

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΡΟΔΑΙΚΟΝ

Μετὰ εἰκονογραφιῶν

Ἐκδιδόμενον ἀπαξ τοῦ μηνός;

ὑπὸ

N. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ

τῇ συμπράξει διαφόρων λογίων.

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Ζ΄.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	φλωρ. 2.
Ἐν Ῥωσσίᾳ	ρούβ. ἀργ. 5.
Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἐν γένει	φράγ. 16.

ΑΘΗΝΗΣΙ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ ΚΑΙ Ζ. ΓΡΥΠΑΡΗ.

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1870.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΕΟΔΕΚΤΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΛΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ ΣΤ'. ΦΥΛΛ. Η'.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1870.

ΜΟΥΣΑΙΟΣ

Ο χαριέστερος και γλαφυρότερος τῶν μικροτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν τοῦ τετάρτου, πέμπτου, και ἕκτου μετὰ Χριστὸν αἰῶνος, εἶναι κατὰ κοινὴν πάντων ὁμολογίαν ὁ Μουσαῖος. Τοιοῦτον χαρακτηρίζει αὐτὸν τὸ βραχὺ του ποίημα, «*Τὰ καθ' Ἡρῶ και Λεάνδρον*»

Ἀλλὰ τίς οὗτος και κατὰ ποίαν ἀκριβῶς ἐποχὴν ἔζησε και ἔγραψε τὸ ποίημά του οὐδὲν θετικῶς γνωρίζομεν. Περὶ τούτου διαφωνοῦσιν οἱ πεπαιδευμένοι και ἕκαστος κατὰ πιθανότητα ἐκφέρει τὴν ἑαυτοῦ γνώμην.

Ιούλιος Καίσαρ Σκαλίγερος, Λατῖνος συγγραφεὺς ἐν τῇ Ποιητικῇ του (5, 2, 214,) θεωρεῖ αὐτὸν, ὡς τὸν ἐξ Ἀθηνῶν ἀρχαῖον Μουσαῖον. Ἀλλὰ τότε, ὡς παρτηρεῖ ὁ Schoel ὅς ἦτο προγενέστερος τῆς Ἰωνικῆς ποιήσεως. «*Ναί, λέγει οὗτος, ἡ μικρὰ αὐτῆ ἐποποιία εἶναι ἀξία τῆς μεγάλης ἀρχαιότητος κατὰ τε τὸν μῦθον και τὸ λεκτικόν, ἀλλὰ συνάμικ φέρει ἐν αὐτῇ ἴχνη καταγωγῆς νεωτέρας, ἥτοι τὸν αἰσθηματικὸν χρωματισμὸν, δι' οὗ ὁ συγγραφεὺς ἠδυνήθη νὰ καθιδύνη τὸν ἥττον ἀβρὸν τρόπον καθ' ὃν οἱ ἀρχαῖοι συνείθιζον νὰ διαπραγματεύωνται τὸν φυσικὸν ἔρωτα, προσέτι εἰκόνας τινὰς κτλ.*»

Ἄλλ' αὐτὸς οὗτος ὁ Μουσαῖος καταστρέφει τὴν περὶ αὐτοῦ μεγάλην ἀρχαιότητα διὰ τοῦ 63 ἑξαμέτρου του λέγων: «*οἱ δὲ*

παλαιοὶ τρεῖς χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δὲ τις Ἡροῦς ὀφθαλμοὺς γελῶν ἑκατὸν χάριτεσσι τεθήλει».

Ἐπὶ τῶν στίχων τούτων βασιζόμενος Ἰωσήφ ὁ Σκαλίγερος, υἱὸς τοῦ προειρημένου [ἐν ἐπιστολῇ 247 πρὸς Κλαύδιον Σαλμάσιον] κατεπολέμησε τὴν πατρικὴν γνώμην, και μετ' αὐτοῦ κατόπιν συνετάχθησαν πάντες οἱ κριτικοί.

Ὁ περίφημος Ἰταλὸς φιλόλογος Ἀντώνιος Σαλβίνης ὑπωπτεύθη ὡς ποιητὴν τῶν *Καθ' Ἡρῶ και Λεάνδρον*, τὸν Μάρκον Μουσοῦρον, εἰς οὗ τὰς ποιήσεις, εἰσέτι ὑπαρχούσας, εὑρίσκει τὴν ὁμοίότητα τοῦ ὕφους, και ὅτι κατὰ παραδρομὴν τῶν ἀντιγραφῶν, οἵτινες ἀπαντήσαντες ἴσως τὸ ὄνομα τοῦ Μουσούρου συντετμημένον, ἀνέγνωσαν αὐτὸ *Μουσαῖος*.

Ἄλλ' εἰς τὴν ὑπόψιν του ταύτην ἀντίκειται ἡ χρονολογία τῶν χειρογράφων, ἅτινα εἰσὶ πολὺ προγενέστερα τοῦ Μουσούρου ὅστις ἔζησε κατὰ τὸ 1500.

Ἄλλος ὁ Μανούκιος ἐν τῇ προηγουμένῃ τῆς ἐκδόσεως τοῦ Μουσαίου ἐπιστολῇ του λέγει, ὅτι: ὡς και ἄλλοι συμπεραίνουσιν, ἀν και ὁ ποιητὴς οὗτος δὲν εἶναι πολὺ ἀρχαῖος, πρέπει ὅμως νὰ προηγήθῃ τοῦ χρυσοῦ αἰῶνος τοῦ Αὐγούστου. Βασίζουσι δὲ τὴν γνώμην των ἐν τῇ ἀντιπαραβολῇ τῶν περὶ Ἡροῦς και Λεάνδρου δύο Ἡρωίδων τοῦ Ὀσίδιου, ἐν αἷς ἀπαντῶνται πολλὰ χωρία γεγραμμένα κατὰ μίμησιν τῶν ποιημάτων τοῦ Μουσαίου. Ἄλλ' ἀρὰ γε ὁ Μουσαῖος δὲν ἠδύνατο νὰ μιμηθῇ τὸν Ὀσίδιον, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει μά-

λιστα ότι ἔζησε καθ' ἡν ἐποχὴν διὰ τῆς μονοκρατορίας τῆς Ρώμης, ἐν ἀπάσῃ τῇ ὑψηλῷ ἐσπουδάζοντο τὰ Λατινικὰ γράμματα;

Τούναντιον πάντες ἐκεῖνοι οἱ κριτικοί, καὶ εἰπὶν οἱ πλείστοι, οἵτινες καταβιάζουσι τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ποίημα τῶν καθ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον, προέρχονται εἰς τοῦτο ἐκ τῆς ἀντιπαραβολῆς τοῦ τρόπου τοῦ ποιεῖν καὶ συντάσσειν ὅμοια βραχέα ποιήματα, ὡς τὰ τοῦ Νόνου Νεαπολίτου, Κολούθου, Τριφιδώρου καὶ ἄλλων, οἵτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν σχολὴν τοῦ πέμπτου καὶ ἕκτου Μ. Χ. αἰῶνος καὶ φρονούσιν ὅτι ὁ Μουσαῖος εἶναι μεταγενέστερος καὶ τῶν χρόνων τοῦ Νόνου καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος Θεοδοσίου, καθ' ὅσον μάλιστα παρατηροῦνται στίχοι ὀλόκληροι ἐκ τῶν Διονυσιακῶν εἰλημμένοι. Μετὰ τούτων προστίθεται καὶ ὁ Ἑρμανός, ὅστις ἐν τῷ συγγράμματί του *Ἐρευνᾷ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὀρφέως* ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν μεταβολῶν ἄς ὑπέστη ἡ Ἑλληνικὴ ἐξάμετρος ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ ποίημα *Καθ' Ἡρῶ καὶ Λέανδρον* εἶναι μεταγενέστερον τῶν Διονυσιακῶν τοῦ Νόνου.

Ἐνόων τις, λέγει ὁ Schoell, τὰς διαφοροῦς ταύτας χρονολογίας, φαίνεται ὅτι δύναται νὰ ὀρίσῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ ποιήματος τούτου μεταξὺ τῶν ἐτῶν 430 καὶ 480 Μ. Χ. Πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ὑποθέσεως ταύτης συντελεῖ καὶ τὸ ἀκόλουθον. Ἐν πᾶσι τοῖς χειρογράφοις συνοδεύεται τὸ ὄνομα τοῦ Μουσαίου μετὰ τὸ ἐπίθετον τοῦ *Γραμματικοῦ*. Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἐκ Γάζης Προκοπίου ὑπάρχει τις ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Μουσαῖον· εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι αὕτη δὲν τῷ ἀποδίδει τὸν τίτλον τοῦ *Γραμματικοῦ*, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἐμπεριεχομένων καταφαίνεται ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἀπευθύνεται πρὸς φιλόλογον. Ἔπεται λοιπὸν ὅτι Μουσαῖος ὁ *Γραμματικὸς* ἤκμασεν ἐπὶ τοῦ σοφιστοῦ Προκοπίου ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸ ἔτος 520. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι τὸ ποιημάτιόν του ὁ Μουσαῖος ἔγραψεν ἐν τῇ νεανικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ καὶ ὅτι ἦτο λίαν προβεβηκὸς ὅτε ὁ Προκόπιος, νεὸς ἔτι, τῷ ἔγραψε τὴν ῥηθεῖσαν ἐπιστολὴν ἴσως μεταξὺ τοῦ 480 καὶ 500 οὐδὲν κωλύει νὰ θεωρήσωμεν τὸν ἀνταποκριτὴν του ὡς τὸν ποιητὴν τοῦ ποιήματος.

Ἐπίσης ἀποδεικνύει ὁ Schoell ὅτι δύναμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸν Μουσαῖον ἀνήκοντα εἰς τὸν 12 ἢ 13 αἰῶνα, ἐπεὶ δὲ μόνος κατὰ πρώτην φοράν ποιεῖται περὶ αὐτοῦ μνηιανὸς Τζέτζης ἐν ταῖς *Χιλιάσιν* αὐτοῦ. Διότι, λέγει, ἡ διακρίνουσα τὸ ποιημάτιον σαφήνεια καὶ καλαισθησιὰ δὲν ἐπιτρέπουσι νὰ θεωρήσωμεν αὐτὸ τόσο νεόν. Ὁμοίως σοφοὶ τινες ἀπέδειξαν ἐναργέστατα ὅτι Ἀχιλλεὺς ὁ Τάτιος καὶ ὁ Ἀρισταίνετος τὸ ἐμελέτησαν. Ἡ ἐποχὴ καθ' ἡν ἀκριβῶς οἱ δύο οὗτοι μυθιστοριογράφοι ἤκμασαν εἶναι ἀβέβαιος· ἀλλὰ ἡμεῖς ἡλόομεν κατόπιν ἀναφέρει διὰ ποῖον λόγον πιστεύομεν ὅτι ὁ πρῶτος δὲν δύναται νὰ ἦναι προγενέστερος τοῦ πέμπτου αἰῶνος καὶ ὅτι ὁ Ἀρισταίνετος ἔζησε πρὸς τὸ τέλος τοῦ αὐτοῦ αἰῶνος.

ΠΑΝ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΠΕΡΙ

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

I.

Ἡ σύγχρονος ἱστορία τῆς μονομαχίας συνδέεται στενῶς μετὰ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἐκάστου ἔθνους, καὶ μερικώτερον ἐκάστης ὑποδιαίρεσεως αὐτοῦ. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουσι γενικοὶ τινες κανόνες ἀνεγνωρισμένοι παρ' ὅλων τῶν παραδεχομένων τὴν μονομαχίαν ὡς μέσον ἱκανοποιήσεως τῆς προσβληθείσης τιμῆς, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον τὰ περὶ αὐτῆς κανονίζονται κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας συνηθείας τῶν κοινωνιῶν, περιβαλλομένης οὕτω καὶ σήμερον τῆς μονομαχίας τὴν ἀδιάρρηκτον χλαμύδα τῆς κοινωνικῆς συνηθείας. Εἰς πολλὰ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἔθνων, ἰδίως δ' ἐν Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ἡ μονομαχία διατηρεῖ τὴν μεσαιωνικὴν δύναμιν, καὶ λογίζεται ἀναγκαῖα διὰ πᾶσαν λύσιν διαφορᾶς περὶ τιμῆς· διατηρεῖται μάλιστα καὶ σήμερον ἡ δύναμις τῶν περὶ τιμῆς δικαστηρίων, ἅτινα συγκροτούμενα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παρ' ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ, συσκέπτονται, δικάζουσι καὶ ἀποφασί-

ζουσιν οὐ μόνον ἂν πράξις τις δύναται νὰ παράσῃ ἀφορμὴν πρὸς μονομαχίαν, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀποτελέσματος αὐτῆς, ὀρίζοντα ὅτι οἱ μαχόμενοι ὀφείλουσι νὰ φθάσωσι μέχρι πρώτου αἵματος εἰ καὶ πέραν μέχρι τοῦ θανάτου, ἐὰν ἡ ἀφορμὴ ὑπάρχῃ μεγίστη· τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς κανονίζει τὸ μέγεθος τοῦ ἀποτελέσματος.

Ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνθα τὰ πάντα ἔχουσιν ἰδιορρυθμὸν τινὰ χαρακτῆρα, καὶ ἡ μονομαχία βαδίζει ἰδιορρυθμῶς, μὴ κανονισμένη ὑπὸ τῶν δικαστικῶν, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ἰδιοτρόπου βουλήσεως τῶν ἀντιπάλων. Ἐνταῦθα ἡ μέχρι παραφροσύνης ἀπόνοια προκειμένου περὶ μονομαχίας φαίνεται μᾶλλον λογικὴ ταύτης, ἂν καὶ ἀκολουθεῖ ἰδίαν ὅλως φιλοσοφίαν περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ φαίνεται πρεσβεύουσα τὸ περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς δόγμα. Εἰς τὸν Ἀγγλον ἡ ζωὴ παρίσταται ὡς ἄθυρμά τι ὅπερ ὅταν τις βαρυνθῆ δύναται νὰ διασκορπίσῃ. Διὰ τοῦτο αἱ μονομαχίαι, ἂν καὶ σπανιῶνται παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς, ὅταν τυχὸν παρουσιασθῶσι δεικνύουσιν εἰς τοὺς ἰππότας τῆς Γαλλίας καὶ Γερμανίας φοβερὸν ἀποτέλεσμα, τὸν βέβαιον ἀμφοτέρων τῶν μαχομένων θάνατον· ἀπειρα ἀνέκδοτα τοιαύτης μονομαχίας παρέχει ἡμῖν οὐ μόνον ἡ παράδοσις, ἀλλὰ καὶ ἡ γραπτὴ ἱστορία τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους· καὶ σήμερον ἔτι δύναται τις ν' ἀναγνώσκῃ εἰς ἔφημερίδας τὴν τολμηρὰν συμφωνίαν Ἀγγλων ἀλλήλους προσβληθέντων τοῦ ν' ἀποφασίσωσιν ν' ἀπέλθωσιν, ἐν παραδείγματι, εἰς τὸ Πάνθεον καὶ νὰ κατακρημνισθῶσιν ἐκείθεν κρτούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν. Ἡ τοιαύτη μονομαχία ἂν καὶ παρέχει ἀφορμὰς ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἐχεφροσύνης τῶν διαμαχομένων, καταδεικνύει προδήλως ὀλιγώτερον ἐγωϊσμὸν, καὶ δικαιολογεῖ τὴν προσβαλλομένην ἐκάστοτε ἰδέαν ὅτι προσβαλλομένης τῆς τιμῆς ἡ ζωὴ εἶναι χρῆμα περιττόν.

Τί δ' εἶπωμεν περὶ τῆς παρ' ἡμῖν μονομαχίας; Ἐν Ἑλλάδι τὸ πνεῦμα τῆς ἀπομιμήσεως εἰσχωρήσαν ἐν ἀρχῇ βαδίζει μετ' ἀκατανόητου προόδου· κλέπτει ἰδεῶν, συνηθειῶν καὶ φρονημάτων οἱ Ἕλληνας, ἀτενίζουσι μετὰ πολλοῦ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς τὰς ἐκπεπολιτισμένας συνη-

θείας τῆς Γαλλίας, καὶ κατορθοῦσιν ἀληθῶς ἐν πολλοῖς νὰ ὑπερβῶσι καὶ αὐτὸν τὸν Βιργίλιον ὡς πρὸς τὴν τέχνην τοῦ κλέπτειν καὶ διαμορφῶναι τὰ κλαπέντα. Εὐτυχεῖς ἐὰν ἡ ἀκατάσχετος αὕτη ἔφρασις περιορισθῇ μόνον παρὰ τοῖς ἀνδράσι!

Κατὰ συνέπειαν τοῦ φυσικοῦ παρ' ἡμῖν τούτου ἐλαττώματος, εἶδομεν λίαν ταχέως τὴν μονομαχίαν εἰσπηδήσασαν ἐν τοῖς ἡθεσιν ἡμῶν, πρὸ ὀλίγων δ' ἡμερῶν ἐπέσθημεν ὅτι βαδίζει πρὸς τὴν πρόοδον. Καὶ δὲν εἶναι πρόοδος ἡ συγκρότησις στρατιωτικοῦ δικαστηρίου λαβόντος τὴν πλάσιγγα τῆς θέμιδος, σκεφθέντος καὶ ἀποφασίσαντος, διὰ προσωρινῆς μάλιστα ἐκτελέσεως τῆς ἐκδοθείσης ἀποφάσεως, ὅτι ἀπαγορεύεται τῷ δεῖνα νὰ δεχθῆ μονομαχίαν διὰ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα λόγον; καὶ δὲν εἶναι ἔνδειξις μεγίστης προόδου τὸ θάρρος τῆς δημοσιεύσεως τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως καὶ ἡ πανδήμως ἐκδηλωθεῖσα ἀποδοχὴ αὐτῆς παρὰ τοῦ καθ' οὗ ἡ ἀπαγόρευσις; Ἐν τούτοις καὶ τοὶ ἀναγνωρίζοντες τὸ ἀληθὲς τῆς προόδου ταύτης δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἐν Ἑλλάδι ἐπέπρωτο ἡ μονομαχία νὰ πάθῃ ῥάπισμα σπουδαῖον καὶ καταστῆ καθ' ὀλοκληρίαν γελοία. Πόσας καὶ πόσας δὲν εἶδομεν μέχρι τοῦδε μονομαχίας διὰ πιστολίου καθ' ἃς τρις ἢ τετράκις τῶν ἀντιπάλων ἀντιπυροβοληθέντων, συνέβη παραδόξως νὰ μὴ ἐπέλθῃ τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, καὶ τούτου ἕνεκεν οἱ διαμαχόμενοι νὰ ἐπανέλθωσιν οἴκαδε φίλοι καὶ ἱκανοποιημένοι ἐντελῶς! μαγικὴ ἀληθῶς δύναμις! Ἐνθυμούμεθα ζωηρῶς τοιαύτην τινὰ μονομαχίαν καὶ ὁμολογοῦμεν ἐν συνειδήσει ὅτι ἐθαυμάζομεν τὴν γενναιότητα καὶ καρτερίαν μετ' ἧς τὰ δύο ἐκεῖνα εὐγενῆ πλάσματα προσήλθον εἰς τὸν θάνατον· ἐπαιζόν, ἀστειεύοντο ὡσεὶ ἐπρόκειτο νὰ προσέλθωσι μετ' ὀλίγον εἰς κωμωδίαν! Μεγάλῃ ἡ δύναμις τῆς προαισθήσεως! Προσθάνοντο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μάχης, καὶ διὰ τοῦτο οὐδ' ὀλίγον εἰς φόβου, οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐπὶ τοῦ προσώπου των παρατηρήθη συνοφρῶσις. Καὶ ὅμως τὸ ἔθιμον τῆς μονομαχίας εἰσῆχθη καὶ παρ' ἡμῖν· τί σημαίνει ἂν δὲν ἔχη καὶ ἐνταῦθα τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα! ἀρκεῖ ὅτι ὑπάρχουσι παρ' ἡμῖν ἀνθρωπο-

δυνάμενοι εἰς μίαν συναναστροφὴν νὰ διηγηθῶσι δύο ἢ τρεῖς μέγρι θανάτου μονομαχίας αὐτῶν, καθ' ἃς ὅμως οὐδ' ὁ εἰς οὐδ' ὁ ἕτερος τῶν ἀντιπάλων ἔλαβον ἀμυχήν τινα!

ΙΑ'.

Παραίνομεν τὴν παροῦσαν διατριβὴν ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ νομικοῦ χαρακτήρος τῆς μονομαχίας προσθέτοντες· Δὲν σκοποῦμεν ν' ἀναπτύξωμεν τοὺς πειθοντας λόγους ὅτι τὸ ἔθος τῆς μονομαχίας εἶναι ἐξ ἴσου ἀδικον καὶ παράλογον· περὶ τούτου παραπέμπομεν εἰς τοὺς διαφόρους Νομοδιδασκάλους οἵτινες δι' ἀκαταμαχῆτων ἐπιχειρημάτων ἀποδεικνύουσι τοῦτο. Ἀλλως αὐτὴ καὶ μόνη ἡ ἰδέα ὅτι περιέχει ἐγκληματικὰ στοιχεῖα δύναται νὰ τὴν καταδικάσῃ ἀνευ τῆς ἀνάγκης ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ λεπτοῦ συναισθήματος τῆς τιμῆς ὑπερπροσβαλλόμενον ἔχει μέγιστον καὶ θετικὸν ὑπερασπιστὴν τὸν νόμον· ὁ K. Berner ἐξετάζει ὑπὸ δύο ἐπόψεις τὴν μονομαχίαν, ὑπὸ τε τὴν ἐποψίν τοῦ προσβαλλόντος ὡς καὶ τοῦ προσβαλλομένου καὶ ἀποδεικνύει μετ' ἀκαταμαχῆτου δυνάμει πειθοῦς ὅτι ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις ἡ διὰ τῆς μονομαχίας ἱκανοποίησις τῆς τιμῆς εἶναι πλάνη καὶ ἀλογία· καὶ ὄντως· πῶς δύναται νὰ διαλογηθῇ ἐν ἀνεπτυγμένη κοινωνίᾳ ἡ πρόληψις ὅτι ἱκανοποιεῖται τις διὰ τὴν προσβληθεῖσαν τιμὴν του, ὅταν ἐκθέσῃ αὐτὴν εἰς τὸν κῦβον καὶ ζητήσῃ ἐκ τῆς τύχης τὴν βεβαίωσιν τοῦ δικαίου τῶν πεποιθήσεών του, ἀπέναντι μάλιστα ἀναιδούς καὶ θρασέως ὑβριστοῦ; Ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦμεν ἀλληθῶς πῶς δύναται τις νὰ ἰσχυρισθῇ ἐν πεποιθήσει ὅτι ἡ μονομαχία εἶναι ἀναγκαῖον κοινωνικὸν κακὸν καὶ ὅτι πρέπει νὰ ὑφίσταται ὅπως τιμωρῶνται οἱ δειλοὶ ὑβρισταί, καὶ συλλογίζονται ὡρῖμως οἱ βουλομένοι νὰ ὑβρίσωσι· τοιαύτη δικαιολογία, τῇ ἀληθείᾳ, ἐξελέγχεται ὅλως ἐλλιπῆς ὅταν ἀιολογηθῇ τις ὅτι ὑφισταμένης τῆς τοιαύτης συνθηθείας θέλουσι θρασύνεσθαι οἱ μὴ δειλοὶ ὑβρισταί, καὶ θέλουσι καθίστασθαι ὑβρισταί οἱ μὴ πρότερον τοιοῦτοι, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἀπέκτησαν ἐξειδικιασμένην περὶ τὴν χολῆσιν τῶν ὀπλων ἱκανότητα. Καὶ πόσον

δεινὸν εἶναι, ὅταν, ἄνθρωπος μηδελίαν ἔχων συναισθησιν τιμῆς, ἐπιβροχῆς ὅμως πρὸς πᾶν ὅ,τι κακόηθες καὶ αἰσχρὸν, ὑβρίζη ἀδιακρίτως ἐντιμὸν πολίτην, νὰ ὑποχρῆτὸν τελευταῖον τοῦτον ὁ κοινωνικὸς θεσμὸς ὅπως προτκαλέσῃ ἐκείνον εἰς μονομαχίαν, ἵνα μετὰ τὴν πρώτην ὑβριν προσφέρῃ αὐτῷ μετὰ ἐτι ὑβριστικωτέρας ἀπαθείας μίαν πληγὴν δυνάμενιν ἴσως νὰ φέρῃ τὸν θάνατον! Ἀλλ', ἀπαντῶσι, καὶ νικῶντες καὶ ἠττώμενοι ἱκανοποιοῦνται εἰς τοιαύτην ἀπάντησιν ὁ βουλούμενος ἃς ἀποδώσῃ λογικὴν.

Περὶ τοῦ Νομικοῦ χαρακτήρος τῆς μονομαχίας ὑπάρχει παρὰ τοῖς Νομοδιδασκάλους ἀμφισβήτησις, τῶν μὲν ζητούντων νὰ κατατάξωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἀναίρεσιν, τῶν δὲ εἰς τὸν νόμον καὶ ἄλλων θελούντων νὰ κανονίζεσθαι ἐκάστοτε τὸ ἐγκλημα ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ ἡμέτερος Νομοθέτης ἐθεώρησεν αὐτὴν ὡς ἴδιον ἐγκλημα καὶ τιμωρεῖ αὐτὴν δι' ἰδίων ποινῶν· ἀγνοοῦμεν ἂν ἐδόθη ποτὲ ἀφορμὴ εἰς τὰ ἡμέτερα ποινικὰ δικαστήρια πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ἀρθρῶν τούτων τοῦ νόμου, ὅστις οὐ μόνον τὴν πράξιν αὐτὴν τιμωρεῖ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπλήν πρὸς μονομαχίαν πρόσκλησιν καὶ τὴν ἀπειλὴν ἢ περιφρόνησιν κατὰ τοῦ μὴ δεχθέντος τὴν παρ' ἄλλου τινὸς γενομένην πρόσκλησιν· ἀλλ' ὅπως ἐφαρμοσθῶσιν αἱ διατάξεις αὗται τοῦ νόμου ἀνάγκη νὰ τηρηθῶσιν ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τῆς μονομαχίας, καθόσον τοῦ ἐνός μόνου τούτων ἐλλείποντος ἔχομεν ἄλλο ἐγκλημα ἢ μονομαχίαν.

Τὸ κυριώτερον τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῆς εἶναι ἡ προηγουμένη συμφωνία· ἀνευ τοῦ στοιχείου τούτου ὑπάρχει συνάντησις (rencontre) ἣτις καὶ αὕτη εἶναι εἶδος μονομαχίας μὴ προαπορασιμένης καὶ ἐσκεμμένης· ἕτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶναι ὅτι πρέπει νὰ γίνηται μετὰ δύο προσώπων· εἶναι καὶ τοῦτο ἀναγκαῖον στοιχεῖον· δύναται ὅμως νὰ λάβῃ χώραν μονομαχία καὶ μετὰ δύο πλείονων προσώπων, ἀλλ' ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ περὶ τούτου συμφωνία καὶ ἰσότης κινδύνου· ἀνευ τῆς ἰσότητος τοῦ κινδύνου ἢ μονομαχία μεταβάλλεται εἰς συνάντησιν ἣτις θέλει κριθῆ ἐκ τοῦ ἐπιβροχόντος ἀποτελέσματος.

Τρίτον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς εἶναι

ὅτι τὰ ὄπλα δι' ὧν γίνεται αὕτη πρέπει νὰ ἦναι θανατηφόρα, διότι ὡς παρατηρεῖ ὁ K. Berner ἀνευ τούτων ἡ μονομαχία ἀπόλλυσι τὸν ἐντιμὸν αὐτῆς χαρακτήρα. Ἐπομένως μονομαχία διὰ τοῦ γυρίθου, ὡς συνειθίζεται ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν ἀναγνωρίζεται παρὰ τοῦ νόμου. Τέταρτον χαρακτηριστικὸν εἶναι ὅτι ἀνάγκη νὰ παρίστανται μάρτυρες ὅπως προλαμβάνωσι πᾶσαν παρεκτροπὴν τῶν μονομάχων ἐκ τῶν ὄρων τῆς μονομαχίας, καθ' ἣν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ ἐστὶ προσδιωρισμένον πρὶν ἢ γείνη ἢ ἐναρξῆς τῆς μάχης. Ἐπὶ κεφαλῆς δ' ὅλων τούτων τῶν χαρακτηριστικῶν ἵσταται τὸ ὅτι πρέπει αὕτη νὰ γίνηται πρὸς ἱκανοποίησιν προσβληθείσης τιμῆς καὶ οὐχὶ λόγῳ ἐκδικήσεως διότι τότε θεωρεῖται ὡς ἄλλο ἐγκλημα.

Διαφέρει τῆς Μονομαχίας ἡ ἐπίθεσις (attaque) καθόσον κατ' αὐτὴν δὲν ὑπάρχει προηγουμένη συμφωνία· ὁ προσβάλλων τινὰ ἀπὸ πρότερον εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν προσβαλλόμενον εὐρίσκεται ἐν ἀποεῖρα ἄλλου ἐγκλήματος, ὁρίστεου ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς προσβολῆς, ὁ δ' ἐν τῇ προσβολῇ τυχὸν ἑαυτὸν ὑπερασπίσας θέλει κριθῆ κατὰ τοὺς περὶ ἀμύνης κανόνας.

N. ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Διὰ τοῦ ὄντος γελοίου καὶ δαπανηροῦ τρόπου δι' οὗ ἐνδύουσι τὰς κόρας σήμερον, καθιστῶσι τὰ μικρὰ ταῦτα πλάσματα εὐθετέρα καὶ μισητότερα, ἢ ὅσον ἐπιτρέπει ἡ ἡλικία αὐτῶν. Μορφοῦσι γελοῖα ὄντα, αὐθάδη, ἐπιτετηθευμένα καὶ συμπεριφορᾶς ἀλλοκότου.

Αἱ μικραὶ κόραι πηδῶσι τὸ σχοινάκι βλέπουσι δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐὰν οἱ ἄνθρωποι τὰς θαυμάζουσιν, ὁδηγοῦσι τὰ στεφάνια τῶν πρὸς τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον, ποιοῦσι τρακίματα τῆς κεφαλῆς, ὑψοῦσι πρὸς τὸν οὐρανὸν ὄμματα λιγυμένα ἀπὸ

ἔρωτα καταβιβάζουσιν αὐτὰ ἐν παραχῇ, ρίπτουσι ματιὰς. κ.τ.λ.

Αἱ ὀκταετεῖς αὗται κόραι, — ἃς βλέπομεν εἰς τὰς πλατείας ἐνδεδυμένας ὡς γυναῖκας, ὧν τινὲς φέρουσι καὶ κρινολίνα — αἵτινες δὲν παίζουσιν ἀλλὰ ζητοῦσι μόνον νὰ ἐπισύρῳσι τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν, ὀλίγην εἰς τὸ μέλλον ὑπόσχονται σωφροσύνην.

Πολλαὶ μητέρες οὐδὲν ἀμελοῦσιν ὅπως αὐξήσωσιν ἐπὶ πλέον τὰ λυπηρὰ ἀποτελέσματα τῆς παραλόγου ταύτης μόδας. Ἰδοὺ παρατηρήσεις ὧν τὴν αὐθεντικότητα ἐπιμαρτυρῶ, ὅλος δ' ὁ κόσμος δὲν ἀρνεῖται.

Κόραι τινες συναντῶνται εἰς γωνίαν τινὰ κήπου. Αἱ μικραὶ αὗται κοῦκλαι πρὶν ἢ τὸν λόγον ἀπευθύνωσιν, ἐπιθεωροῦσιν ἀλλήλας ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν, — ὑφίστανται ἀλληλοδιαδόχως αὐστηρὰν ἐξέτασιν τῶν πεδίων των, τῶν ἐσθῆτων καὶ τῶν χειρῶν των. — Ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεως εἶναι εὐάρεστον ἀφ' ἐνός καὶ ἀφ' ἑτέρου, πλησιάζουσιν ἀλλήλας καὶ ἄρχονται τοῦ παιγνιδίου, ἄλλως ἢ ἑτέρα τῶν κουκλῶν τούτων ἀπομακρύνεται στραβομουτσουιάζουσα περιφρονητικῶς.

Ἰδοὺ διάλογος ἀκριβῶς στενογραφηθείς.

— Κυρία, με συγχωρεῖτε νὰ παίξω μαζί σας;

— Τί ἔργον ἔχουσιν οἱ γονεῖς σας, Κυρία;

— Δὲν ἤξεύρω τί κάμνει ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα ὅμως κεντᾷ.

— Διὰ νὰ κερδίσῃ χρήματα;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Ἢ μητέρα σας εἶναι πλουσία;

— Δὲν ἤξεύρω.

— Πόσους ὑπηρέτας ἔχετε;

— Δύο καὶ ὁ ἀμαξᾶς.

— Ἄ! ἔχετε ἀμαξάν;

— Βέβαια· διὰ νὰ πηγαίνομεν εἰς τὸν περίπατον.

— Πολὺ καλὰ, κυρία τί θέλετε νὰ παίξωμεν;

Ἄλλος διάλογος: Τρεῖς ἢ τέσσαρες μικραὶ κόραι ἡλικίας 6 — 10 ἐτῶν, ἐνδεδυμέναι μεταξωτὰ καὶ βελούδινα, πηδῶσι τὸ σχοινάκι μετὰ κινήσεων ἐπιτετηθευμένων· ἄλλη τις ἐνεαετὶς καθαρῶς τατα ἀλλ' ἀναλόγως ἀπλῶς ἐνδεδυμένη, βλέπει αὐτὰς με ὄμμα πλήρες ἐπιθυμίας.

— Είναι μικρά τις ροδόχρους και ζωηρά κόρη οὐδόλως περί τῶν ἐνδυμάτων της φροντίζουσα· καιροφυλακτεῖ στιγμήν τινα καθ' ἣν τὸ στρεφόμενον σχοινίον εἶναι ἔρημον· εἰσέρχεται, πηδᾶ ἐπιτηδεῖως μεθῦον ἐκ χαρᾶς. Τινὲς τῶν μικρῶν τούτων κουκλῶν ὀμιλοῦσι χαμηλῆ τῆ φωνῆ εἰς τὰς στρεφούσας τὸ σχοινίον· αὐταὶ παύουσιν. Ὅτε ἡ νεοελθοῦσα ἀπομακρύνεται ἀρχίζουσιν ἐκ νέου τὸ παιγνίδιον, παύουσι δ' αὐτὸ ὡς ἂν αὐτὴ πλησιάζει τὸ σχοινίον. Ἐν τῶν μικρῶν τούτων ζώων πλησιάζει αὐτὴν καὶ τῆ λέγει με ὕψος ἀπότομον:

— Κυρία, δὲν παίζομεν με κυρίας αἰ ἐπιπλάει δὲν ἔχουν μεταξὺ τὸν φόνεμα.

Πρό τινων μηνῶν εἶχον γείτονα τινα ἐν τῆ ἐξοχῇ, ὅστις ἄλλως πως ἠννόει τὴν ἀνατροπὴν τῶν τριῶν αὐτοῦ θυγατέρων. Ἦτο πλούσιος καὶ ἐν τούτοις τὰ τέκνα του ἦσαν ἀπλούστατα ἐνδεδυμένα· ἐσθῆτες ἐξ ἀπλοῦ πανίου τὸ ἔαρ, τὸν δὲ χειμῶνα μάλλινοι, μίαν δὲ καὶ μόνην ἐκ μεταξῆς διὰ τὰς ἐορτάς· — κάλλιστα ὁμῶς ἐσωφόρια καὶ λευκώτατα, ἐσθῆτας νέας καὶ καλῶς εἰργασμένας, ἃς ἐβόρραπτεν ἡ μεγαλειτέρα τῶν τριῶν βοηθουμένη τὸ κατὰ δύναμιν ὑπὸ τῶν ἄλλων δύο.

Ἐπὶ πλέον αἰ οἰκία καὶ ἐργασίαι ἦσαν ἀπλαῖ, μέτριοι καὶ οὐδόλως πολυτελεῖς. — Οὐδεμία ἄμαξα· ἡ τροφή ὑγιής, ἀρκούντως ἀθροῦς· ἀλλ' ἀνευ πολυτελείας. Ἄτομά τινα ἐκήρυττον αὐτὸν φιλάργυρον, ἐν τούτοις εἶδον αὐτὸν γενναϊόδωρον, ἀνακουφίζοντα τοὺς δυστυχεῖς, ὑπηρετοῦντα τὴν κοινότητα κ.τ.λ.

Μίαν ἡμέραν ἐσυναζῶν ποσότητά τινα παρὰ τῶν φίλων μου ὅπως ἀντικαταστήσω λέμβον πτωχοῦ τινος γέροντος τοῦ ὁποίου ἡ θάλασσα ἤρπασεν αὐτὴν, ἐξεπλήχθη ἰδὼν ὅτι αὐτὸς μόνος μοὶ ἔδωκε τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῆς λέμβου. Ἦσθάνθη ὅτι ἀδεξιώτατα ἐξέφρασα τὴν ἐκπληξίν μου καὶ ἐδοκίμασα νὰ μετατρέψω αὐτὴν εἰς χαρὰν λέγων δῆθεν, ὅτι ταχύτερον θὰ ἤρχομην εἰς βοήθειαν τοῦ γέροντος.

— Ἐννοῶ, λέγει, σὰς εἶπον ὅτι εἶμαι φιλάργυρος.

Ἐψέλλιζον λόγους ἀκαταλήπτους ὅπως ἀρνηθῶ τοῦτο.

— Ὅτι σὰς ἐκπλήξω ἐπὶ πλέον, μοὶ

λέγει. Δὲν ἔχω ἄμαξαν καὶ δὲν ἀγαπῶ νὰ περιπατῶ πεζός. Καθ' ἐκάστην ὑπάρχουσιν εἰς τὴν τράπεζάν μου σοῦπα, ψητὸν καὶ χορταρικά· καὶ ἐν τούτοις εἶμαι καθ' ὑπερβολὴν λαίμαργος. ἔχω οἶκημα ἀπλούστατα διασκευασμένον καὶ ἐν τούτοις ὑπεραγαπῶ τὴν πολυτέλειαν. ἔχω δύο ὑπνῆτας, ἐπεθύμουν ὁμῶς νὰ ἔχω πληθὺν τοιούτων. Ἄλλ' ἔχω τρεῖς θυγατέρας νὰ ὑπανδρεύσω.

— Ἐννοῶ, θέλετε νὰ δώσητε εἰς αὐτὰς μεγάλας προίκας

— Ποσῶς δὲν μ' ἐννοήσατε. ἔχω ἐξήκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα. Ὑποθέσατε ὅτι τὰς δαπανῶν: ἐκάστη τῶν θυγατέρων μου θέλει ἀνατραφῆ δι' εἰσοδήματος πενήκοντα περίπου χιλιάδων φράγκων καὶ τοῦτο διότι οἱ ὑπνῆται, αἱ ἄμαξαι, τὰ ἐπιπλα, ἀξίζουσι σχεδὸν τὸ αὐτὸ διὰ πέντε ὡς καὶ δι' ἓν ἄτομον. Ὑποθέσατε ὅτι ὑπανδρεύω καὶ τὰς τρεῖς συγχρόνως· θὰ ἦναι μέγιστη θυσία ἐὰν διαμοιράσω τὴν περιουσίαν μου μετ' αὐτῶν, — διότι ἀνάγκη τότε νὰ ἐλαττώσω τὰς δαπάνας μου, τὴν πολυτέλειαν, τὴν εὐζωίαν, νὰ μεταβάλω τὰς ἔξεις μου ὀλιγώτερον τοῦ ἡμίσεως. Καὶ τότε! αἱ πράξεις μου αὐταὶ θ' ἀποφέρωσιν εἰς ἐκάστην τῶν θυγατέρων μου δέκα χιλιάδας φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα. — Δὲν σκοπῶ νὰ θυσιάσω τὰ πάντα πρὸς ἐκλογὴν συζύγων· οὐδὲ θὰ δώσω εἰς τὰς θυγατέρας μου γέροντας, ἀσχήμους, εὐθῆεις καὶ σπατάλους συζύγους. Θέλω τὰς θυγατέρας μου τιμίας συζύγους. Ἄλλως τε ὅστις δῆποτε ἔχων διακοσίας χιλιάδας φράγκων περιουσίαν, δὲν εὐχαριστῆται σήμερον νυμρευόμενος, νὰ λάβῃ προίκαν ὀλιγώτεραν τῆς περιουσίας του. Ἰσως οἱ γαμβροὶ μου θὰ ἦναι τίμιοι ἄνθρωποι ἔχοντες στάδιον ἐλεύθερον καὶ μόνον προτερήματα τὴν ἰκανότητα καὶ εὐθύτητα. — Ἐν πάσει περιπτώσει ὑποθέσωμεν εἰσοδήματά των ἐκ κεφαλαίου ἐκατὸν χιλιάδων φράγκων — περιουσίαν καὶ ἐργασίαν ὁμοῦ — ἰδοὺ λοιπὸν ἐκάστη τῶν θυγατέρων μου, καὶ τοῦ τῆς προίκας συμπεριλαμβανομένου ἔχουσα περίπου δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. Ὅτι νομίζω· μεν ἑαυτοὺς καταστραφέντας καὶ δυστυχεῖς, — ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ θὰ ζῶμεν διὰ τοῦ ἡμίσεως τῶν συγχθῶν εἰσο-

δημάτων μας ἐκάστη δὲ τῶν θυγατέρων μου μετὰ τὸ τρίτον τῆς εὐζωίας εἰς ἣν ἦσαν συνειθισμένοι. Καὶ ὁ Θεὸς ἠξέουρει τότε τί εἶδους γροῦτα θὰ προσέφερον εἰς τοὺς γαμβρούς μου. — Ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν τὸ ἠξέουρει δυνάμεθα νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν διάβολον. Αἱ θυγατέρες μου θὰ κατοικῶσιν εἰς οἰκίματα σχετικῶς κατώτερα, δὲν θὰ ἔχωσι πλέον ἄμαξας, ἡ τράπεζα θὰ φαίνεται εἰς αὐτὰς μετρία, ἀνάγκη νὰ ἐλαττώσωσι τὰ τοῦ στολισμοῦ ἐξοδα, τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπηρετῶν των κτλ. Ὅτι ἦναι δυστυχεῖς καὶ θὰ καταστήσωσι τοὺς συζύγους των πτωχοὺς ἢ θὰ τοὺς καταστρέψωσι. Μακρὰν μακρὰν! ἐξοδεύω ἤδη δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος.

Κατὰ τὰ σήμερον δαπανώμενα ὑπολογίζω ὅτι ἐκάστη τῶν θυγατέρων μου δαπανᾷ ὀκτὼ χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. — Ἐὰν αὐρίον τὰς ὑπανδρεύσω, δίδων ἐκάστη εἰσόδημα ἐξ χιλιάδων φράγκων, μετ' ἀνθρώπων οἵτινες θὰ ἔχωσι τὸ αὐτὸ εἰσόδημα ἢ ἰκανότητα, ἢ βιομηχανίαν τινα ἀνάλογον, — σκέφθητε ὅποιον ἔσεται τὸ ἀποτέλεσμα. — Κατὰ πρῶτον ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ θὰ ζῶμεν ἀξιοπρεπῶς ἔχοντες τριάκοντα δύο χιλιάδων φράγκων ἐτήσιον εἰσόδημα. — Δὲν λογίζω τὰς οἰκονομίας μου· — δηλαδὴ θέλωμεν αὐξήσει τὸ εὖ ζῆν καὶ τὴν πολυτέλειαν κατὰ δύο τρίτα, καὶ τοῦτο διότι δὲν θὰ συμμερίζονται τούτων αἱ θυγατέρες μας. — Ἐκάστη τούτων θὰ ἔχῃ εἰσόδημα δώδεκα χιλιάδων φράγκων, δηλαδὴ θὰ ἦναι πλουσιωτέρα κατὰ ἓν τρίτον παρ' ὅσον ἦτο ὅτε μετ' ἡμῶν συνέζη.

Ἐπὶ πλέον, εἶναι ἠθικώτατον ν' ἀφήσῃ τις εἰς τὰς θυγατέρας του ματαιότητάς τινος ἢ νὰ θεραπεύωσιν οἱ σύζυγοι των. — Δὲν πρέπει κόρη τις νὰ πιστεῖ ὅτι ὑπανδρευομένη καταπίπτει καὶ καθίσταται πτωχότερα, πρέπει ἀπ' ἐναντίου νὰ αἰσθάνεται ἑαυτὴν ὑψουμένην. — Ἐὰν, ἄπαξ ὑπανδρευθεῖσα, ἔχει πλουσιώτερα ἐπιπλα, κομψότερον στολισμὸν, τράπεζαν πλουσιωτέραν, πολυπληθεστέραν ὑπηρεσίαν, — θ' ἀποδώσῃ τὴν αὐξήσιν τῆς εὐζωίας εἰς τὸν γάμον καὶ τὸν σύζυγον, θ' ἀγαπήσῃ περισσότερο τὸν σύζυγον μεθ' οὗ θὰ συμβιώσῃ, καὶ οὕτως ἔσεται εὐτυχεστέρα.

Ἐποθέσωμεν τὸ ἐναντίον, — ὡς ἀπ'

ἀρχῆς ἐπραξα, θὰ ἔχωμεν φυσικῶς ἀντίθετα ἀποτελέσματα, αἱ θυγατέρες μου ἔσονται δυστυχεῖς, οἱ σύζυγοι μισητοὶ καὶ μὴ σεβαστοί. Ἄλλὰ δὲν εἶναι τοῦτο μόνον. Πολλοὶ ἄνθρωποι συνειθίζουσι τὰς θυγατέρας των νὰ ζῶσιν ἐκ τῶν εἰσοδημάτων περιουσίας τὴν ὁποίαν δὲν θὰ δυνηθῶσι κατ' οὐδένα τρόπον, στενοχωρούμενοι κατὰ τὸ γῆρας των καὶ παντὸς γερούμενοι, νὰ δώσωσιν αὐταῖς παρὰ μικρὰν τινα μερίδα. — Ἄλλὰ μεγαλιέτερος εἶναι ὁ ἀριθμὸς ἐκείνων οἵτινες μὴ ἔχοντες περιουσίαν τινα εἰς μετρητὰ, ἀλλ' ἔχοντες θέσεις ἀφ' ὧν πολλὰ κερδίζουσι ἢ ἐπάγγελμα παραγωγόν, ἢ βιομηχανίαν τινα γόνιμον ἐξοδεύουσιν ὅτι κερδίζουσι καὶ δὲν δίδουσι πεντάραν, ἢ ὀλιγίστην εἰς τὰς θυγατέρας των προίκαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί συμβαίνει! αἱ θυγατέρες δὲν εὐρίσκουσι συζύγους καὶ κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, ζῶντες γαστέρας καὶ ποιοῦσι μαχραμάδες· — καὶ ἡ λυπηρὰ αὕτη κατάσταση εἶναι ἡ καλλιτέρα τύχη ἢ παρούσῃ αὐταῖς τὸ μέλλον, — διότι ὁ γάμος δι' αὐτὰς, ἐὰν εὖρωσι σύζυγον, ἔσεται βίος στερήσεων, λυπῶν καὶ διαπληκτισμῶν.

Σὰς εἶπον ἤδη, ἀγαπῶ τὴν πολυτέλειαν, εἶμαι λαίμαργος κτλ., εἶμι ὀλιγώτερον γενναῖος τῆς συζύγου μου ὡς πρὸς τὰς στερήσεις ἃς ἀπεφασίσαμεν νὰ ὑποστώμεν πρὸς εὐτυλίαν τῶν θυγατέρων μας καὶ τῶν μελλόντων γαμβρῶν μας. — Ἐγὼ ὑποκρινόμενος εὐχαριστῶ τὰ ἐλαττώματά μου· — ἐγενόμην μέλος λέσχης τινὸς ὅπου ὑπάρχουσιν ἐξαισιοὶ αἰθουσαι καὶ ὅπου ἄπαξ ἢ δις τῆς ἐβδομάδος γευματίζω λουκουλικῶς.

Ὅταν αἱ θυγατέρες μας ὑπανδρευθῶσι θὰ πλουτίσωμεν διὰ μιᾶς πάντες, θὰ ἔχω ἄμαξας, μαγεῖρους κτλ. Ὅταν δὲ τὰ ἀγαπητά μου τέκνα θὰ ἔρχονται εἰς ἐπίσκεψίν μας, θὰ τέρπωνται ἐπὶ τῆ εὐζωίᾳ ἡμῶν καὶ αἱ ἐπισκέψεις αὐτῶν ἔσονται ἐορταὶ δι' αὐτὰς καὶ δι' ἡμᾶς.

ΣΑΜΟΥΗΛ.

ΚΑΛΛΟΝΗ και ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

ΠΑΡΑ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΛΛΟΙΣ.

Αἱ γυναῖκες, εἰς μὲν τὴν Ἰαπωνίαν ἐπιχρυσόνουσι τοὺς ὀδόντας, εἰς δὲ τὰς Ἰνδίας χρωματίζουσι αὐτοὺς ἐρυθροῦς. Τὸ μαργαριταρῶδες τῶν ὀδόντων νομίζεται ἀηδέστατον παρὰ τοῖς κατοικοῖς τοῦ Κουζεράτ. Ὀραίους δὲ ὀδόντας ἀποκαλοῦσι μόνον τοὺς διὰ βαθυτάτου μέλανος χρώματος βεβαμμένους. Εἰς Γρηλανδίαν, τὸ γυναικεῖον φῶλον χρωματίζει τὸ πρόσωπον διὰ ζωηροτάτης κυανῆς καὶ κιτρίνης βαφῆς. Ὅσον δὲ καὶ ἂν ἦναι δροσερὰ καὶ νεάζουσα ἢ μορφή τῆς Μοσκοβιτιδος, νομίζει ἑαυτὴν λίαν δυτειδῆ, εἰ δὲν ἦναι ἀρκούντως ἐπιχερισμένη διὰ ψιμμυθίου. Αἱ Κινέζαι, ἀπειτεῖται νὰ ἔχῃσι τοὺς πόδας μικροτέρους καὶ αὐτῶν τῶν τῆς αἰγός, εἰ δυνατόν· καὶ πρὸς ἀπόκτησιν τούτου, ἅπανα αὐτῶν ἢ νεότης παρέρχεται εἰς βασιάνους καὶ ἀλγυθόνας.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Περσίαν, γυνὴ μὲ γρυπὴν, ὡς ἡ τοῦ ἀετοῦ, ῥίνα, πολλάκις ἐνομιζέτο ἀξία βασιλικοῦ στέμματος. Ἐὰν δὲ ποτε συνέβαινε δύο ἡγεμόνες ἢ ἡγεμονίδες νὰ διαμφισβητῶσι τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασιν, ὁ λαὸς ἀπεραινέτο καὶ ἐπροτίμα πάντοτε τὸν ἔχοντα τὴν γρυποτέραν ῥίνα, ἀλάθηστον γνώρισμα ὑπεροχῆς κάλλους θεωροῦντες αὐτήν. Σχεδὸν ἀπίστευτον δι' ἡμᾶς εἶναι ὅτι αὐταὶ αἱ μητέρες, εἰς χώρας μὲν τινὰς θραύουσι τὰς ῥίνας τῶν τέκνων αὐτῶν, ἀλλαγῶν δὲ Ὀλίβουσι τὰς κεφαλὰς τῶν μέσῳ δύο σκινιδῶν, ὅπως σχηματίσωσιν αὐτὰς τετραγώνους, καὶ ταῦτα, πρὸς ἐξωραϊσμὸν τῶν τέκνων τῶν. Οἱ μεταγενέστεροι Πέρσαι ἀπεχθαίνονται μεγάλως τὴν ξανθὴν κόμην· οἱ Τοῦρκοι ὅμως τὸν κεντῖον εἶναι θερμοὶ λατρεύουσι καὶ θιασῶται ξανθοκόμων νέων καὶ νεανίδων.

Ἡ ὀπτεντῶτις λαμβάνει παρὰ τῆς χειρὸς τοῦ ἐραστοῦ τῆς ὡς γαμήλια δῶρα, οὐχὶ μεταξούραντα ἢ στεφάνους· ἐξ ἀνθέων, ἀλλὰ ζέοντα ἔντερα καὶ ἀχνίζουσιν ἔτι κοιλίαν, ὅπως ἐνδύθῃ καὶ καλλωπισθῇ διὰ τῶν ζηλωτῶν τούτων νο-

σημμάτων. Εἰς τὴν Κίην, μικροὶ καὶ στρογγύλοι ὀφθαλμοὶ θαυμάζονται, αἱ δὲ νεανίδες ἀποσπῶσιν ἀδιακόπως τὰς ὀφρῦς τῶν, προσπαθοῦσαι νὰ ἐπιμηκύνωσι καλεπτύνωσιν αὐτὰς εἰς τὸ ἔπακρον. Αἱ Ὀθωμανίδες, ὅμως ἀπ' ἐνκντία· ἐμβάπτουσι μικρὰν ἐπίχρυσον ψήκτραν ἐντὸς ἀρωματικοῦ τινος φαρμάκου, καὶ δι' αὐτῆς ἐπιχρωματίζουσι τὰς ὀφρῦς τῶν· καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐπισύρουσι τὴν προσοχὴν πάντων διὰ τῆς ζωηρᾶς τῶν χοιρᾶς, τὴν δὲ νύκτα ἔτι περισσώτερον διὰ τοῦ στυλπνοῦ αὐτῶν. Χρωματίζουσι ἐπίσης καὶ τοὺς ὄνυχάς τῶν διὰ ῥοδοχρόου τινος βαφῆς.

Ἡ Ἀφρικανικὴ καλλονὴ συνίσταται εἰς μικροτάτους ὀφθαλμούς, παχέα χεῖλη, μεγάλην καὶ παχεῖαν ῥίνα, καὶ δέρμα κατάμαυρον. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Μονοταπίας ποτὲ δὲν ἤθελε συγκατανεύσει ν' ἀνταλλάξῃ τὴν χαριτόβρυτον αὐτοῦ Αἰθιοπίδα ἀντὶ τῆς ὠραιότερας Εὐρωπαϊας.

Παρ' ἡμῖν, ἰδιαιτέρον καλλώπισμα διὰ τὴν ῥίνα, νομίζεται ὅλως περιττόν.

Αἱ Περουβιανὰ ὅμως σκέπτονται ἄλλως, καὶ κρεμῶτιν εἰς τὴν ῥίνα κρίκους οὐχὶ εὐκαταφρονήτου βρῦτητος, τῶν ὁποίων τὸ πάχος ἀναλογεῖ πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀξίαν τῶν συζύγων τῶν. Ἀπὸ τῶν κρίκων τούτων ἐξαρτῶσι διάφορα σώματα, ὡς κρύσταλλον, χρυσόν, λίθους, κτλ. ἐνίοτε δὲ ἐν ἡ καὶ πλειότερα χρυσᾶ δακτύλια. Ὡστε τὸ ἀπομύττεσθε εἰς ἐκείνας τὰς χώρας ἀποβαίνει ἀναμφιλέκτως οὐχὶ πολὺ εὐχάριστον, ἂν καὶ βεβαιούται ὅτι αἱ Ἰνδαὶ Κυραὶ οὐδὲ κὰν σκέπτονται ποτε νὰ ἐκπληρώσωσι τὴν ὠφέλιμον ταύτην ἐργασίαν.

Ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς καλλωπισμὸς εἰς τινὰς χώρας ἐφαρμόζεται μετὰ παραδόξου ἰδιοτροπίας. Ἡ ὠραία Κινέζα ἀρέσκειται καὶ χαριεντίζεται φέρουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸ σχῆμα οἰουδήποτε πτηνοῦ. Τὸ τεχνητὸν τοῦτο πτηνὸν κατασκευάζουν ὅτε μὲν ἐκ χαλκοῦ, ἐνίοτε δὲ ἐκ χρυσοῦ, ἀναλόγως τῶν μέσων τῆς φερούσας αὐτὸ· καὶ αἱ μὲν πτέρυγες, ἠνεφγμέναι κρέμονται ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν καλύπτουσαι συγχρόνως τοὺς κροτάφους τῆς· τὸ δὲ ὀρθόπυγιον μακρὸν καὶ ἠνεφγμένον ὡσχύτως σχηματίζει ὠραιότατους βροστῆχους ἐκ πτερῶν· τὸ ῥάμφος ἐπικρέμνεται ἀφελῶς πρὸς, καὶ καλύπτει τὸ

ἐπάνω μέρος τῆς ῥίνος τῆς νεάνιδος· ὁ δὲ ὄλος λαιμὸς τοῦ πτηνοῦ αὐτοῦ συγκοινωνεῖ μετὰ τοῦ ἐπιλοιποῦ σώματος διὰ λεπτοῦ νήματος, ὅπως μὲνη ἐλεύθερον παντὸς ἐμποδίου πρὸς κίνησιν, σαλεύῃ δὲ καὶ τὴν ἐλαχίστην ὤθησιν.

Ἡ ἰδιοτροπία ὅμως τῶν Μυάντζων, ὑπερέχει κατὰ τὸ γελοῖον καὶ αὐτὴν τὴν τῶν Κινέζων. Αἱ γυναῖκες τῶν χωρῶν ἐκείνων θέτουσι ἐπὶ κεφαλῆς λεπτὴν σανίδα μακροτέραν ἐνὸς ποδός, καὶ πλάτος ἔχουσαν ἐξ δακτύλων, τὴν ὁποίαν ἐφαρμόζουσαι καλῶς, ὅπως καλύψῃ ἅπασαν τὴν κόμην, σφραγίζουσι ἔπειτα διὰ κηροῦ. Τὰ γύναια ταῦτα δὲν δύνανται νὰ ἐξαπλωθῶσι πρὸς ἀνάπαυσιν, οὔτε νὰ κύψωσι, χωρὶς νὰ τηρῶσι τὸν αὐχένα πρὸς τὰ ἄνω· ἐπειδὴ δὲ ἡ χώρα αὐτῶν εἶναι φύσει δασώδης, συχνότατα ἅπαντ' αἱ γυναῖκες περιπεπλεγμέναι εἰς τὰ δένδρα ἐκ τῆς κόμης, χάριν τοῦ ὠραίου τούτου καλλωπισμοῦ. Ὅσακις δ' ἂν κτενίζωσι τὴν κόμην τῶν, ἀναγκάζονται νὰ μείνωσι πλεονόν τοῦ πυρὸς ὀλοκλήρου ὥρας διὰ ν' ἀναλύσωσι τὸν κηρὸν ἐκείνον. Εὐτυχῶς ὅμως, μόνον ἅπαξ ἢ δις τοῦ ἔτους κτενίζονται.

Τέλος, οἱ κάτοικοι τῆς Νατάλης, καλύπτουσι τὴν κεφαλὴν μὲ πῖλους ἢ σκούφους, ἐξ ἕως δέκα δακτύλων ὑψηλοῦς τοὺς ὁποίους κατασκευάζουσι ἐκ λίπους βοῶν. Ἀκολούθως ἀλείφουσι πάλιν τὴν κεφαλὴν τῶν μὲ λεπτότερον τι λίπος, ὅπερ ἀναμιγνυόμενον καλῶς μετὰ τῆς κόμης, ἀποτελεῖ λιπαρὰν τινὰ οὐσίαν συγκρατοῦσαν δι' ὄλου αὐτῶν τοῦ βίου στερεῶς προσηρυσμένους τοὺς σκούφους τούτους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν.

Ἐκ τῶν «Περιέργων γεωλογικῶν τοῦ Ἰσαὰκ Δισραήλ.»

Π. Κ. Κ.

ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ

ΑΣΜΑ ΑΣΜΑΤΩΝ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον Α΄.)

ΠΡΑΞΙΣ ΗΜΗΙΤΗ.

Ἡ σκηνὴ ἐν τῇ γυναικωνίτῃ τοῦ Σολομώντος.

ΣΚΗΝΗ Ι.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Ὠραία εἶσαι, ὡς ἡ Θέσσα, φίλη μου·
χαριστάτη, ὡς ἡ Ἰερουσαλήμ·
ἀλλ' ὡς στρατὸς συντεταγμένος φοβερά·
Ἄποστρεψὸν τοὺς ὀφθαλμούς σου ἀπ' ἐμοῦ·
ἀπόστρεψὸν διότι μὲ ταραττοῦσι.
Ἡ κόμη σου καθὼς ἀγέλη ἐξ αἰγῶν·
καὶ οἱ ὀδόντες σου λευκοὶ ὡς πρόβατα,
ὡς πρόβατα λευκά, λουσθέντα πρὸ μικροῦ·
Ἡ παρειὰ σου καθὼς λέπυρον βροῖας.
καὶ ὡς σπαρτίον κόκκινον τὰ χεῖλη σου·
γλυκεῖα ἡ φωνὴ σου καὶ περιπαθὴς . . .

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(ἔωθεν.)

Ἐξήκοντα βασίλισσαι καὶ παλλακαὶ
ὑπάρχουν ὀγδοήκοντα περικαλλεῖς·
ἀλλὰ τελεία, εὐμορφος περισσερὰ
ὑπάρχει μία μόνη, ἡ μονογενὴς
καὶ ἡ πεφιλημένη τῆς μητρὸς αὐτῆς.
Τὴν εἶδον πᾶσαι αἱ λοιπαὶ νεανίδες
καὶ ἀνεκήρυξαν αὐτὴν εὐδαίμονα·
Τὴν εἶδον καὶ ὑπερεπήνεσαν αὐτήν.

ΣΚΗΝΗ ΙΙ.

Ο ΧΟΡΟΣ.

Τις αὐτὴ ἡ τὸ βλέμμα ἔχουσα ὑγρὸν,
γλυκὸν, εἰς τῆς πρωΐας ἢ ἀκτίς·
ἂν ἦναι ὅπως ἡ σελήνη εὐμορφος
καὶ ἂν ἀγνὴ ὡς τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς,
ἀλλ' ὅμως εἶναι ὑπερῆφανος καθὼς
πρὸς μάχην παρατεταγμένη στρατιά.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ἐξώθεν στρέφουσα τὰ νῶτα πρὸς τὰς γυναικὰς τοῦ γυναικωνίτου.)

Κατέβην εἰς τὸν κῆπον ὅπου καρυαὶ
πύκναι βλαστάνουσι· κατέβην νὰ ἰδῶ
τὴν γλῶσσαν τῆς κοιλάδος καὶ τὴν ἄμπελον
ἀν' ἠθισεν, ἀν' ἔβλεψεν ἡ ῥοιὰ
ἢ ἄφρων! εἰς τὰς χεῖρας. περιέπεσα
ἀκολουθίας ἡγεμόνος ἰσχυροῦ.

ΔΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ (τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἐπίστρεφε, ἐπίστρεφε νὰ ἰδῶμεν
ὦ Σουλαμίτις, τὴν ὠραίαν σου μορφήν.

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ (τοῦ γυναικωνίτου.)

Ἴσχει θαυμαστὸν ἡ Σουλαμίτις σὰς;
Ἰδῶ ἰδέτε τοῦ Μαχαναῖμ χορὸν.

ΣΟΛΟΜΩΝ.

Εἶναι κομψοὶ οἱ πόδες σου, κομψότατοι·
ἡ κλίσις τῆς ὀσφύος σου χαρίεσσα.
τὰ στέρνα σου τεχνίτου ἔργον ἀριστον.
ὡς σίτου θυμωμένα τὸ ἀνάστημα
μὲν ἄνθη κρίνων περιστοιχίζουμενον.
Δορκάδος οἱ μαστοὶ σου διδυμοὶ νεβροὶ·
ὁ τράχηλός σου πύργος ἐλεφάντινος·
οἱ ὀρθαλμοὶ σου, ὡς αἱ λίμναι Ἐσεβῶν.
Ἡ ῥίσις σου πάλιν εἶναι ὑπερήφανος
καθὼς ὁ πύργος τοῦ λιθάνου ὁ φρουρῶν
τὰς ἀγυῖας τῆς Δαμασκοῦ· ἡ κεφαλὴ
ἀνάσσης εἶναι κεφαλὴ βασιλική·
οἱ πλοκαμοὶ σου, οἱ χυνόμενοι χρυσοί,
ἐμὲ τὸν βασιλέα σου ἐδέσμευσαν.
Ὡ πόσον ἡ ἀγάπη σου ἡ δυπαθὴς
θα εἶναι! πόσον με ὑπόσχηται τρυφήν!
ἔχεις, ὡς δένδρον φοίνικος, ἀνάστημα
καὶ ὡς οἱ βότρυες αὐτοῦ τὸ στήθος σου.
καὶ εἶπον—θα ἀνέλθω εἰς τὸν φοίνικα
κ' ἐγὼ τοὺς βότρεις σου θὰ ἰδέψω πρῶ-

καὶ εἶπον—θα ἀνέλθω εἰς τὸν φοίνικα
κ' ἐγὼ τοὺς βότρεις σου θὰ ἰδέψω πρῶ-
[τιστος·
θα κλίνω εἰς τὸ στήθος σου ν' ἀναπαυθῶ·
τὰ χεῖρά μου θὰ ὑγρανθοῦν ἐπὶ τὰ χεῖ-
[ρά σου,
καὶ θὰ ῥοφήσω μέθην καὶ θὰ ναρκωθῶ
γλυκείαν νάρκην ἐραστοῦ εὐδαίμονος.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(πάντοτε ἀρνούμενη καὶ μονήρης·)

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν ἀνῆκα καὶ αὐτὸς
ἐμὲ ἀναλογίζεται κ' ἐμὲ ποθεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΠΙ.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ (σπεύδουσα πρὸς τὸ
ἐραστὴν αὐτῆς.)

Ἐλθέ ἀγαπητέ μου· ἄς ἐξέλθωμεν·
ἄς τρεξώμεν εἰς τοὺς χλοαζόντας ἀγρούς,
εἰς τὸ μικρὸν χωρίον μας ἄς σπεύσωμεν·
ἐκεῖ θὰ ἐγειρωμεθα πρῶτῃ, πρῶτῃ,
νὰ βλέπομεν ἀν' ἠθισαν κί ἄμπελοι,
ἀν' ἄνθη τὰς ῥοιὰς ἡμῶν εστολισαν.
ἐκεῖ θὰ δώσω καὶ τὰ στήθη μου εἰς σέ,
τὴν κεφαλὴν σου τὴν καλὴν θωπεύουσα.
Τοῦ μανδραγόρα διεχύθη ἡ ὄσμη,
καὶ εἰς τὴν θύραν ὠραϊότατοι καρποὶ
ἰδὲ, σπυρεύοντα· ἐγὼ ἐσώρευσα
κ' ἐρύλαξα αὐτοὺς πρὸς χάριν μόνον σοῦ.
Ὡ! διατί δὲν εἶσαι ἀδελφός μου; διατί
νὰ μὴ θηλάσῃς εἰς τὰ στήθη τὰ αὐτά;
Ὡ! ἡδυνάμην τότε νὰ σὲ ἀσπασθῶ
ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὅλου ἀσφαλῶς,
χωρὶς νὰ δύνανται νὰ μὲ χλευάσωσιν.
Ἐλθέ μαζί μου εἰς τὸν οἶκον τῆς μητρὸς
εἰς τὸ δωμάτιον τῆς γεννησάσης με,
νὰ σὲ προσφέρω ἐκ καρποῦ ῥοιᾶς ζωμῶν
καὶ οἶνον ἀνθοσμῖαν εὐωδέστατον.
(ἰσιπτεῖ κάτω ἄνω εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἐρα-
στοῦ αὐτῆς καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἐσθευμένην.)
Ἡ δεξιὰ τοῦ μὲ ἀναγκαλίζεται
κρατεῖ τὴν κεφαλὴν μου ἡ εὐώνυμος.

ΠΟΙΜΗΝ (πρὸς τὸν χορὸν.)

Σὰς ἰκετεύω, κόραι Ἱερουσαλὴμ,
καὶ σὰς ὀρκίζω εἰς τὰ ἄνθη τῶν ἀγρῶν
εἰς τὰς χλωρὰς κοιλάδας, εἰς τοὺς ῥύακας,
ὦ! μὴ τὴν ἐρωμένην ἐξυπνήσητε
καὶ πρὶν θελήσῃ μὴ ἐγειρήτε αὐτήν.

(Ὁ ποιμὴν λαμβάνει αὐτήν εἰς τὴν ἀγκάλην
τοῦ καὶ ἀναχωρεῖ λαθραίως ἐκ τοῦ γυναικωνίτου
βαδίζων πρὸς τὸ χωρίον αὐτῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΙV.

(Τὸ χωρίον τῆς Σουλαμίτιδος.)

ΧΟΡΟΣ.

(Βλέπων τὴν Σουλαμίτιδα, ἣτις φέρεται κοιμη-
μένη ὑπὸ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.)

Τίς αὕτη, ἣτις ἐκεῖ κάτω φαίνεται,
ἐκ τῆς ἐρήμου ἐρχομένη; ἴδετε
εἰς τὴν θερμὴν ἀγκάλην ἀναπαύεται
εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀγαπητοῦ αὐτῆς·

ΠΟΙΜΗΝ.

(Καταβῆται τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μη-
λίαν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς μητρικῆς εἰκίας καὶ ἐξε-
γείρει τὴν κόρην.)

Ἰδοὺ εἰς τὴν μηλίαν σὲ κατέθεσα.

(δεικνύει τὸν αἶκον.)

Ἰδοὺ ὁ οἶκος τῆς μητρὸς ὅν ἔλεγες.
ἐκεῖ τὸ πρῶτον εἶδες τῆς ἡμέρας φῶς

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Καὶ τώρα ἐπὶ τῆς καρδίας σου αὐτῆς
καθὼς σφραγίδα θεός με· καὶ ὡς ἄλλοις
ἄς συνδεθῶσιν αἱ βραχίονες ἡμῶν.
ὁ ἔρως εἶναι κραταῖος ὡς θάνατος,
τὸ πάθος εἶναι ἀκαμπτον ὡς κόλασις,
καὶ τὰ περίπτερα αὐτοῦ περίπτερα
πυρός. Τὰ βέλη του πυρὸς Ἰεχοὺβᾶχ.

Ο ΣΟΦΟΣ.

(Ἐμφανιζόμενος ἔπις ἐκφέρει τὴν συμπέρασμα
τοῦ ποιήματος.)

Καὶ ὁ ὠκεανὸς αὐτὸς δὲν δύνανται
νὰ σέσῃ τὴν ἀγάπην, καὶ οἱ ποταμοὶ
δὲν δύνανται νὰ καταπνέξωσιν αὐτήν.
Ὁ Σολομὼν διὰ χρυσοῦ ἠθέλησε
τὴν κόρην ν' ἀγοράσῃ, ἣτις ἀγαπᾷ
τὸν εὐμορφον ποιμένα· ἐλισημόνηται
ὅτι ὁ ἔρως ὁ ἀγνὸς δὲν ἀγοράζεται.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ σκηνὴ εἰς Σουλέμ, ἐντὸς σκιάδος,
εἰς τὸ βάθος κήπου.

Εἰς τῶν ἀδελφῶν τῆς ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΔΟΣ.

(Ἀγνοοῦσι τὴν ἀπαγῆν καὶ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῆς.)

Εἶναι πολὺ μικρὰ ἡ ἀδελφὴ ἡμῶν
καὶ δὲν κοσμεῖται μὲ μαζοὺς τὸ στήθος τῆς
τί θὰ τὴν κάμωμεν ἀν' τὴν ζητήσωσιν;

Ο ΕΓΕΡΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ.

Ἄς τὴν πωλήσωμεν· τί νὰ φυλάττωμεν
αὐτήν ματαίως καὶ νὰ τὴν προσέχωμεν.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

(Ἀίφνης ἰμπανιζομένη.)

Ἐγὼ φυλάττω ἐμαυτὴν ὡς φρούριον
τὸ θάρρος ἔχω ὡς ἐπάλλξεις πάλιν ὀχυρὰς
τὸν ἔρωτα· ματαίως ἐπεχείρησεν
ὁ Σολομὼν ν' ἀλώσῃ τὴν καρδίαν μου.
Πικρῶς ἐταπεινώθη καὶ ἰδοὺ ἐγὼ.

Ο ΠΟΙΜΗΝ.

(Κάτω τῆς σκιάδος μετὰ τῶν παραινύφων.)

Ἰσραὴλ κόρη, νύμφη, ἣτις κατοικεῖς
τὸν κῆπον τούτον, ἤδη οἱ παραινύμφη
συνῆλθον καὶ σὲ περιμένουσιν, ἐλθέ.

Η ΣΟΥΛΑΜΙΤΙΣ.

Ἵπόμενον μικρὸν εἰσέτι, ἡ στιγμή
κατάλληλος δὲν εἶναι· φύγε, φίλτατε,
κ' ἐπάνελθε ταχέως· ναι, ἐπάνελθε.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ.

ΤΑ

ΘΕΛΗΤΡΑ

(Ἐκ τῶν «Μελετῶν τῆς φύσεως»
τοῦ Saint Pierre.)

Χάρις εἰς τὰ ἄρρητα καὶ θεῖα ταῦτα
αἰτιήματα, (1) ἡ ἀγνοία ἢ ἀμάθεια, κα-
θίσταται ἡμῖν ἀνεξάντλητος πηγὴ ἠδο-
νῆς καὶ θελητήρων. Μὴ συγχέωμεν τὴν
ἀμάθειαν μετὰ τῆς πλάνης ὡς πάντες οἱ
ἠθικολόγοι ἡμῶν ποιοῦσιν. Ἡ μαθῆαι
εἶναι ἔργον τῆς φύσεως, καὶ πολλακίς
εὐεργέτημα διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἐνῶ ἡ
πλάνη, ἣτις συχνάκις εἶναι καρπὸς τῶν
ἀνθρωπίνων ἐπιστημῶν, ἀποβαίνει δεινὸν
πάντοτε. Ὅσα καὶ ἀν' λέγωσι περὶ τού-

(1) Ὁ συγγραφεὺς ἀνέπτυσεν ἐν προηγουμένῳ
κεφαλαίῳ τὰ πρὸς θαυμαστὸν τῶν μυστηρίων
φέροντα αἰσθήματα. Σ. Μ.

του οι πολιτικοί ἡμῶν συγγραφεῖς, οἵτινες ἐγκαυχῶνται διὰ τὰ σημερινὰ φῶτα, καὶ οὐκ αἰσθάνονται τὴν βραχυρότητα τῶν παρελθόντων αἰώνων, ἀναμφισβήτητον ὅτι αἱ θρησκευτικαὶ διενέξεις, αἵτινες διέσπειρόν ποτε πῦρ καὶ αἷμα καθ' ἅπαντα τὴν Εὐρώπην, δὲν προήρχοντο ἐξ ἀμαθῶν οἱ ἀμαθεῖς θὰ ἤρμευον πάντοτε. Ἄλλ' ἐξ ἀνδρῶν ἐν πλάνῃ διατελούντων, καὶ ἐπαιρομένων ἴσως ἐπὶ τῇ παιδείᾳ καὶ προόδῳ των, ὡς ἡμεῖς σήμερον ἐπὶ τῇ ἡμέτερᾳ: ἀνδρῶν ἐμπορουμένων ἴσως ἀπὸ τὸ φιλόδοξον πνεῦμα ὅπερ ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀνατροπὴ ἐμφυῶν τόσοσιν ἐνωρὶς εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου: "Ἔσο ὁ πρῶτος!"

Πόσα δεινὰ ἀποκρύπτει ἡμῖν ἡ ἀγνοία, δεινὰ ἄτινα θέλομεν ἀπαντήσῃ μίαν ἡμέραν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν ἀναποφεύκτως! Ἀστασίας φίλων, ἀνατροπᾶς τύχης, τέλος καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, ἥτις πάντας τοὺς ἀνθρώπους τρομάζει. Ἡ γνῶσις τῶν δεινῶν τούτων θὰ μᾶς ὠδήγῃ ἄνωγος εἰς τὸν τάφον. Πόσα ἀφ' ἐτέρου ἀγαθὰ καθιστᾶ ἡμῖν ἐξαισία! Τὰ ὄνειροπολήματα τοῦ ἔρωτος, τὰς ὑποσχέσεις τῶν ἐλπίδων, καὶ αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς οὓς αἱ ἐπιστῆμαι ἀποκαλύπτουσιν. Αἱ ἐπιστῆμαι τότε μόνον μᾶς θέλγουσιν, ὅταν ἀρχώμεθα σπουδάζοντες αὐτάς, ὅτε ὁ νοῦς ἡμῶν εἶναι εἰσέτι πλήρης ἀγνοίας. Ἡ συνάφεια τοῦ φωτός μετὰ τοῦ σκότους παράγει τὴν τερπνοτέραν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μας ἡμέραν. Παρομοία ἀρμονικὴ συνάφεια διεγείρει τὸν θαυμασμόν ἡμῶν, ὅταν κατὰ πρῶτον προσερχώμεθα νὰ φωτισθῶμεν. Ἀλλὰ τὸ θέλητρον τοῦτο δὲν διαρκεῖ ἐπὶ μακρόν· βραχέως συναπόλλυται μετὰ τῆς ἀγνοίας ἡμῶν. Τὰ στοιχεῖα τῆς Γεωμετρίας κατέθελεν νέους, ἀλλ' οὐδέποτε γέροντας, ἐξαιρουμένων περιφήμων τινῶν γεωμετρῶν, ἐγγηρασάντων ἐν ἀνακαλύψει. Μόνοι αἱ ἐπιστῆμαι καὶ τὰ πάθη ἄτινα εἰσὶ πλήρη ἀμφιβολίας καὶ τύχης, εὖρον πάντοτε θιασώτας πάσης ἡλικίας, ὡς ἡ χημεῖα, ἡ φιλαργυρία, τὰ παίγνια, καὶ ὁ ἔρωσ.

Μίαν λοιπὸν ἡδονὴν ἡ ἐπιστῆμη παρέχει καὶ ἅμα παρέχουσα καταστρέφει. Ἄλλ' ἡ ἀγνοία πληροῖ ἡμᾶς μυρίων ἀπειρῶς θελκτικωτέρων τέρψεων. Οἱ ἐπιστήμονες λέγουσιν ὅτι ὁ ἥλιος εἶναι σφαῖρα ἢ ἡ ἕλξιν δίδει εἰς τοὺς πλανήτας τὸ ἦ-

μισο τῆς κινήσεώς των. Καὶ μήπως ὀλιγώτερον ὑψηλὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν εἶχον ὅσοι τὸν ἐνόμιζον συρόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος; Τοῦλάχιστον ἐφρόνουσιν ὅτι ἐνὸς Θεοῦ βλέμματα διέτρεχον τὴν Γῆν ὁμοῦ μὲ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας. Ἡ ἐπιστῆμη κατεβίβασε καὶ τὴν ἀγνὴν Ἄρτεμιν ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ ἄρματός της. Ἄπεδίωξε τὰς Δρυάδας ἐκ τῶν δασῶν, τὰς Ναϊάδας ἐκ τῶν ρυάκων. Ἡ ἀγνοία ἐκάλεσε τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν χαρὰν καὶ εἰς τὴν ὀδύνην της, καὶ εἰς τὸν Ἰμέβαιον καὶ εἰς τὸν τάφον της. Ἡ ἐπιστῆμη εἰς ταῦτα πάντα δὲν βλέπει εἰμὴ στοιχεῖα. Ἐγκατέλιπε τὴν ἀνθρωπὸν εἰς τὸν ἀνθρωπὸν, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ἐπὶ ἐρήμου. Ὡ! οἷα δὴ ποτε καὶ ἀν ὧσι τὰ ὀνόματα ἄπερ διανέμει εἰς τὰ διάφορα βασιλεία τῆς φύσεως, βεβαίως οὐράνια πνεύματα διέποιεσι τοὺς θαυμασίους, ποικίλους καὶ ἀρμονικοὺς των συνδυασμούς. Ὁ ἀνθρωπος, ὅστις οὐδὲν ἔδωκεν αὐτὸς ἑαυτῷ δὲν εἶναι ἐν τῷ παντὶ ὁ μόνος συμμεριζόμενος τοῦ Νοῦς.

Ἡ Θεοῦ διαχέει ἐν ἡμῖν τὰ βαθύτερα αἰσθήματα τῶν προσόντων της, ὅχι διὰ τῶν φώτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγνοίας μας. Ἡ νύξ παρέχει ἡμῖν ὑψηλοτέραν ἰδέαν τοῦ ἀπείρου, ἢ σύμπασα ἢ λάμψις τῆς ἡμέρας. Ἐν ἡμέρᾳ δὲν βλέπομεν εἰμὴ ἕνα ἥλιον ἐν νυκτὶ θεωροῦμεν μυρίους. Εἶναι δὲ καὶ ἥλιοι οἱ τοσοῦτον ποικιλόχροοι ἐκεῖνοι ἀστέρες; Κατοικοῦνται ἄρα οἱ πλανῆται ἐκεῖνοι, οἵτινες περιστρέφονται περὶ τὸν ἡμέτερον; Πόθεν ἔρχεται ὁ πλανήτης τῆς Κυβέλης, ὃν μόλις ἐπ' ἐσχάτων ἀνεκάλυψεν ὁ Γερμανὸς Ἐρσχελλος; Διέτρεχε τροχιὰν ὁμοίαν τῇ ἡμετέρᾳ ἀπὸ δημιουργίας κόσμου, καὶ ἐν τούτοις διέτελει ἡμῖν ἀγνωστος. Ποῦ πηγαινουσιν οἱ μακροὶ ἐκεῖνοι κομήται, οἵτινες διέρχονται ἄπειρα διαστήματα; Τι ἐστὶν ὁ Γαλαξίας ἐκεῖνος ὁ διαχωρίζων τὸ στερέωμα; Τι εἶναι τὰ δύο μέλανα ἐκεῖνα νέφη εἰς τὴν Ἀνταρκτικὸν Πόλον, πλησίον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μεσημβρίας; Μὴ ὑπάρχωσι καὶ ἀστέρες διαχέοντες σκότη, ὡς παρ' ἀρχαίους ἐφρονεῖτο; Ὑπάρχει ἄρα ἐπὶ τοῦ στερεώματος τόπος μηδέποτε διαπερώμενος ὑπὸ τοῦ φωτός; Ὁ ἥλιος ἐπιδεικνυσὶν ἡμῖν ἐπίγειον ἄπειρον· ἀλλὰ τὸ ἄπειρον ὅπερ ἀποκαλύπτει ἡ νύξ, εἶ-

ναι οὐράνιον! Ὡ μυστήριον! Κάλυπτε διὰ τῶν ἱερῶν σου σκιῶν τὰς ἐξαισίας ἐκεῖνας θεᾶς! Μὴ ἐπιτρέψῃς τὴν ἀνθρωπίνην ἐπιστήμην νὰ καταστρέψῃ τὰ θέλητρον τῶν διὰ τοῦ θλιβεροῦ διαβήτου της! Μὴ ἀφήτῃς τὴν Ἀρετὴν νὰ προσδοκᾷ ἀνταμοιβὴν ἐκ τῆς εὐαισθησίας μιᾶς μόνον σφαίρας. Ἄς φρονῇ ἡ δυστυχὴς ὅτι ὑπάρχουσιν ἐν τῷ παντὶ καὶ ἄλλαι μοῖραι, καὶ ἄλλαι εἰμαρμέναι, ἐκτός ἐκείνων αἵτινες ἀποτελοῦσι τὰς δυστυχίας τῆς γῆς.

Ἡ ἐπιστῆμη δείκνυσιν ἡμῖν τὸ τέρας τοῦ λογικοῦ ἡμῶν· ἡ ἀγνοία τὸ ἀπομακρύνει πάντοτε. Ἐκ συστήματος ἀποφεύγω, κατὰ τοὺς μονήρεις περιπάτους μου, τοῦ νὰ μανθάνω εἰς τίνα ἀνήκει ἡ δεινὰ ἢ δεινὰ ἔπαυλις· συχνότατα ἡ ἱστορία τοῦ κυρίου μολύνει τὴν τοῦ κτήματος. Ἄλλ' εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Φύσεως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον· ὅσον τι μελετᾷ τὰ ἔργα ταύτης, τόσοσιν κινεῖται πρὸς θαυμασμόν των. Εἰς μίαν μόνην περίστασιν μᾶς τέρπει ἡ γνῶσις τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων: ὅταν τὸ μνημεῖον ὅπερ θεώμεθα ὑπῆρξε διαμονὴ ἐνός ἐναρέτου ἀνδρός. Τι εἶναι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κωδωνοστάσιον ὅπερ βλέπω εἰς Μοντμορενσύ; εἶναι τὸ τοῦ St. Gratien, ἐνθα ὁ Κατινάτος ἔζησεν ὡς σοφός, καὶ ἐνθα ἡ κόνις αὐτοῦ ἀναπαύεται. Ἡ ψυχὴ μου περιωρισμένη μέχρι τοῦδε ἐν μικρῷ πολιχνίῳ, ἀφίπταται εὐθέως πρὸς τὸν μέγαν αἰῶνα Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ'. Βαθμηδὸν ῥίπτεται ἐντός κύκλου ἀπείρου ὑψηλοτέρου ἐκεῖνου ὃν ὁ κόσμος οὗτος παρέχει: τοῦ τῆς Ἀρετῆς. Ἐνόσῳ δὲν μοι δίδεται ἀφορμὴ πρὸς τοιαύτας ἡδονάς, ἢ ἀγνοία τῶν τόπων μὲ ὠφελεῖ πλειότερον ἢ ἡ γνῶσις αὐτῶν. Ἄν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ μάθω ὅτι τὸ δάσος ἐκεῖνο εἶναι ἐνός δουκός, διὰ νὰ τὸ εὖρον μεγαλοπρεπές. Τὰ γηραλέα δένδρα του, αἱ σκιαραὶ δίοδοί του, αἱ σιγηλαὶ ἐρημίαι του μοὶ ἀρκοῦσιν. Ἄμα ὡς δὲν παρατηρῶ τὸν ἀνθρωπὸν, αἰσθάνομαι τὴν θεότητα. Ὅσον καὶ ἀνθελήσω νὰ περιορίσω τὴν ὁρμὴν τοῦ αἰσθηματός μου, δὲν ὑπάρχει τοποθεσία ἢ δὲν λαμπρύνω διὰ τοῦ καλλειδοσκοπίου τῆς φαντασίας. Οἱ εὐρεῖς ἐκεῖνοι λειμῶνες εἰσὶ πελάγη. Αἱ ὀμιχλῶδεις ἐκεῖναι κλιτύες εἰσὶ νῆσοι ἀνυψούμεναι ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα. Ἐκεῖνη κάτω ἢ πόλις, εἶναι πόλις ἑλλή-

κή, πόλις ἦν τὰ βήματα τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Εἰνορῶντος ἐτίμησαν. Χάρις εἰς τὴν ἀγνοίαν μου, λανθάνω ἑμαυτὸν ἀφιέμενος εἰς τὴν ὁρμὴν τῆς ψυχῆς μου. Ρίπτομαι ἐν τῷ ἀπείρῳ. Ἐπεκτείνω τὴν ἀπόστασιν τῶν τόπων διὰ τῆς ἀποστάσεως τῶν αἰώνων, καὶ περατῶ τὸ ὀνειροπόλημά μου φανταζόμενος ἐνοικοῦσαν ἐν αὐτῷ τὴν Ἀρετὴν.

K. K. M.

ΑΓΡΥΠΝΙΑΙ

ΤΟΥΚΟΥΛΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε τελευταῖον φυλλ. Δ'. ἔτους.)

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Εἶμαι βέβαιος, θέλω ἀποθάνει... Ρίψατέ με ὅπου θέλετε. Τί με μέλει;

Ὅχι, ὄχι!... Ἐνταφιάσατε τὰ δυστυχῆ ταῦτα λείψανα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς αὐλῆς. Ὑπάγετε πρὸς τὸν κύριόν σας. Εἶπατε αὐτῷ: Τοῦτο μόνον ἐσυστήσατο ἡμῖν ὁ Τάσσοσ. Θέλει εἰσακούσει τῶν εὐχῶν μου. Αἱ εὐχαὶ τῶν τεθνεώτων εἰσὶν ἱεραῖ.

Ἐκεῖ θέλω νὰ ἐνταφιασθῶ, ἐκεῖ. Αὕτη εἶναι εὐσεβής. Συνειθίζει νὰ καταλαμβάνη θέσιν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅθεν ἀπαρτήρητος δύναται νὰ παρατηρήσῃ πᾶν τὸ κάτωθεν αὐτῆς. Ἐπομένως θέλει ἰδεῖ τὸν τόπον ὅπου θέλουσι μὲ ἀποθέσει. Ἐνταῦθα κείται ὁ Τάσσοσ. Τὰ γράμματα ἔσοντα κεφαλαῖα. Εἶπατε εἰς τὸν γλύπτην νὰ κατασκευάσῃ αὐτὰ τοσοῦτον μέγала, ὥστε καὶ ὑψηλόθεν ν' ἀναγινώσκωνται.

Γνωρίζεις τίς ὁ ἐκεῖ κείμενος δυστυχής; Ἀπόβαλε τὴν ἀνάμνησιν τῶν στίχων του. Ἀναμνήσθητι μόνον τοῦ ἀπαισίου ἐκεῖνου ἔρωτός του, ὅστις τὸν ἔφερον εἰς τὸν τάφον. Σὺ ἦσο τὸ ἀντικείμενόν του. Σὺ οὐδὲν ἄλλο ποτὲ ἠγάπησε. Σὲ μόνην αὐτὸς ἠγάπησε καὶ πόσον, μέχρι θανάτου. Νὰ σὲ ἴδω, νὰ σοὶ ἐκφράσω τὸν ἔρωτά μου, τοιαῦτα ὑπῆρξαν τὰ τελευταῖά μου αἰσθήματα. Καὶ ταῦτα μόνον θέλει φέρει

μεθ' ἐαυτοῦ τὸ πνεῦμά μου, ὅτε δὲν θά ὑπάρχω πλέον οὔτε θά δύναμαι νά σέ εἶδω, καί σοι ὁμιλήσω. Φεῦ! εἰς μάτην θέλεις μοί ἐν χερσὶ εἰρήνην.

Ὁ τάλας παραφέρομαι. Ὡ ναι, ναι, εἰρήνην. Ὁ οἰκτός σου θέλει τὴν ἐπικαλεσθῆ. Μόνον διὰ σοῦ θέλω τύχει αὐτῆς. Δὲν ἤθελον στερηθῆ αὐτῆς καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ζωῇ ἐάν κυδοκίεις νά στρέψῃς πρὸς ἐμέ θι μόνον βλέμμα σου.

Δίκαιε Θεέ! Κίσακούσον τῶν εὐχῶν τῆς ψυχῆς τῆς. Δός μοι ὅ,τι σέ παρακαλεῖ νά μοι δώσῃς. Ἡ ἀποσίωσίς μου θέλει ἐν τάχει λάβει τὸν προσήκοντα στέφανον.

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

Εἰπέ μοι σὺ ὁ παραφυλάττων με ὡς δεσμώτην καταδικασμένον εἰς θανατικὴν ποινήν, εἰπέ μοι γνωρίζεις ἂν αὕτη μὲ ἀγαπᾷ; Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴν ἀγαπῶ διακρίσστατα.

Το ἐνόησας. Ὁ-αν μ' ἐρωτᾷς ἐάν ἔχω ἀνάγκην πραγμῶν τινος καὶ ἐγὼ δὲν σοι ἀποκρίνομαι τότε ἐγὼ ἔχω πρὸ ὀφθαλμῶν μου τὸ πρότωπόν τῆς. Τότε ἐξαγιαζόμεναι βλέπων τοὺς θεῖους ἐκείνους ὀφθαλμούς, οἵτινες εἰς αὐτὴν μόνην παρεχωρήθησαν.

Ἐποκρίνεσαι ἥτι ἐκτελήτεσαι ἀρά γε ἤθελες σὺ δεῖξει χθαρροίαν; Ἀθλίε! σὺ δὲν τὴν εἶδες ποτέ. Δὲν γνωρίζεις τὰ μεγάλα αὐτῆς προτερήματα. Σὺ δὲν ἔχεις ψυχὴν ἱκανὴν ν' ἀνυψωθῆ μέχρις αὐτῆς. Ἀλλὰ μικρὸν τὸ κακόν ὁ Θεὸς ἐπλάσσε δύο . . . δύο μόνον τὴν ψυχὴν αὐτῆς καὶ τὴν ψυχὴν μου. Ἀμφότεραι ἐπλάσθησαν ὅπως ἐννοῶσιν ἀλλήλας καὶ ἀγαπῶνται.

Τι εἶπον; — Ἀγαπῶνται. Ἡ ψυχὴ μου εἶναι ὁλόκληρος ἐν τῇ ψυχῇ τῆς.

Μὴ μὲ ὁμιλῆς περὶ ἄλλου πράγματος. Μὴ μ' ἐρωτᾷς περὶ ἄλλων ἀναγκῶν. Ἐγὼ δὲν ἔχω ἡμίαν μόνην ἀνάγκην τοῦ νά εἶμαι ἀσφαλῆς περὶ τοῦ ἔρωτός τῆς.

Ὁ ὀλιπρός ἀναχωρεῖ. Πράττει καλῶς. Ἡ παρουσία του ἤρριξε νά μ' ἐνοχλή. Αὐτός δὲν εἶναι ἀξίος νά γνωρίζῃ τὴν κατακαιουσάν με φλόγα.

Ἢδη δτε ἀπῆλθε φαιδρύνθητι Τορκουάτε καὶ ἀνοίξον ἐλευθέρως τὴν καρδίαν σου. Ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχουσι μάρτυρες δυνάμει νοὶ νά σέ προδώσωσιν.

Ὡ! ἂν ἐπῆρχεν εἰς μόνος ἀληθῆς καὶ συμπαθῆς φίλος ὅστις βλέπων τὴν λυπηρὰν μου κατάστασιν ἤθελε παραστήσει αὐτὴν εἰς τὸν ἀγγελὸν μου! Ἀλλ' ὄχι, θά ὑπάγω μόνος μου νά τῇ ὁμιλήσω. — Βλέπεις; τὸ στήθος μου πρότερον δὲν εὐρύνετο ὡς σήμερον. Αἱ πλευραὶ μου δὲν ἐξείχον ὡς σήμερον. Δὲν εἶχον παλμούς τοσοῦτον συνεχεῖς καὶ ὀλεθρίους. Ἐκῦτα πάντα προέρχονται ἐκ σοῦ. Ναι ἐκ σοῦ καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμαι καὶ θά θεώρουν ἐμυτὸν δυστυχῆ ἐν χάριν σου δὲν ἤθελον προέλθει εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἢδη εἶπέ μοι σέ δυσαρεστεῖ πλέον ἢ παράκλησίς μου; Δὲν ἀπορρίπτεις τὴν καρδίαν μου;

Ἀλλ' εἶναι δυνατόν ν' ἀπορρίψῃς καρδία ὡς τὴν ἰδικήν μου;

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ.

Ἐγκαταλείπω τὰς εὐχὰς τοῦ Παύλου. — Ἐπάγωμεν, Τορκουάτε, εἰς ἄλλον τόπον ἡττον ὀλεθριον εἰς τὸν ἔρωτά μας. Ὁ τόπος οὗτος ὑπῆρξεν αἰετοτε τόπος δυστυχίας. Ἰσως δὲν εἶναι μῦθος ὅ,τι περὶ αὐτοῦ εἶπον οἱ ποιηταί.

Ἀπομακρυνώμεν λοιπὸν πόλεως ψευδοῦς, ἀυλῆς ψευδοῦς, καὶ ψευδοῦς γυναικός. . . . Ναι καὶ αὕτη εἶναι ἀπαιτηλή. Καὶ αὕτη! Μοὶ ὑποσχέθη. . . Ἐγὼ αὐτὸ ἤκουσα. — Ἰστάμην ἐκεῖ. . . αὕτη. . . ἐδώ. . . Ἐβλέπωμεν ἀλλήλους. . . Ἐγὼ μὲν μετὰ φλογερῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐκείνη ἔριπτεν ἐπ' ἐμοῦ σώφρονα καὶ εὐμενῆ βλέμματα ὅποια ἀρμόζουσιν εἰς παρθένον καὶ οὐρανίαν καλλονήν.

Τὰ ἐπίστευσα, ἐπίστευσα τοὺς πόθους μου. — Ἀλλ' οὐχὶ τοὺς λόγους τῆς, οἵτινες ὑπῆρξαν βραχυτάτοι καὶ ἐπιγγελησαν διὰ τοσοῦτον ταπεινῆς φωνῆς, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νά τοὺς ἀκούσω. Ἀλλ' ἡ καρδία μου συνεπλήρωσε τὴν ἔλλειψιν τῆς ἀκοῆς. Τὰ πάντα ἤκουσεν ἡ καρδία μου.

Τάλινα κερδία! Βλέπεις πῶς σ' ἐπρόδωκεν; Ἀ! ὄχι! δὲν μ' ἐπρόδωκεν αὕτη, ἀλλ' ἐγὼ προῦδωκα ἐμαυτὸν. Δὲν ὤφειλον πρότερον νά σκερθῶ; Δὲν ὤφειλον νά γνωρίζω ὅτι εἰς τὰ ὑψηλά ἀνάκτορα ὑπάρχει ψυχὴ, ὑπάρχει πίστις ὅπως διάφορος τῶν ἡμετέρων οἰκιῶν. Ὅτι ὁ ἐν αὐ-

τοῖς ἀπὲρ εἶναι δηλητηριώδης καὶ ὅτι αὕτη τὸν ἀνέπνευσε ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς γεννήσεώς τῆς; Ὄρειλον νά τὸ γνωρίζω. Ἄφρον! . . . τὴν ἐπίστευσα!

Ἀλλὰ θά ἐκδικηθῶ ἢ ἀκουσθῆ ἢ προσία, καὶ ἢ ἀκουσθῆ μετὰ ἐνα εἰσέτι αἰῶνα, μετὰ δύο, μετὰ δέκα. Αὕτη καὶ οἱ αὐλικοὶ τῆς θά μεταβληθῶσιν εἰς κόριν, ἀλλ' ἐγὼ θά ζήσω καὶ ἢ ἀναγγεῖλω τὴν ἀπιστίαν τῆς εἰς τὸν κόσμον.

Χαῖρε, κατάλυμα τῆς ἀδικίας! Δὲν ὤφειλον ποτέ ἐντός αὐτοῦ νά θέσω τὸν πόδα μου. Ἐγὼ πταίω. Ἀλλὰ διηρθοῦμαι. Οὐδέποτε πλέον θέλω ἐν αὐτῷ ἐπανέθεσι.

Ἰσως ἀφοῦ ἀπομακρυνθῶ ἐπιθυμῶ τὴν παρουσίαν μου. Ἀλλ' ἀνωρελῆς ἐπιθυμία! Ὁ ἀποδιωξὼ τότε τῆς καρδίας μου τὸν σκληρὸν τοῦτον ὄφιν ὅστις ἤδη τὴν κατασπαράττει ἕλω διατηρήσει τὴν παροῦσαν λύπην μου ὡς ναυάγιον ὅπερ καθ' ὑπνοῦς βλέπει τις, καὶ ἀναφέρει τὴν ἐσπερὰν ἐν μέσῳ χαρμῶν συνναστροφῆς. Ἀπεφασίσα. Δὲν μεταβάλλω γνώμην.

Ἀνοίξατε τὴν θύραν. Ἀνάγκη ν' ἀπέλω μακρὰν. . . ναι μακρὰν ὅπου δὲν ἢ ἀκούω νά λαλοῦσι περὶ αὐτῆς ὅπου δὲν θέλει δυνηθῆ νά μὲ παρακολουθήσῃ ἡ μνήμη τῆς. — Ἀνοίξατε.

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Ὀνειρεύθην. Ὅποιον τρομερὸν ὄνειρον! εἶθε ποτέ μὴ ἀληθεύσῃ! Μαιταία παράκλησις. Ἰδοὺ αὕτη ψυχρὸν πτώμα, τεταμένον ἐπὶ τοῦ φερέτρου. Οἱμοὶ! ποῦ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι οἱ τοσοῦτον γλυκεῖας ἐκπέμποντες ἀστράπας καὶ ζωογονοῦντες πᾶν ὅ,τι ἠτένιζον; — Ἐκλείσθησαν ὑπὸ τῆς χειρὸς τοῦ θανάτου, καὶ οὐδέποτε πλέον θέλουσιν ἀνοίξει. Ἀρεῖε νά τοὺς καταβρεξῶ διὰ τῶν δακρύων μου. Ἰσως τὰ δακρυά μου δυνήθωσι. . . Δὲν εἶναι αὕτη ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ὁ ἔρως ἐπραξε θαύματα. Ἀλλὰ φεῦ! οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶναι ξηροί. Ἡ λύπη ἐξήντησε τὸ ὑγρὸν αὐτῶν.

Διὰ τίνος μέσου λοιπὸν θέλω δυνηθῆ νά τὴν ἀνακαλέσω εἰς τὴν ζωὴν; Πρὸς τίνα ὁμιλῶ! Ἡ φωνὴ μου ταπεινοῦται καθόσον δοκιμάζω νά ὑψώσω αὐτήν. Σι-

δηρὰ χεὶρ πιέζει τὸ στήθος μου, ἀσθμα θανάτου μὲ πνίγει. Ἀ, οὐδεὶς μὲ ἀκούει.

Ὡ προσριλῆς ἀντικείμενον τοῦ φλογεροῦ μου ἔρωτος. Δὲν ζῆς πλέον. Τόσον ταχέως λοιπὸν; καὶ ἐν τοιαύτῃ ἀνθηρᾷ ηλικίᾳ σὲ ἀπώλεσα! — Ἐκτείνον ἀπὸ τοῦ τάφου τὴν χεῖρα. Φανοῦ τοῦλάχιστον ἤδη εὐμενῆς πρὸς με. Εἶμι ἐτοιμὸς νά συγκαταβῶ μετὰ σοῦ εἰς τὸν λάκκον.

Οἱ ἄνθρωποι ἀπεχθάνονται τὸν θάνατον ἄλλ' ἐγὼ ὄχι, ὅποταν μὲ συνοδεύει πρὸς σέ ἢ μόνην ἡγάπησα καὶ δι' ἣν μόνην μοὶ ἦτο γλυκεία ἡ ζωὴ.

Οἱ νεκροὶ δὲν ἀκούουσι καὶ δυνάμεις ὑπεράνθρωπος μὲ ἀπῶθ ἰ. Αἰῶνιε Θεέ! ζητῶ τὸν θάνατον. Ζητῶ ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἀδύσωπῆτως ὑποβάλλεις πάντα τὰ πλάσματα. Εἶναι δυνατόν νά μοὶ ἀρνηθῆς καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον!

Ἐξυπνῶ. — Αἱ τρίχες μου εἶναι ὠρθωμέναι τὸ μέτωπόν μου πλήρες ψυχρῶ ἰδρώτος οἱ ὀφθαλμοὶ μου. . . τὸ στήθος μου. Δύναται τις νά ὑποπέρῃ καθ' ὑπνον!

Ἀπόστρεψον ἀπ' ἐμοῦ τὸ βλέμμα σου σὺ τὸ ἀπέναντί μου σιωπηλὸν καὶ ἐν ἐκπλήξει ἰστάμενον ὄν. Ἀ! δὲν ἐννοεῖς τὴν ἀγωνίαν τῆς καρδίας μου. Δὲν ἐννοεῖς εἰς ποῖον βαθμὸν δυστυχίας προήλθον Ἰπαγε.

ὄχι, ὄχι μείνον εἰς ἐμέ ἀνῆκει ἡ τρομερὰ δοκιμασία. Θέλω ἀπελθεῖ ἐγὼ. Ἐγὼ θέλω ζητήσαι καὶ εὐσε τὸν δυνάμενον νά μοὶ δώσῃ λόγον περὶ αὐτῆς. . . Ἀλλοῖμονον ἐάν τὸ ὀλεθριον τοῦτο ὄνειρον. . . Φεῦ! ἀπώλεσα τὰς δυνάμεις μου. . . Δὲν ἀντέχω. . .

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΗ

Πότον χαρμῶντος ἡμέρα! ὅποιος λαμπρὸς ἥλιος! Ὡ πότον ὑπερήφανος ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦτου φαίνεται σήμερον εἰς τὰ βλέμματά μου ἡ Φερράρχα.

Τορκουάτε! οὕτω χαρμῶντος ἦτο καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν εἶδες αὐτήν, ἣν ἐπιθυμῆ ἡ καρδία σου, οὕτω ἠκτινοδόλει ὁ ἥλιος. Ἄπυσσ ἡ πόλις κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐώρταζεν. Ὁ κύριός μου ἐπεριδιαβαζεν εἰς τὰς πλατείας ὁδοῦ ἐπὶ ὑπερήφανου ἱπποῦ ἀποσταλέντος αὐτῷ ἐκ μεμακρυσμένων χωρῶν. Ἡ συνοδία ἦτο μεγάλη καὶ σὺ ἀπετέλεις ἐπίσημον αὐτῆς μέρος.

Μετέβημεν εἰς τὰ ὑψηλά δωμάτια!

Ἦτο ἐν αὐτοῖς συνθροισμένον τὸ ἄνθος τῶν ὠραίων κυριῶν τῆς αὐλῆς. Πόσαι ὠραιότητες, χάριτες, θέλητρα . . .

Μίαν μεταξὺ πασῶν διέκρινον, μίαν ὑπερτεροῦσαν πάσας. Ἠσθάνθη αἰφνιδίως τὴν καρδίαν μου πλήρη ἀνεκπράστου γλυκύτητος. Οἱ ὀφθαλμοί μου δὲν ἠδύναντο οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἄποσπασθῶσιν αὐτῆς.

Δίκαιε Θεέ! Ἄρα γε ἠπατήθην; Ἡ δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι με ἐνόησεν; Πῶς ἠδύναμην νὰ κρύψω τὴν ἐκπληξίν μου καὶ τὸν θρίαμβόν της. Ἐκτοτε μεγάλη ταραχὴ ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῶν αἰσθησέων μου. ὦ! ποῖαι ἀνησυχίαι! ὅποια ποικιλία αἰσθημάτων!

Σήμερον τέλος πάντων εἶμαι ἥσυχος. Σήμερον ἀναμιμνήσκομαι πασῶν τῶν λυπηρῶν μεταβολῶν, αἵτινες εἶχον καταπολεμήσει τὸ πνεῦμά μου. Τὴν ἀγαπῶ, τὸ αἰσθάνομαι, εἶμαι βέβαιος.

Τί; μήπως εἶναι ἐγκλημα τὸ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ τις; διατί λοιπὸν ὁ Θεὸς τὴν ἐπλασε τοσοῦτον ἀξίεραστον; — Ὅχι δὲν εἶναι ἐγκλημα, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἦναι.

Ἄς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τῆς ἡμέρας ἐκείνης· ψάλωμεν ὕμνον ἐπάξιον αὐτῆς, ἐπάξιον τῆς ἀθανασίας. Ἄς ὑπαγορεύσῃ αὐτὸν ἡ καρδία· ὁ δὲ αὐτὴν ὕμνος ὀφείλει νὰ ὑπαγορευθῇ ὑπὸ τῆς καρδίας.

Ὁμοί! τὸ μέγεθος τοῦ ἀντικειμένου με καταθλίβει. Τὰ αἰσθητά μου ἀπόλλυνται.

Ὅποια σκοτεινὴ ὁμίχλη! Ὅποιοι θεωλάωδες ἀνεμοὶ ἐφορμῶσι! Πόσον σκοτεινὸς εἶναι ὁ οὐρανός. — Βοήθεια!

Παρά τίνος νὰ τὴν ἐπικαλεσθῶ; Ἐκ τοῦ στενοῦ τούτου δωματίου αἱ θρηνώδεις κραυγαὶ μου δὲν δύνανται νὰ ὑψωθῶσι μέχρις αὐτῆς, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ με συνδράμῃ.

ὦ! εἰσάκουσον τὸν οἰκτόν σου καὶ τὰς εὐχὰς μου! Ἴδὲ ὅποιον βαθεῖαν πληγὴν ἤνοιξες εἰς τὴν καρδίαν μου. Ἴδὲ ὅποιον μαῦρον αἶμα στάζει ἐξ αὐτῆς. ὦ! ἡ θλίψις μου εἶναι μεγίστη. Παρὰ σοῦ προσεδόκων εὐτυχίαν καὶ ἰδυστύχησα.

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΔΕΚΑΤΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Παρηγήθην τῆς ποιητικῆς δόξης. — Ὁ Ἄριστος, ὁ Κάμοενς, ὁ Βιργίλιος, ὁ Ὀμηρος εἶναι ἀδιάφορα δι' ἐμὲ ὀνόματα.

Παρηλθεν ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐφρόνου μεγάλην τιμὴν νὰ συναμιλλῶμαι πρὸς αὐτούς. Ἢδὴ μόνη δι' ἐμὲ θεωρῶ δόξαν τὸ νὰ ζῶ δι' αὐτὴν, ἥτις εἶναι δι' ἐμὲ τὸ πᾶν.

Οὐρανία παρθένε! ἄρα γε εἶσαι μίς τῶν κοινῶν γυναικῶν; . . . Ἐν ποίᾳ πλάνῃ μέχρι τοῦδε ἐζῆσα! Ἐνόμιζον ὅτι ἠδύναμην ν' αὐξήσω τὴν δόξαν σου ὑποβάλλων αὐτῇ τὴν ἰδικήν μου. Ὅχι, σὺ δὲν ἔχεις ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς ταύτης. Σὺ δοξάζεις σὲ αὐτὴν καὶ πάντας τοὺς εἰς σὲ ἀνήκοντας, καὶ θέλεις δοξάσει καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν Τάσσον.

Ἀπολεσθήτω ἡ Ἱερουσαλήμ μου, ἀφοῦ οὕτω ἐπιθυμοῦσιν οἱ Ἄρισταρχοὶ τοῦ Ἄρνου, καὶ οἱ αὐλικοὶ τοῦ πατρὸς σου. Δὲν ἐκφέρω λέξιν. Ὅπως καταστῶ ὁ πρῶτος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς μου, ὅπως καταστῶ μέγα ἀντικείμενον ζηλοτυπίας ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἀρκεῖ ὁ ἔρωσ μου.

Ἐγένοντο καταφανεῖς οἱ τύρανοι. Ἰδοὺ, ἰδοὺ πῶς με καταδιώκουν, ἰδοὺ πῶς θέλουν νὰ καταστρέψωσι τὴν δόξαν καὶ εὐτυχίαν μου. Ἀλλὰ δὲν θέλουν τὸ κατορθώσει. Αὕτη κεῖται πολὺ ὑψηλὰ, ὅπου αἱ ἱερόσυλοι αὐτῶν χεῖρες οὐδέποτε θέλουσι δυνηθῆ νὰ φθάσωσι. Κεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ σου καὶ τῇ καρδίᾳ μου.

Ἀλλὰ τίς ὁ τόπος οὗτος εἰς ὃν εἶμαι κεκλεισμένος; Τί ζητῶ ἐνταῦθα; Ἀπό τινων ἡμερῶν διατριβῶ ἐνταῦθα ὡς εἰς στέγην φιλόξενον. Ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἀλλ' οὐδεὶς μοὶ ἀποκρίνεται.

Ἐλθέ σὺ νὰ μ' ἐλευθερώσῃς! θά σοι διηγηθῶ πάντα τὰ δεινά μου. . . Σὺ δὲν τὰ γνωρίζεις ὅλα. Μόνος ἐγὼ δύναμαι νὰ σοὶ τὰ εἶπω.

Θά ἔλθῃ. — Ἄς τὴν περιμένωμεν, Τορκουάτε;

Πόσον ἀθλίς ἡ κατάστασις τῆς κήρης ἐνὸς ἡγεμόνος. Ἡ ἐλευθερία της πανταχόθεν εἶναι περιωρισμένη. Χίλιαι ἀλύσεις τὴν περιζώνουν, χίλιοι ὀφθαλμοὶ τὴν ἐπιβλέπουν. Οὐδ' ὁ στεναγμός αὐτὸς δύναται ἀδιόρατος νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στήθους της.

— Κακότροποι κατὰσκοποὶ! Ἴσως εἰς στεναγμός της ἐπροκάλεσε τὴν δυστυχίαν μου. Ἀλλὰ θέλει σὰς ἐκπληξίει ματαιοῦσα διὰ τῆς φυγῆς της πάσας τὰς ἡμετέρας προφυλάξεις. — Τὴν νύκτα ταύτην. . . Ναι τὴν νύκτα ταύτην τὴν περιμένω. Ὁ ἔρωσ θέλει τὴν ὀδηγήσει.

Ἔλε Ὀύρος! . . . τάχυνον! Σὲ περιμένω. Δὲν θὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν πρὸ τῆς ἀριζεύς σου. — Σιωπῆ.

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΕΙΚΟΣΤΗ.

Τίς με διατάσσει νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν; Ὅχι, δὲν ἐξέρχομαι. Οὐδὲν ἀλλαγοῦ με καλεῖ. Ἐνῶ τὸναντίον ἐνταῦθα τὰ πάντα. Τὰ πάντα ἐνταῦθα με κρατοῦσιν.

Ἀλλὰ τὸ ἐζήτησα ἐγὼ αὐτός. — Ἐγὼ; Τορκουάτε! Μέχρι τοῦ σημείου τούτου ἐταράχθη τὸ λογικόν σου. Μάχεσαι κατ' αὐτῆς τῆς εὐτυχίας σου;

Ναι, ἐνταῦθα εἶσαι εὐτυχής. — Τί με μέλλει ἂν ἡ θύρα εἶναι κεκλεισμένη, καὶ ἂν διὰ σιδηρῶν κιγκλίδων προφυλάττεται ὁ ἐξώστης; — Μόνον περὶ αὐτῆς με μέλλει. Αὕτη διαχέει οὐράνιον φῶς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· αὕτη βαλσαμῶνει τὸν ὄν ἀναπνέω ἄερα· αὕτη πληροῖ γλυκείας ἠδονῆς τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξίστα ἐντελῶς τῆς καρδίας μου, σύγγνωθι ἐὰν ἐσπλογίσθην νὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν. Κακοποιον πνεῦμα παρίστα τὰ πάντα ζοφερά, συνέχει τὰ αἰσθητά μου, ἐτυράννει τὸ λογικόν μου. Σήμερον εἶμαι κύριος ἐκυτοῦ. Σήμερον ἀναγνωρίζω ἐμαυτόν.

Οἱ ἐχθροὶ μου νομίζουσιν ὅτι ἐθράμβευσαν. Ἄθλιοι! τὸναντίον συνετέλεσταν εἰς τὸν θρίαμβόν μου. Ἐν Φερράρα ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας θὰ λέγωσιν: Ὁ Τάσσος δὲν εἶναι πλέον εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ Τάσσος δὲν περιδιάβαζει πλέον οὔτε πρὸ τοῦ φρουρίου, ὡς συνείθιζε, οὔτε εἰς τοὺς κήπους, ὡς συχνάκις συνείθιζε νὰ πράττῃ.

Ναι, δὲν εἶμαι πλέον ἐν τῇ αὐλῇ, ἀλλ' εἰς πολὺ καλλίτερον μέρος. . . Ἐν τῇ καρδίᾳ ἐκείνης, ἥτις εἶναι τὸ ὠραιότερον κόσμημα καὶ τῆς αὐλῆς καὶ τοῦ κόσμου.

Σεῖς δὲν προφέρετε τ' ὄνομά της χωρὶς νὰ αἰσθάνῃ τὴν ἀφελῆ καὶ ἠδέως ἐρώσαν καρδίαν της σφοδρῶς δι' ἐμὲ πάλλουςαν. Αὕτη ἡ σιωπὴ σας, ἡ μὴ ἐμφάνισίς μου οὐδόλως παρ' αὐτῇ με ζημιοῦσιν.

Ἄφετέ με λοιπὸν ἐνταῦθα, ἄφετέ με μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θέλει σταφθῆ ὁ ἔρωσ μου. — Ἐλεύσεται ἡ ἡμέρα αὕτη, βεβαίως ἐλεύσεται.

Φύλαξ, κλείσον με ὅσα περισσότερα ἐπιθυμεῖς κλειδίᾳ τὴν θύραν ταύτην.

[ΕΤΟΣ Ε']

Οὐδὲν θὰ εἶπω οὐδὲν παράπονον ὁ ἀκούσης. Ἐγὼ μένω ἐνταῦθα ἡτυχος, εὐχαριστημένος. Δὲν θὰ ἐξέλθω καὶ ἂν σὺ ἀνοίξῃς καὶ τὰ δύο αὐτῆς φύλλα. — Προτιμῶ ν' ἀποθάνω ἐνταῦθα.

Αἱ μεγάλαι δοκιμασίαι ἀποδεικνύουσι μέγαν ἔρωτα. Μίαν τούτων ὑρίστανται μένων ἐγκλειστος ἐνταῦθα. Καὶ ἂν ὁ ἐν τῇ γῆ δοκιμάζων σκληρὰν τύχην κρινεταὶ ἄξιος ἔρωτος· βεβαίως θέλω ἀξιωθῆ τοῦ ἔρωτος δι' ὃν ἤδη στεναίω, καὶ εἰς ὃν ἔγκειται πᾶσα ἡ εὐτυχία μου.

ΑΓΡΥΨΙΝΙΑ ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ.

Ἦνε πρώτη τοῦ ἔτους. Ἡ αὐλὴ εὐρίσκετο ἐν Βελτριγουάρδῳ ὅπου ὑπῆρχον καὶ ἐγὼ. Γουαρίνη! ἐνθυμεῖται; Ἐμείθε μοῦ, καὶ σὺ μοὶ ἐλάλεις περὶ τοῦ Ἀμίντα. Ἐξαίφνης παρουσιάζεται μακρὰ σειρά κυριῶν. Συμπυκνοῦνται οἱ αὐλικοὶ, καὶ σὺ κραυγάζεις μετ' ἀγανακτήσεως: Μὴ ἐνταῦθα εἶνε θαυμάτι; — Ὁ τόπος ἐν ἔβ εὐρισκόμεθα ἦτον ὀλίγον ὑψηλός, καὶ χωρὶς δυσκολίας ἢ στενοχωρίας ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ τοὺς πάντας. Ὡ πότον καλῶς ἐνθυμοῦμαι τὸ παράθυρον ἐκεῖνο καὶ ἐκείνην τὴν κιγγλίδαν! τὴν κιγγλίδαν ἐκείνην ἥτις μόνη μ' ἐκράτησεν, ὡς καὶ σὺ ἐπίσης δι' ἐνὸς πηδήματος ὅπως τὰς παρκαλοῦσθῃς.

Ἐπὶ μίαν ὥραν διετέλεσα ἐκτὸς ἐμαυτοῦ. Οὔτε σ' ἐζέλεπον, οὔτε ἤκουσα πλέον τί μοὶ ἔλεγες.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ὀρθοκλμοὶ, οὗ; ἐτόλμησα ν' ἀτενίσω ὑπῆρξαν δι' ἐμὲ δύο βέλη, αἵτινα ἀνερρίπισαν τὴν φλόγα τῆς καρδίας μου. Φεῦ! ἀνερρίπισαν φλόγα ἥτις με καταβιβρώσκει ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἡ σκληρὰ ζέσις κατέστη ἐν τῇ καρδίᾳ μου Οὐνάσιμον μαρτύριον. — Ὅχι, ἐψεύσθην. Ἡ ζέσις αὕτη εἶναι τὸ στοιχεῖον τῆς ὑπάρξεώς μου. Χιλιάκις ἤθελον ἀποθάνει ἄνευ τοῦ ἔρωτός μου.

Ἀλλὰ σὺ δὲν με ἀκούεις; ἴπως κινῶν τὸν γέλωτά σου οἱ λόγοι μου καὶ τὸ κατατῆκόν με φλογερὸν αἰσθημα. Ὡ σκληρὲ φίλε! Ὑπαγε, γράψον ψυχρὸν τινα ἐνδεκασύλλαχον, ἢ βεβιασμένον τι μαθηγάλιον καὶ ἔπειτα . . .

Ὁ Γουαρίνης ἀπῆλθε. Μικρὸν τὸ κακόν. Τὸ ὄνομα ἐκείνου κακὸς κριτῆς τοῦ

ἔρωτός μου; Δὲν ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ πολὺ ὀλιγώτερον τὴν καρδίαν μου.

Ἡ φύσις ἔχει πρὸ αὐτῆς δύο ἀπείρους κάλπας. Ἐν τῇ μιᾷ ὑπάρχουσι τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν, οὓς ἀνακλεῖ ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ τὰ τῶν γυναικῶν. Διὰ τῆς δεξιᾶς ἐξάγει ὄνομά τι ἐκ τῆς πρώτης καὶ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἕτερόν τι ἐκ τῆς δευτέρας. Ἡ δὲ εἰμαρμένη γράφει ἀμφοτέρω ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς. Οὐδεμία δὲ ἰσχὺς δύναται νὰ τὰ χωρίσῃ. Πῶς ἄλλως δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὰς ἀπιστεύτους συμπτώσεις, τὰς συνενούσας δύο καρδίας, αἵτινες φαίνονται ὅτι ἐπλάσθησαν ὅπως μείνωσιν αἰωνίως ἀπ' ἀλλήλων κεχωρισμένοι; Δὲν τὰς βλέπομεν ἐνίοτε ν' ἀναζητῶσιν ἀλλήλας διὰ τρομερῶν ἀγωνιῶν ἐν μέσῳ τοῦ ἀπείρου τῶν ἀνθρώπων πλήθους; Αἰγούσιν ὅτι βασιλεύει ἐν ταῖς καρδίαις ἀπόκρυφός τις συμπάθεια. Εἶνε ἀληθές. Ἡ φύσις προδιέταξε τὰς τύχας καὶ τὰ αἰσθήματα καὶ ἐπροσδιόρισεν ἐκάστῳ τὴν θέσιν του. Δύναται δὲ νὰ εὐτυχῆσῃ μόνος ὁ μένων ἐν αὐτῇ.

Ἡ ἰδική μου εὐτυχία συνίσταται εἰς τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτά μου, πρὸς αὐτὴν, ἣν πάντοτε ἔχω πρὸ ἐμοῦ, ἣν βλέπω πάντοτε, ἀνευ τῆς ὑποίας τὰ πάντα εἰσι δι' ἐμὲ σκότος καὶ φρίκη.

Ἦ ἔξοχος πλάσμα! Τὸ γνωρίζεις; Σοὶ τὸ εἶπεν ἄραγε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς καρδίας μου προαίσθημα; Τὰ ὀνόματά μας ἐξήθησαν ταύτοχρόνως τῆς κάλπης. Ἀνάγκη ν' ἀγαπήσῃς. Εἰς μάτην ἤθελας ἀποβλέψῃς εἰς ἄλλον τινα; ὁ ἰδικός μου σοὶ εἶνε προωρισμένος—καὶ τὸν κατέχεις.

Θὰ τὸ μάθῃς βεβαίως θὰ τὸ μάθῃς. Ἡ φύσις δὲν δύναται μακρότερον νὰ τὸν διατηρήσῃ ἀπόκρυφον εἰς αὐτήν.

Τορκουάτε! ἐνίσχυσον τὴν καρδίαν σου. Ἡ πλημμύρα τῆς χαρᾶς δύναται νὰ σὲ καταστρέψῃ. Ἐτοιμάζομαι διὰ τὴν ὡραιότητα στιγμῆν. Τῆς μεγάλης καὶ ἀρρήτου ἡδονῆς γεύομαι ἤδη μικρόν τι μέρος; εἰς μόνος βρόχος ὁποῖαν ἡδύτητα περιέχει! Ὅποσον ἄρα γε ὀλόκληρος ὁ ποταμὸς αὐτῆς; — Θεέ! ἐνίσχυσόν με ὅπως τὴν ἐνοήσω καὶ δός μοι ἐν τούτοις χρόνον νὰ προετοιμηθῶ δι' αὐτήν.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΕΙΚΟΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Τὸ ὠρολόγιον τοῦ ἀγίου Βενεδίκτη σημαίνει τὴν πρωΐαν, καὶ ἐγὼ εἰσέτι δὲν ἐκοιμήθην. Φεῦ! πρὸ πόσου χρόνου δὲν ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς μου. Ἀλλὰ διατι νὰ τοὺς κλείσω; Θὰ ἔλθῃ, ναι θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν θέλω κλείσει αὐτοὺς διὰ παντός! Ἦ! ἂν μέλλῃ νὰ ἔλθῃ ἡ τοιαύτη ἡμέρα, ἀξιώσόν με, ὦ Θεέ, νὰ ἶδω πρότερον ἐκείνην δι' ἣν καὶ μόνην σήμερον ἠθέλον λυπηθῆν ἐὰν ἐμελλον διὰ παντός νὰ κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Πιστεύω ὁ ἦχος τοῦ κώδωνος ὃν ἀκούω νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν ὠτων τῆς. Ἦ! ἂν ὁ ἦχος οὗτος τὴν ἐξυπνίσῃ, ἃς ἡδύνατο τοῦλάχιστον ν' ἀναμνησθῇ τοῦ Τάσσου τῆς! Ἄς ἦτο δυνατόν νὰ εἶπῃ: «τὴν στιγμῆν ταύτην ἐκεῖνος ἀγρυπνεῖ, με συλλογίζεται, καὶ ὁμιλεῖ περὶ ἐμοῦ. Ὁ δυστυχής! τίς οἶδεν ὁποῖαν θλίψιν αἰσθάνεται! τίς οἶδεν ὁποῖοι μαῦροι διλογισμοὶ τὸν βασανίζουσι. Τορκουάτε, γεναιοψύχησον. Δὲν εἶσαι πλέον δυστυχής ὅσον οἱ ἄλλοι φαντάζονται. Ζῆς ἐν ἐμοί, ὡς ἐγὼ ἐλπίζω νὰ ζήτῳ ἐν σοί. Συμπάσχω ἐν τῇ λύπῃ σου καὶ διακρίνω τὴν πρὸς σὲ ἀδικον καὶ ἀνοικειον διαγωγὴν. Ἀλλὰ μεταβληθήσεται ἡ θέσις σου, δὲν θέλει διαρκέσει ἡ δυστυχία σου. Ἐὰν εἴμεθα σήμερον κεχωρισμένοι ἐλεύσεται ἡμαρ ὅτ' ἐσόμεθα συννηνωμένοι. Ἐὰν δὲν σοὶ ἐπιτρέπεται σήμερον νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομά μου, ἐλεύσεται ἡμέρα καθ' ἣν...»

Ἄ! ἐξακολούθει, ἀξιάγαστος κυρία. Πιστεύεις ὅτι θέλει ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη; Εἶπέ μοι ἀληθῶς τὸ πιστεύεις;—Ἀλλὰ πότε; δύνασαι νὰ ἐπιταχύνῃς αὐτήν; Δύναι αἱ εὐχαί μου νὰ τὴν ἐπιταχύνωσιν; Ἐπιβαρύνω τὸν Θεόν διὰ τῶν δεήσεων μου, καὶ θέλω ἐξακολουθήσει ἐπιβαρύνων αὐτόν. Συνένωτον καὶ τὰς ἰδικὰς σου. Εἰς τὴν θερμὴν παράκλησιν δύο ἐρωτευμένων ψυχῶν ὁ Θεὸς θέλει καμφθῆ. Ἔσο βεβαία. Ἀλλὰ καὶ ἂν κωφεύσῃ ὁ Θεός, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ὡς σκληροὶ, βάρβαροι, ἀδικοὶ... Μάθε ὅτι περιφρονῶ καὶ ἀνθρώπους καὶ Θεὸν καὶ ὅτι δὲν ταπεινοῦμαι πλέον ὅπως παρκαλέσω οὐδένα. Ὅποσον δ' ἀνάγκην ἔχω αὐτῶν; ὁ ἔρωσ μου εἶναι ἀγνός ὡς εἶναι ἄγνόν τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας μου

καὶ ἰκανοποιεῖται ἐὰν σὺ δὲν τὸ ἀπορρίπτῃς. — Μοὶ τὸ ἐξέφρασαι, εἰμὶ βέβαιος ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, οὐδὲν περισσότερον ἐπιθυμῶ.

Ὁ ἥλιος ἤρξατο ῥίπτων τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῶν ἀντικρῶ τοίχων παύσον, ὦ ἀγαπητὴ λυχνία, τῆς ἐργασίας σου. Ἀναπαύθητι. Ἐγὼ μόνος ἐπὶ μακρὸν δὲν θέλω ἀναπαυθῆ. Ἀλλ' ἐν τῇ βασανίζούσῃ με ἀνησυχία μυστηριώδης τις ἡδονὴ μὲ παρηγορεῖ, ἡ ἡδονὴ τῆς ἐλπίδος. Ἐκεῖνοι, οὓς ἡ τύχη ἀνύψωσε καὶ ὧν ἡ ψυχὴ κορεσθεῖσα πάσης ἀπολαύσεως δὲν ἔχει τι πλέον νὰ ἐπιθυμήσῃ, αὐτοὶ ἂς τρέμωσι. Τί ἄλλο μένει αὐτοῖς ἢ νὰ καταπέσωσιν εἰς τὴν ἐναντίαν κατάστασιν;

Τοῦ δυστυχοῦς ἡ κατάστασις εἶναι πολὺ καλλιτέρα. Πᾶσα μεταβολὴ πλησιάζει αὐτὸν πρὸς τὴν εὐτυχίαν του.

Τορκουάτε, παρηγορήθητι, διότι εἶσαι δυστυχής.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΡΙΤΗ

Ὁἴμοι! Ὅποτον σήμερον εὐρίσκω ἐμαυτὸν κενὸν πνεύματος! Ὅποια ἔνδεια συλλογισμῶν! — Οὐδὲν αἶσθημα.

Τορκουάτε! εἶσαι μεταξύ τῶν ζώντων! Ψάυω τὴν κεφαλὴν μου. Ἴδου αὐτή. Ἴδου οἱ ὀφθαλμοὶ μου. — Πῶς τοῦτο; Οὐδὲν βλέπω! οὐδὲν ἀκούω! οὐδὲν, οὐδὲν.

Ἄς κινήθωμεν. Ἴδου ἡ τράπεζά μου τὴν ἐγγίζω. — Ἴδου ἡ κλίνη μου...

Ἦ κλίνη! ὦ δυστυχής μάρτυς τῶν ὀδυνῶν δυστυχεστάτου ἀνθρώπου. Ναι εἶσαι σὺ ἐφ' ἧς ἐξαπλοῦμαι, οὐχὶ ὅπως ἀναπαυθῶ, οὐχὶ ὅπως καλέσω τὸν ὕπνον, τσοῦτον γλυκὺν εἰς τὰ κεκμηκότα σώματα, ἀλλ' ὅπως ἐγκαταλειφθῶ εἰς τὴν καταθλίβουσάν με λύπην.

Ζῶ, ναι ζῶ! περὶ τούτου πειθομαι μάλλον ἐκ τῆς θλίψεώς μου ἢ ἐκ τῆς τραπέζης ταύτης, τῶν ἐδωλίων καὶ ἐξ αὐτῆς ταύτης τῆς κλίνης.

Τί εἶπον; περὶ τίνος πρὸ ὀλίγου ἐλάλουν;—Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον. Εἰς ποῖαν μὲ ἠνάγκασαν νὰ περιέλθω κατάστασιν. Ὅχι εἰς αὐτὴν δὲν ἤμην πρότερον. Ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει ὅτι δὲν ἤμην εἰς τὴν κατάστασιν ταύτην. Ἐπίσης τὸ γνωρίζω καὶ ἐγὼ ὅσον ὁ Θεός. Τίς ἡ ἀνάγκη νὰ τὸν ἐπικαλεσθῶ ὅπου ἐγὼ ἐπαρκῶ;

Ἄ! τὸ γνωρίζει καλῶς καὶ αὐτὸς ὁ Θεός ὅτι δὲν ἐδικαιούμην τῆς ἀθλίως τῆς καταστάσεως. Ἀλλ' ἀφοῦ τὸ γνωρίζει διατι δὲν μὲ ἰκανοποιεῖ; Ὁ Θεός εἶναι δίκαιος. Ἡ ἰκανοποίησις ἀθώου προσβεβλημένου ἀποτελεῖ μέρος τῆς δικαιοσύνης. Θελεῖ μὲ ἰκανοποιήσει. Ναι, εἰμὶ βέβαιος ὅτι θέλει μὲ ἰκανοποιήσει.

Καὶ τί θέλει πράξει ὑπὲρ σοῦ ὁ Θεός, ὦ Τορκουάτε. Πρὸ πολλοῦ ἐπὶ ματαίῳ τὸν ἐπικαλεῖσαι. Ἐπὶ ματαίῳ. Μὴ βλασφήμει, ἄθλιε. Ὁ Θεός εἶναι ὁ πιστότερος φίλος, ὁ μόνος ὃν ἔχεις...

Ἄ! εἶχον ἰκανὸν ἀριθμὸν φίλων!... φίλων;... πλαστῶν. Ὁ ἀληθὴς φίλος δὲν μᾶς ἐγκαταλείπει ἐν τῇ δυστυχίᾳ. Συμμερίζεται τὰς θλίψεις μας, ὡς ἀπολαμβάνει τὸ ἀνήκον αὐτῷ μερίδιον τῆς χαρᾶς ὅταν εὐτυχῶμεν. Ἐγὼ ἀφότου ὑπέπεσα εἰς τὴν δυστυχίαν, οὐδένα εἶδον οὔτε ἓνα εἶδον πλέον. Φοβοῦνται μὴ συγκοινωνήσωσι τῆς δυστυχίας μου, οἱ χαμερπεῖς! — Μὴ ὑποπέσωσιν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Δουκὸς! Ὑπάγετε νὰ τὸν κολακεύσητε. Εἶπατε αὐτῷ ὅτι εἶναι δίκαιος, ὅτι ἐπραξεν ἀξιώπαινον ἔργον ἐμβαλὼν τὸν Τάσσον... Πάντες οἱ ἄνθρωποι συνώμοσαν κατ' ἐμοῦ. Ἀλλ' ἄρα γε ὁ Θεός εἰσακούει τῆς φωνῆς μου;... Ἀγνοῶ.

Ἦ ἂν ὡς ἄλλοτε μὲ ὑπηρετεῖ τὸ πνεῦμά μου! Ἐὰν εἶχον διαυγῆ καὶ ζωηρὸν ὡς πρότερον τὸν νοῦν!... Ἀλλὰ ὁμίχλη μὲ περικυκλῶνει... Σκότος!... Ποῦ εἶμαι; Ἦκουσα ὅτι οἱ θνήσκοντες ἀπολλύουσι τὴν χρῆσιν τῶν αἰσθήσεων αἵτινες βαθμηδὸν ἐκλείπουσι. Μήπως εὐρίσκομαι εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν; Πόσον αἱ χεῖρές μου εἶναι ψυχραὶ καὶ τραχεῖαι! Ὁ κάλαμος ἐκφεύγει αὐτῶν... Ἄς προσπαθήσωμεν. Ἐὰν δὲν ἐμπιστευθῶ ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου τὰς σκέψεις μου μετ' οὐ πολὺ θέλω ἀπολέσει τὰ ἔγγραφα των.

Δὲν ἔχω πλέον δυνάμεις. Ἄς ἀναπαυθῶ! Ἦ Τορκουάτε! ὁποῖα ἄρα γε σὲ περιμένει ἀνάπαυσις; Ἡ τελευταία... ἡ ἀνάπαυσις τῶν δυστυχῶν... Ὁ θίνατος.

ΑΓΡΥΠΝΙΑ ΕΙΚΟΣΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἐκοιμήθην. Ἐπανερχονται αἱ δυνάμεις μου.

Αύριον λοιπόν θέλω εξέλθει έντεθεν!.. Αύριον έσομαι Κύριος νά έπιστρέψω εις Σαρρέντον, εις Ρώμην, και όπουδήποτε άν θελήσω εις τήν Φλωρεντίαν, όχι... Όχι μή φοβήθε.

Θεέ μου! λοιπόν είναι αληθής; Αύτη μεταβαίνει εις τάς άγκάλας συζύγου — άλλ' ούτος δέν είναι ό Τορκοιάτος!

'Εσκέφθην... θά πράξω ούτω... ναι ούτω... άς γράψω πρós αυτήν.

α Ό έρωσ σε κατέστησεν ιδιικήν μου, και είσαι και έση μέχρι τέλους του βίου μου. Δέν σε μέμφομαι ούτε ώς προδότην, ούτε ώς άπιστον.

(άκολουθεί).

Έκ του Ιταλικού υπό ΠΑΝ. ΜΑΓΑΡΑΓΚΑ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Τόμος Α'. Φυλλάδιον Α'.

ΔΗΜΩΔΗ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ.

Τόν καθ'έλαστα βίον έθνοσ τινός, ήτοι τά ήθη και τά έθιμα αυτού, τήν γλώτταν και διανοητικήν κατάστασιν δέν δύναται νά καταδειξή ήμιν έπακριβώς ή ιστορία μόνη. Τά παραμύθια, τά δημώδη άσματα, αί παροιμίες τά αινίγματα, είσι τά ζωηρότερα χρώματα τής εικόνοσ αυτού έν ή πολλαχού διαφείνεται σκια τίς ή χρωματισμόσ αρχιότητοσ.

Πλήν τά προϊόντα ταύτα τής φαντασίασ του Έλλ. λαού, έν οίς έν άφελεστάτη και ζωηροτάτη δημοτική γλώσση εύρηται πολλάκις φαντασία και ποιήσις και έν οίς διακρίνονται μύθοι άοχαιοι διά του χρόνου και τής μεταβολής των ήθων μεταβληθέντεσ αλλά μήπω τήν αρχαίαν ούτων έλλ. χροϊήν απολέσαντεσ τά προϊόντα λέγομεν ταύτα παρεσράθησαν, ή άπλοϊκή αύτη φιλολογία του λαού δέν έκρίθη ούδέποτε άξία προσοχής υπό των φιλομούσων Έλλήνων. Ούχ' ήττον άνδρεσ ξένοι άναγνωρίσαντεσ τήν άξίαν των παραμυθίων κατέγιναν άνενδότωσ περί αυτά και εκτήσ του Γάλλου Buchon είσαγα-

γόντοσ τρία παραμύθια έν τή Grèce continentale, ό Γερμανός J. G. Hahn έν τώ διτόμω συγγράμματί του Griechische und albanesische Märchen εκτοσ των άλβανικων έδημοσίευσε και 100 Έλλ. Παραμύθια.

Τό κενόν τουτο ώρειλε νά συμπληρώση ή φιλοπονία εύλαθών νέων και ή νεωτέρα Έλλ. φιλολογία έδέχθη εις τούσ εκυτής κόλπουσ νέον είδοσ τής γενεασ άότησ προοραθέν μέχρι τουδε υπό των θεραπόντων τής.

Ό ένταύθα φιλολογικός σύλλογος «Παρναστός» συγροτούμενοσ τό πλείστον υπό νέων φιλομαθών και εύπαιδευτών γνωστών άλλωσ τε καταστάντων τή ήμετέρα κοινωνία διά φιλολογικων διατριβών, βλίνων εύθύ πρós τόν εκυτου σκοπόν και έπιδιώκων πρακτικήν τινα ώφέλειαν άπεφάσισε νά εκδώση περιοδικώς τή έπιστασία πενταμελούσ έπιτροπήσ υπό τόν τίτλον Νεοε.λληνικά Άνάλεκτα, παραμύθια γεγραμμένα έν τή καθορθή δημώδει γλώσση, Παροιμίας, Δημοτικα άσματα, Αινίγματα και λογοπαίγνια, ήθη και έθιμα του λαού και ούτω νά συνεισφέρη το καθ' εκυτόν εις τήν άναγεννωμένην ήδη φιλολογίαν μας.

Έχομεν υπό όψιν τό Α. φυλλ. του Α. τόμου των Νεοε.λληνικων αναλεκτων, ένω περιέχοντα 11 εκλεκτα παραμύθια, γεγραμμένα έν ή γλώσση διηγείται αυτά ό λαός, έν έλάστω των όποίων σημειούται ό τόποσ και πρακτήρητις ένός των μελών δεικνύουσα τήν σχέσηιν αυτών πρós τά υπό Hahn δημοσιευθέντα και τάσ διαφορές, τήν ομοιότητα αυτών πρós αρχαίουσ μύθοσ και τήν άλληγορίαν άν που τοιαύτη ύπαρξη και έν γένει ό,τι δύναται νά διαφωτίση και εύκρινήση σκοτεινόν τι μέρος ή δυσνόητον.

Μετά τα όλίγα ταύτα δέν δύναμεθα ή νά συγχαρώμεν από καρδίας τούσ φιλοτίμουσ τουτουσ νέουσ ούτινεσ μικρόν φροντίζοντεσ περί των πολιτικων και των κομμάτων τα όποια άποροφώσι τόν πολύτιμον καιρόν τοσούτων άλλων όμοίων των, άσχολούντα άνενδότωσ περί τήν θεραπείαν των Μουσών και μετ' εύχαριστήτεωσ έπιζητούσι τής φιλολογίας τήν ψυχωφελή τροφήν.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΦΙΛΩΝ

Εκδομένη δις του μηνός

υπό Ν. ΝΑΚΗ.

Προτιθέμενόσ τις πολλάκις ν' άσχοληθή περί τής συγγραφής οίουδήποτε φιλολογικου έργου ή άλλησ τινός δικτριβής ναυαγει ένώπιον των σκοπέλων τής έλλείψεωσ βοηθημάτων άτινα δυνατόν μέν νά ύπάρχωσι άλλ' άγνοούνται ένεκα τής μή ύπαρξέωσ καταλόγων των ύπαρχόντων βιβλίων.

Είς όλα τά Ευρωπαϊκά έθνη από πολλών έτών ύπάρχουσι τοιοúτοι κατάλογοι άκριβείσ των ύπαρχόντων και εκδομένων βιβλίων, και ή έλλειψις τοιούτων έν Ελλάδαδι από τινος μάλιστα καθίσταται λίαν έπαισθητή. Βιβλία εκδίδοντα καθ' εκάστην και άν ό συγγραφεύσ αυτών δέν λάβη τήν καλωσύνην νά στείλη κανέν αντίτυπον εις τούσ δημοσιογράφουσ των Αθηνών, τό σύγγραμμά του διέρχεται άπρακτήτητον και μεταβαίνει εις τήν άπομαχίαν πριν ή γείνη στρατιότησ.

Είς των καλλίστων παρ' ήμιν βιβλιопωλών, ό Κ. Ν. Νάκης ό διά πλείστων κοινωτελών συγγραμμάτων δαπάναισ αυτού εκδοθέντων ώφελήσασ τήν φιλολογίαν ήμών, άπεφάσισε νά συμπληρώση και τό κενόν τουτο δι' εκδόσεωσ δις του μηνός έφημερίδοσ περιεχούσησ τόν κατάλογον των παρ' ήμιν ύπαρχόντων ούχι μόνον κατά τήν προούσιν εκατονταετηρίδα αλλά από του πρώτου μετά τήν ανακάλυψιν τής τυπογραφίας Έλλ. βιβλίων. Έν τώ περιοδικώ έπίσησ τουτω θέλουσι δημοσιεύεσθαι κριτικά μελέτα περί τής άξίασ των εκάστοτε εκδομένων βιβλίων.

Νομίζομεν περιττόν νά εϊπωμεν πλείοτερα περί του κοινωφελεστάτου τουτου συγγράμματοσ, του όποιου ή έτησία συνδρομή των πέντε δραχ. είναι έλαχίστη πρós τήν προσγινομένην ώφέλειαν τοίσ συνδρομηταίσ αυτού.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Τη Κα Κα...

Και πάλιν τόρα τ' είν' αυτόσ Οπού στα χέρια μου κρατώ. Ω, είναι ή εικόνη σου, Και πάλιν γράψιμόν σου.

Τήν στέλλεις για παρηγορία Η μάλλον από πονηρία. Ν' άνανεώσης μόνον Έκεινόν μου τόν πόνον.

Ναι! είσαι χάρις πλην' μιτού! Είν' ή μορφή σου όχι σύ. Θαρρείσ κ' είν' ή Ελένη Πλήν φωτογραφημένη.

Μ' άρείσει, πλην τί έρελει; Δέν μειδιά δέν έμιλει, Δέν έμιλει, δέν ψάλλει, Τό στῆθός της δέν πάλλει.

'Ανόητη άν τήν λαλήσ, 'Αναίσθητη άν τήν φιλήσ, Χωρίς καρδιά και αίμα Με μάτι χωρίς βλέμμα.

Τά χείλη της πάντα κλειστά, Τά μάγουλα όχι ζεστά, Τά χέρια δέν δουλεύουν, Τα πόδια δέν χορεύουν.

Πού διάσπρα Έλληνική, Γερμανική και Γαλλική; Πού στίχοι; πού τροπάρι; Πού πνεύμα και πού χάρι;

'Αντί δε τουτων τόρα τί; Ένα μικρό μικρό χαρτί! Και μετ' μουρίτσα τόση Για νά σε πεισματώσ.

Δέν ξεύρω γώ τέτοιεσ δουλειέσ Αυτά τά λέγουν μαργολιέσ Νά με γελάσ με μόνασ 'Αψύχουσ σου εικόνασ.

Με τίσ σκιέσ δέν με πλανάσ; Θείω Ελένας ζωντανάσ, Θείω ισό 'Ελένη Και τουτο πώσ νά γίνη.

'Ογλήγορα ώσ γνωστική Ό,τι θά μάθης μάθ' εκάτ Κ' έπίστρεψε στη Πόλι, Νά σε χρούμεσ όλαι.

ΤΑ ΣΤΡΕΙΔΙΑ.

Σου στέλλω, κίση μου χρυσή,
 Ανέυρης τί απ' το νησί;
 Στρειδιών καμμιά εκατοστή
 Για την καλή σαρακοστή.
 Είπαν πώς είν απ' την Όρειά
 Άν δέν τά κάμουν άλλαξιά;
 Γιατ' οι νησιώτες οι καλοί
 Τό συνηθίζουν και π.λθ.
 Πλὴν ξέρεις ὁ Κύρ Στεφανῆς,
 Εἶν' ἕνας νέος εὐγενῆς
 Καὶ δέν γνωρίζει πονηριές
 Οὐδὲ τολμᾷ κατεργαριές.
 Λοιπὸν μὴ στικεσαι δουλειά,
 Μπαϊρί Τριανταφυλλιά;
 Σιγα μὴ χυσης τὸ ζουμί.
 Φέρε λεμόνι καὶ ψωμί.
 Ἄκουε ψυχὴ μου μυρωδιά,
 Θαρρείς κοντὰ στὴν ἀμμουδιά;
 Φύκια γλωρᾶ μοσκοβολοῦν
 Ἢ ἀφράτα κύματα κυλοῦν.
 Λοιπὸν, χρυσῆ μου, νὰ σὲ δῶ,
 Κατάπιε πρῶτα ἕνα δυό,
 Καὶ καταπόδι βουρτίτᾳ
 Τέσσαρες πέντε, ἕξ, ἑφτά.
 Πλὴν περισσότερο μὴ τρώε.
 Ὁ Ζαχαρίας ὁ Γιατρός,
 Παρατηρεῖ ἀπὸ κοντὰ
 Κ' ἂν παρατρώγῃς σὲ κοντᾶ.
 Καὶ λέγει πῶς δέν βρελεῖ
 Ἄλλᾳ πῶς βλέπει τὸ πολύ.
 Κ' ὕστερα τάγωμεν κακιά,
 Γλυστήρια, βδέλλες, γιατρικά.
 Πλὴν καὶ τὸν φίλον μας θαρρῶ
 Νὰ τὰ διαλέγῃ καὶ θαρρῶ
 Πῶς τὰ οἰκονομεῖ κρυφᾶ,
 Καὶ δύο, δύο τὰ βουρτίτᾳ.
 Μόλο ποῦ ἔχει στὸ λαϊμὸ
 Τόση βραχνάδα καὶ καῦμὸ,
 Καὶ ὅλη νύχτα τριγυρνᾶ
 Καὶ κίχι, κίχι, τὸ περνᾶ.
 Γιατ' πάρτετα ἀπὸ μπροστὰ,
 Γιατὶ κανένας δέν βαστά
 Κ' ὅπου τὰ βλέπει τὰ ζητεῖ
 Καὶ τὸ στομάχι δέν κρατεῖ.
 Κύρ Συμεῶν παρακαλῶ,
 Ἐφαγε; κάμε τὸ καλὸ,
 Μίσσε στὰ πιάτα τῶν παιδιῶν
 Μίτρα τὰ τσέφλια τῶν στρειδιῶν.
 Κάμε τὴν κρίσιν σου καλὴν
 Καὶ ὅποιον ὄη; ὑπερβολὴν
 Τὸ ἀντιφάρμακον ἀπλοῦν
 Δύριον μάθημα δ: πλοῦν.
 — Δί' μὴ μαλόνετε παιδιᾶ
 Ἡμέρες ἔχουμε καρδιά,
 Μὴν ὁ καιρὸς νάνει καλὸς
 Καὶ δέν στερεῦει ὁ γιαλός.
 Χρηστίνᾳ μου νὰ σὲ χαρῶ,
 Σέχω καὶ κόμει ἕνα σταυρὸ,
 Κ' εὐχῆσου στὸ θεὸ σιγᾶ
 Καὶ γιὰ τὰ κόκκινα αὐγά.
 Φεβρουαρίου 19 1863.

ΠΑΪΔΕΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

Σ. Σ. Τὰ δύο ἀνωτέρω, πλήρη χάριτος καὶ ἀφελείας, δημοσιευόμενα ποιημάτια προϊόντα τῆς γνωστῆς εἰς τὸ Πανελλήνιον Μούσης τοῦ Κ. Ἡλία Τανταλίδου ἐδόθησαν ἡμῖν παρὰ τοῦ φίλου του Ἑθνικοῦ ποιητοῦ Κ. Α. Παράσχου εἰς ἕν δέν δυνάμεθα ἢ καὶ δημοσίᾳ νὰ ἐκφράσωμεν τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην μας.

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ Σ.

Τὸ βλέμμα, τῶν χειλέων σου τὸ «ὄχι» διαψεύδει.
 Παλμὸς τὸν ἔρωτα δηλοῖ.
 Ἐγκρύπτεται τὸ αἶσθημα εἰς τὰ ψυχρὰ σου ψεῦδη,
 Ἄπειρος κίση καὶ δειλή.

Ὅταν σοὶ λέγω ἡ ζωὴ εἶναι ἔδემ ἐγγὺς σου,
 Ἄδ' ἀφίρως μειδιάς,
 Ἐνῶ γλυκὺ ἐρώθημα λαμβάνει ἡ μερφή σου
 Ἐπιχρυσοῦν τὰς παρειάς.

Ὅταν μοὶ δίδῃς ἄνθος τι, τὸ βλέμμα βίπτεις κάτω,
 Ἰπὸ σεμνοτητος πολλῆς
 Πλὴν μετ' ὀλίγον μ' ἔρωτᾶς τὸ ἄνθος ἂν φυλάττω
 Μετὰ τρωνῆς δειλιῆς.

Ὅταν πλησίον σου περῶ στιγμὰς εὐδαιμονίας,
 Ὀλίγας λέξεις μοὶ δωρεῖς.
 Ἀπέρχομαι καὶ μ' ἔρωτᾶς μετὰ περιπαθείας:
 Λοιπὸν ἀναχωρεῖς;

Ὅτι προδίδει ἡ φωνή, τὸ βλέμμα, ἡ καρδιά,
 Νὰ κρύψῃς μάτην προσπαθεῖς.
 Φῶς χύνει ζωηρότερον τὸ πῦρ ἐν τῇ σκοτίᾳ
 — Κόρη, ποτε μὴ μ' ἀρνήθῃς.

ΝΙΚ. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ.

Ὅταν κλεισθῶ μὲς' στὸ κλουβὶ τῆς μοναξιάς τὸ
 [βράδι,
 Ὄπου γλυκίστην λαλιά κοντὰ μου δέν λαλεῖ,
 Πάν' σ' ἐνὲς δένδρου τὸ κλωνί, ἀκούω στὸ σκο-
 [τάδι,
 Μὲ τρυφερὸ παράπονο νὰ ψάλλῃ ἕνα πουλί.

Πῶς μυρολόγι θλιθερὸ χύνεις, πουλί, τοῦ λέγω;
 Ἢ ἀνοίξει γελᾶ παντοῦ, σὺ πῶς θρηνεῖς μονάχο;
 Ἢ ἄλλε χαρᾶς τραγοῦδι σὺ, κ' ἐγὼ γιὰ σένα κλαίγω,
 Ἢ γὼ πῶμαθα στὰ δάκρυα, καὶ γιὰ τὰ σένα
 [θάχω.

Ἢ λάθος γιὰ καλότυχο κ' εἶσιν νὰ μὴν πῆρα;
 Μὴ σφάξῃ τὴν καρδοῦλά σου κ' ἐσὲ καῦμῶ
 [μαχαίρι;
 Μὴν εἶδε μ' ἀτι βέσκανο καὶ τὴ δική σου μοῖρα,
 Καὶ βλέμμα τριγυρνῶ παντοῦ γιὰ πονεμένο
 [ταίρι;

Πές με, πουλί μου ἂν βρισκονται καῦμοι σὺν τοῦς
 δικούς μου,

Καὶ στὴ μικρὴ φυλὴ σου,
 Καὶ τότε τῆς παρηγορίας ἀχτίδα θῆδῃ ὁ νοῦς μου,
 Καὶ τὴν κλαυμένη μου φωνή θὰ σμίξω στὴ
 δική σου. —

Manchester, κατὰ Ἀπριλίον τοῦ 1869.

Κ. Κ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΧΙΑΛΕΡΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤΗ.

Δοκίμιον ἐμμέτρου μεταφράσεως
 ἐκ τοῦ πρωτοτύπου.

Ἠράξεως πρώτης σκηγιᾶ.

ΙΩΑΝΝΑ ΚΕΝΝΕΔΥ, τροφὸς τῆς βασιλίσσης
 τῆς Σκωτίας, σφεδρῶς ἐρίζουσα πρὸς τὸν ΠΑΥ-
 ΛΕΤΟΝ, ὅστις προσπαθεῖ ν' ἀνοίξῃ σκευοθήκην
 τινά. ΔΡΥΖΩΝ ΔΡΟΥΡΥ, βοηθὸς αὐτοῦ, κρατῶν
 μεγάλον.

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Τί πράττεις, Σίρ; Ὅποιον νέον τόλμημα!
 Μακρὰν τῆς σκευοθήκης!

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Τὸ κειμήλιον
 πόθεν ἐλήφθη τοῦτο; Ἐκ τῆς ὄροφης
 τῆς ἄνω κατορίθῃ ἔως δ' ἐμελλεν
 ὁ κηπουρὸς μὲ τοῦτο νὰ διαφθαρῇ.
 Ἐπάρκτος ὁ δόλος ὁ τῶν γυναικῶν!
 Μάτην προσέχω, κ' ἐρευνῶ ἐπιμελῶς
 κειμήλια καὶ πάλιν, θησαυροὶ κρυπτοί.

(Ἐπιλαμβάνόμενος τῆς σκευοθήκης).

Ὅπου ὑπῆρχε τοῦτο θὰ εὐρίσκωνται
 καὶ ἄλλα!

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Φύγε, τολμητρία. Κρύπτονται
 ἐδῶ τῆς λαίδης τὰ ἀπόκρυφα.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Λύτᾳ
 κ' ἐγὼ ζητῶ (ἐξάγει ἔγγραφα.)

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Χαρτία ὄλωσ ἄσημα,
 ἀπλαῖ ἀσκήσεις τοῦ καλάμου, τὴν πικρὰν
 τῆς φυλακῆς ἀνίαν συντομεύουσαι.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἐν τῇ ἀργίᾳ δρᾶ τὸ πνεῦμα τὸ κακόν.
 ΚΕΝΝΕΔΥ.

Ἦνε εἰς γλώσσαν Γαλλικὴν ἐπιστολαί.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Χειρότερα! Τὴν γλώσσαν ταύτην ὁ ἐχθρὸς
 λαλεῖ τῶν Ἀγγλων.

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Σχέδια ἐπιστολῶν
 πρὸς τῆς Ἀγγλίας τὴν βασιλίσσαν.
 ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἐγὼ
 τὰ παρὰ δίδω. Ὅμως τί στίλβει ἐδῶ;
 (Ἀνοίξας μυτικὸν μηχανήμα καὶ ἐκβάλλον
 κοσμήματα ἀπὸ κεκρυμμένης θήκης.)

Ἀνάσσης στέμμα πλοῦσιον, διάλιθον,
 διὰ τῶν κρίνων τῆς Γαλλίας διανθές.

(Παραδίδει τοῦτο τῷ ἀκολουθῶ αὐτοῦ)

Δρουρὺ, κατάθες τοῦτο ὅπου τὰ λοιπά.

(Ὁ Δρουρὺ ἀπέρχεται.)

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Ὅποιά μᾶς πιέζει βία ἄτιμος!

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἐφ' ὅσον τι ἐκείνη ἔτι κέκτηται
 νὰ ἐπιφέρῃ βλάβην εἶνε δυνατόν
 τὰ πάντα γίνοντ' ὄπλα εἰς τὰς χεῖράς της.

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Ἴλεως ἔσο' μὴ στερῆς τὸν βίον μας
 καὶ τοῦ ὑστάτου στολισμοῦ. Τὴν δυστυχῆ
 φαιδρύνει τοῦ προτέρου μεγαλείου της
 ἡ θεᾶ' δλα τᾶλλα μᾶς ἠρπάσατε.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἦνε εἰς καλὰς χεῖρας. Εὐσυνείδητα
 θ' ἀποδοθῶν εἰς ὦραν τὴν κατάλληλον!

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Τίς ἐκ τῶν τοίχων τούτων τῶν γυμνῶν
 [νοεῖ

ὅτι οἰκεῖ ἐνταῦθα μία ἄνασσα;
 Ποῦ ὁ τὸν θρόνον ταύτης στέγων οὐρανός;
 Πρέπει τὸν μαλακὸν της πόδα, τὸν ἄβρον
 εἰς ἔδαφος νὰ θέτῃ σύνθητες, τραχύ;
 Μ' ἀκόμψου κασσιτέρου σκεῦη — ἄτινα
 θὰ κατεφρόνει καὶ κοινὴ τις εὐγενῆς —
 διακονοῦν ἐκείνην εἰς τὴν τράπεζαν.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ὁμοίως καὶ ἐκείνη εἰς τὸ Στέρλυνον
 ἐσίτιζε τὸν ἄνδρα, ἐν ᾧ ἔπινεν
 ἀπὸ χρυσῶν κυπέλλων μὲ τὸν μοιχευτήν.

ΚΕΝΝΕΔΥ.

Στερεῖται καὶ κατόπτρου, ὅπερ χρήσιμον.
 ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἐφ' ὅσον τὸ κενόν της βλέπει πρόσωπον
 δέν παύει νὰ ἐλπίζῃ οὔτε νὰ τολμᾷ.

KENNEALY.

Στερεΐται και βιβλίων να ψυχραγωγῆ
τὸ πνεῦμά της.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Τὴν Βίβλον τῆ ἐπέτρεψαν,
ἥτις θὰ βελτιώσῃ τὴν καρδίαν της.

KENNEALY.

Ἀκόμη και τῆς λύρας τὴν ἐστέρησαν.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Διότι μέλη ἀσελγῆ ἐτόνιζε.

KENNEALY.

Φεῦ! ποία τύχη εἴμαρτο εἰς τὴν ἀβρῶς
ἀνατραφεῖσαν, ἥτις ἦδη βασιλεῖς
κ' ἐν τοῖς σπαργάνοις ἦτο, και εἰς τὴν

[αὐτὴν
κὺς ἦθη τῶν Μεδίκων τὴν πολυτελεῆ
ἐν πάτῃ ἀφθονία ἀπολαύσεων.

Ἀρκεῖ τὴν δύναμίν της ὅτι ἔλαβον,
πρέπει και τᾶσημά της καλλωπίσματα
να τῆ φθονήσουν; Και μανθάνει μὲν ὄψῃ
να ὑποφέρῃ τὴν μεγάλην συμφορὰν
ἢ εὐγενῆς καρδία, ἀλλ' ἢ στέρησις
τῶν ἀσημάντων κοσμημάτων τῆς ζωῆς
παρέχει πόνον.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Μόνον πρὸς τὰ μάταια
τρέπετε τὴν καρδίαν, ἥτις ἔπρεπεν
εἰς ἐαυτὴν στραφείσα να μετανοῆ.
Ἄμαρτωλὸς τις βίος και ἀκόλατος
ἐν τῇ στερήσει και τῇ ταπεινότητι
μόνον τὰς ἀμαρτίας ἐξαγνίζει.

KENNEALY.

*Αν

παρεξετραπ' ἢ τρυφερὰ νεότης της,
θὰ κρίνῃ ἢ καρδία της και ὁ Θεός,
οὐδεὶς δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ δικαστῆς αὐτῆς.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Θὰ τὴν δικάσουν ὅπου παρηνόμησε.

KENNEALY.

Πῶς ν' ἀμαρτήσῃ; Τὴν κρατοῦν στενα
[δεσμά.

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἄλλ' εἰζευρεν ἐκ τούτων τῶν στενῶν δε-
[σμῶν

να ταῖνη χεῖρα πρὸς τὸν κόσμον, να κινη
τῆς στάσεως τὴν δαδα εἰς τὸ κράτος μας,
και να ὀπλίση κατὰ τῆς ἀνάσσης μας,

ἢν Θεὸς σιώζοι, δολοφόνων τάγματα.
Μὴ ἐκ τῶν τοίχων τούτων δὲν παρῶξυνε
τὸν Βαβυλωνίαν και τὸν μοχθηρὸν Παρρὺ
πρὸς φόνον βασιλείσης μικρώτατον;
Μὴ τὴν κωλύει αὐτ' ἢ σιδερά κιγκλῖς
τὴν εὐγενῆ να παίζῃ τοῦ Νορφολκ ψυχῆς;
Θυσιασθεῖσα δι' αὐτὴν κατέπεσεν
ὑπὸ τὸν τοῦ δηλοῦ ὄζυν πέλεκυν
τῆς νήσου ταύτης ἢ καλλίστη κεφαλῆ,
και ὅμως τὸ οἰκτρὸν αὐτὸ πορίδειγμα
τοὺς παραφόρους δὲν φοβίζει, οἵτινες
χάριν ἐκείνης ῥίπτουτ' εἰς τὸ βράχθρον
μὲ προθυμίαν. Νέα θύματα αἰεὶ
πληροῦσι δι' αὐτὴν τὰ ἰκρίωματα,
και δὲν θὰ τελειώσουν ταῦτα, πρὶν σφαγῆ
αὐτὴ ἐκεῖν', ἢ πάντων μᾶλλον ἐνοχοί.
Κατηραμένη ἔστω ἢ στιγμή καθ' ἢν
τῆς χώρας ταύτης ἢ ἀκτὴ φιλοξενος
ἐδεξιώθη τὴν Ἑλένην ταύτην.

KENNEALY.

Πῶς;

Φιλόξενος ἐδέχθη ἢ Ἀγγλί' αὐτὴν;
Ἢ κακοδαίμων! ἔτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς
καθ' ἢν τον πόδα ἔθηκεν ἐπὶ τῆς γῆς
ταύτης, ἐλθοῦσα ὡς ἰκέτις και φυγὰς
τῶν συγγενῶν να λάβῃ τὴν βοήθειαν,
φυλακισμένην βλέπει ἐαυτὴν ἐδῶ,
πέπρωται τοὺς ὠραίους τῆς νεότητος
χρόνους να διαγάγῃ ἐν στενῇ εἰρηκτῇ,
και τώρα ἀφ' οὗ πείραν ἔλαβε πικρὸς
ὅτι ἐγκλείει ἢ εἰρηκτὴ πικρότερον,
ὁμοίᾳ πρὸς κακούργους θέλει παραστῆ
πρὸ τοῦ δικαστηρίου τοῦ κιγκλιδωτοῦ
κ' ἐπονειδίτως δικασθεῖσα τὴν ζωὴν
θὰ κινδυνεύσῃ; τίς; —μία βασίλισσα!

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Ἢ; δολοφόνος ἦλθεν εἰς τὴν χώραν μας
ἐκδιωχθεῖσα ὑπὸ τοῦ λαοῦ αὐτῆς
και ἐκπτωτος τοῦ θρόνου ὄν ἐμόλυνε
διὰ σκληροῦ, βαρέος ἀνομήματος;
ἦλθε συνομωτοῦσα κατὰ τοῦ καλοῦ
ἀπάσης τῆς Ἀγγλίας, τῆς Ἰσπανικῆς
Μαρίας βουλομένη τοὺς αἱματιροῦς
να φέρῃ πάλιν χρόνους, και καθολικὴν
να κάμῃ τὴν Ἀγγλίαν, καταδίδουσα
αὐτὴν εἰς τὸν Γαλάτην ἄνδρα. Διὰ τί
να ὑπογράψῃ ἄρα δὲν ἠθέλησε
τοῦ Ἐδιμβούργου τὴν συνθήκην, ν' ἀποσῆ
τῶν ἐπὶ τῆς Ἀγγλίας ἀπαιτήσεων
και να ἀνοίξῃ ἐαυτῇ τὴν φυλακὴν
σύρουσα μόνον μονογράφημα ἀπλοῦν;

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Εἰς τὰς χεῖράς της
σταυρὴν κρατοῦσα, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ τῆ
μεγαλαυχίαν κρύπτουσα και ἠδονήν.

ΣΗΥΡΙΑΩΝ Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Διήγημα).

Α'.

Παρά πόδα καταρράκτου ὄρους τινὸς
τῆς Σερραμοραίνης ἐπὶ τὰς προσμειδιώ-
σας ὄθας τοῦ Γουαδαλκυβίρ ἐφαι-
νετο κατὰ τὴν ἸΔ' ἑκατονταετηρίδα ὠραία
τις καλύβη, περιστοιχισμένη ὑπὸ καλά-
μων και θαλασσίων φυτρίων, ἢτις ἐνωπ-
τριζέτο εἰς τὰ νάματα τοῦ μεγαλοπρεποῦς
ἐκείνου ποταμοῦ. Ὁ ὄδοιπόρος, ὅστις κατὰ
τινα ἡμερὰν ἠθέλην εἰσδύσει εἰς τὸν οἰ-
κίσκον ἐκεῖνον κατὰ τὴν ἑκτὴν κανονικὴν
ὥραν, ὅ ἀπεθαύμαζε περικαλλῆ εἰκόνα.
Ἐπαφρόδιτος γυναικεῖα κεφαλὴ ἐστηρί-
ζετο ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου νεα-
νίου, ἢ φυσιογνωμία τοῦ ὀποῦ ἐνέφαινε
ψυχὴν περιπαθῆ. Βλέπων αὐτοῦ ὀλίγον-
τας σιωπηλῶς τὰς χεῖρας; ἀλλήλων, ἀτε-
νίζοντας πρὸς ἀλλήλους, και συλλαλοῦν-
τας διὰ τῆς ἀφώνου ἐκείνης γλώσσης τῶν
ὀφθαλμῶν, τῆς τόσῃ μεστῆς εὐφραδείας,
ὀμιλήτων, ποιήτων, πάραυτα ὀ ἐμάν-
τειε τὸ τρυφερὸν αἶσθημα, τὸ συνδέον
αὐτοῦς. Ὁ νεανίας ὀνομάζετο Γιλ Παρέζ,
μετάρχετο ἐν Σεβίλλῃ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
ὑποδηματοποιοῦ, και ἐκείνη τὸ τόσῃ ὀ-
ραϊκὴν μορφήν και συμπεριφορὰν, ὅστε πολ-
λαὶ ἐκ τῶν εὐγενῶν γυναικῶν, μεταβαί-
νουσαι εἰς τὴν μητροπολιτικὴν ἐκκλησίαν,
ἔτρεπον λαθραίως τὰ ὄμματα ἐντὸς τοῦ
μικροῦ ἐργαστηρίου τοῦ Παρέζ. Τὸ ὄνομα
τῆς νεανίδος ἦτο Ἰουλίτση, τὸ εὐεδέστα
τον πλάσμα, ἢ θελκτικωτάτη κόρη, ἢτις
ἐπεσκεύασέ ποτε ἀλιευτικὰ δίκτυα κατὰ
τὰ περίχωρα τῆς Σεβίλλης.

Ἐνῶ οἱ νέοι ἐκεῖνοι εὐρίσκονταὶ αὐτόθι
ἄνευ ὀχληρῶν μαρτύρων, οἵτινες να κατα-
σκοπεύουν τὴν εὐτυχίαν των, ἢ να ἐκφο-
βίζουν τὸν ἐρωτὰ των, ἢ θύρα τῆς καλύβης ἐ-
τῶ ἄμα ἠνοίγη, και εἰσῆλθε γέροντες. Οὔτοι

Ἀσμοῦτις να δικάγῃ προετίμητε
και εἰς κακοπαιθεῖς να ὑπόκηται
ἢ ν' ἀρνηθῇ τὸ μεγαλεῖον το κενοῦ
τοῦ τίτλου τούτου. Διὰ τί τὸ ἐπραξε;
Θαροῦσα εἰς τοὺς δόλους, τὰ τεύχασματα
συνουσιᾶς μοχθηρᾶς, και πονηρὰ
μηχανωμένη, ἀπὸ ταύτης τῆς εἰρηκτῆς
τὴν νήσον πᾶσαν να κατὰσχη προσδοκᾷ.

KENNEALY.

Χλευάζεις, Σίρ. — Τὴν πρώτην σου σκλη-
[ρότητα
μετα πικροῦ συνδέεις καταγέλωτος.
Ἐκείνη τὰ τοιαῦτα ἔθρεψ' ὄνειρα,
ἢτις ἐνταῦθα ἔμπρους καθειργμένη ζῆ,
πρὸς ἢν δὲν φθάνει: ἢχός τις παρήγορος
οὐδὲ φωνὴ φιλία ἐκ τῆς πυθητῆς
πατρίδος; ἢτις ἦδη πρὸ καιροῦ πολλοῦ
δὲν εἶδεν ἄλλο προσωπον ἀνθρώπινον
πλὴν ἢ τὴν ὄψιν τὴν συγγὴν τοῦ φύλλκος,
και ἢτις μόλις πρὸ μικροῦ νέον φρουρον
εἶδε λαβούσα, τὸν τραχὺν σου συγγενῆ,
μὲ νέα πάλιν φρασσομένη σιδερά; . . .

ΠΑΥΛΕΤΟΣ.

Δὲν ἐγαλακείθη ἔτι σιδερά κιγκλῖς
ἀπὸ τῶν ὀθλων ταύτης προφυλάττουσα.
Ἐξέρω μὴ δὲν εἶνε οὔτοι οἱ μοχλοὶ
ἐρρινημένοι, μὴ τὸ ἔδαφος αὐτοῦ
τοῦ ὀωματιου και οἱ τοῖχοι, στερεοὶ
ἔξωθεν ὄτες, εἶναι κοῖλοι ἐσωθεν
εἰς τοὺς προῶτας οὔτω ὀρόμον δίδοντες
ὄταν ἐγὼ ὑπνώτω; Ἢ! ἐπάρατον
τὸ ἔργον ὀπερ ἀνεδεχθην, τὸ φρουρεῖν
τὴν ὀυλερὴν τὴν μελετώσων μοχθηρᾶ.
Ὁ φόβος ἐκ τοῦ ὀπνου μ' ἐξάνιστησι,
πλανῶμαι νάκτωρ, ὡς ταλαιπωρούμενον
φάσμα, τὰ κλειθρα πάντα τῆς ἐπαύλευς
βλέπων, τὴν πίστιν δοκιμάζων τῶν φρου-
[ρῶν,

και βλέπω τρέμων ἐργομένην τὴν αὐγὴν
μὴ δεῖξῃ ἔτι; ἀφευῖ ἢ τὸν φόβον μου.
Ἠλὴν δὲν πειράζει! Εἶν' ἐλπίς τοῦλάχι-
[ττον

ὅτι ταχέως πεκατοῦνται τὰ δεινά.
Διότι προετίμων να ἐπιτηρῶ
τῶν κολασμένων τὴν ἀγέλην ἄγρυπνος
ἐν Ἄδου μᾶλλον ἢ τὴν ὀυλερὴν αὐτὴν,
μηχανορράφον να φρουρῶ βασίλισσαν.

KENNEALY.

Ἴδού! Ἐρχετ' ἐκεῖνη.

[ΕΤΟΣ Ε']

ἔφερε τὴν περισκελίδα ἀνασηκωμένην ἐπὶ τῆς ἰσχυρῆς γαστροκνημίδος καὶ πενιχρὸς χιτωνίσκος ἀλιεύς, εἶχεν ὑψηλὸν καὶ κατεσκληρὸς τὸ ἀνάστημα, τὸ πρόσωπον μελάγχρουν καὶ αὐστηρὸν. Ἐβάνη ὁ γέρον δυσηρεστημένος, ἀπαντήσας ἐν τῇ καλύβῃ ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου δὲν ἐπεθύμει τὴν ἐπίσκεψιν· πλησιάσας δὲ πρὸς τοὺς δύο νέους, οἵτινες δὲν εἶχον ποσῶς ταρχυθῆ εἰς τὴν ἔλευσίν του, διεχώρισεν ἀποτόμως τὰς χεῖράς των, αἵτινες ἐκρατοῦντο εἰσέτι περιπλέγδην.

Εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην πρᾶξιν ὁ Περὲξ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα, καὶ ῥίπτων βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ τοῦ ἀλιεύς:

— Τί ἔπαθες σήμερον, Γομέζ; εἶπε μετὰ φωνῆς περιλύπου. Ἄγνοεῖς, ὅτι ἀγαπῶ τὴν κόρην σου ἐξ ὅλης καρδίας; Δὲν παρετήρησες, εἰς τὴν μακρὰν διάρκειαν δύο καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν, τὸ αἶσθημα τοῦτο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐπαυξάνον ὁσημέραι, ἀποβαῖνον ὁ σταθερὸς σκοπὸς τῶν μελημάτων μου, ἡ φιλαδέλφεια τῶν ἐλπίδων μου; διατί ν' ἀποχωρήσῃς τὰς χεῖρας ἡμῶν, τὰς ὁποίας ὁ ἔρωσ θελεῖ συνηνωμένας, καὶ τὰς ὁποίας ἐντὸς ὀλίγου ὁ Θεὸς θέλει συνδέσει ἀναποσπᾶστως;

— Ὄχι, Περὲξ, ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ γέρον μετ' ἀποφασιστικῆς φωνῆς, ἡ Ἰουλίσκη δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀνήκῃ εἰς σέ· ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θέλει γείνει σύζυγος ἀνάνδρου!

— Ἀνάνδρου; ... Ἀλλὰ πότε ὁ Γίλ Περὲξ ἀπεδειλίασεν ἐνώπιον κινδύνου; ... πότε ἀπεποιήθη χεῖρα βοηθείας εἰς τὸν ἀδύνατον; ... πότε ἐφείσθη τῆς ζωῆς του, τὴν ὁποίαν πᾶς τίμιος ἄνθρωπος, οἰαδὴ ποτε εἶνε ἡ θέσις του, δὲν πρέπει νὰ φείδεται;

— Ἀνάνδρον, ἀνάνδρότατον εἶνε τὸ τέκνον ἐκεῖνο, τὸ μὴ ἐκδικοῦν τὸν πατέρα του!

Ὁ Γίλ διετέλεσεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἀκίνητος καὶ σιωπηλός, μετὰ ταῦτα:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, ἀνέκραξεν, ἐξηγήσου σαφέστερον, Γομέζ. Ποῖα ὀλεθρία διαταγὴ ὑποκρύπτεται εἰς τοὺς λόγους σου; ... Ἄ! διάρρηξε, διάρρηξε τὴν πυκνὸν σου πέπλον, ὅστις μέχρι τοῦδε μὲ ἀπέκρυπτεν ἀλήθειάν τινα! Ὅποτε συνέβη ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς πατρός μου, ἐγὼ ἤμην ἀπὼν τῆς Σεβίλλης, εἶχον πα-

ρακολουθήσει τὸν θεῖόν μου εἰς Καρμένην. Ἐν τῇ ἐπανόδῳ μου, ὁ Γεώργιος Περὲξ δὲν ἔζη πλέον. Εἶδον μόνον στυγνοτάτην λύπην, ταρχυθῆν, ἀταξίαν, ἐπικρατούσας ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἐκεῖνῃ, ὅπου εἶχον ἀφήσει τὴν χαρὰν, τὴν εἰρήνην, τὴν τάξιν. Νεώτατος τότε, ἐνόησα πολὺ ἀορίστως τὴν ἔκτασιν τῆς συμφορᾶς, παρὰ τῆς ὁποίας προτεβλήθη ἡ οἰκογενεῖά μου. Μίαν τῶν ἡμερῶν ἐζήτησα νὰ μαθῶ τὸ αἷτιον, ἀπλήστως ἠρώτησα τὴν μητέρα μου· αὐτὴ ἠρκέσθη νὰ μὲ ἀπαντήσῃ· «βραδύτερον».

— Καὶ τὸ βραδύτερον τοῦτο δὲν ἦλθε ποτὲ, Περὲξ, δὲν εἶνε ἀληθές; Ἄ ἡ λύπη τῆς, προϊόντος τοῦ χρόνου ἠλαττώθη! Ἡ πρὸς σέ στοργὴ τῆς κατίσχυσε τῆς μνήμης τοῦ κακουργήματος· προέκρινε τὴν σωτηρίαν σου τῆς ἐκχύσεως τῆς δικαίας ὀργῆς τῆς... Ἐνταῦθα ὁ γέρον διεκόπη, καὶ ἐκάθησεν.

— Ἄ λάλησε, Γομέζ. Ἰδὼν ἄγω τὸ εἰκοστὸν ἔτος· ἦδη ὀφείλω, ἦδη θέλω νὰ μάθω ὅλην τὴν ἀλήθειαν. ι. ι.

Ἡ Ἰουλίσκη, τρέμουσα ὡς φύλλον εἰς τὴν ῥίπην τοῦ ἀνέμου, ὤρμησε πρὸς τὸν πατέρα τῆς, αἴρουσα ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας, ὡς ἵνα σταματήσῃ τὰς λέξεις ἐξηγητήμας ἐκ τῶν χειλέων του:

— Σιώπα, πάτερ μου, σιώπα ἂν ἔτι μ' ἀγαπᾶς!

— Ὄχι, ἐφώνησεν ὁ ἀλιεύς, ἤγγικεν ἡ ὥρα. Πλησίισε, Περὲξ, κάθησε καὶ ἀκροάσου με. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐβασίλευεν ἡ εὐδαιμονία ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Γεωργίου Περὲξ... Ὁ πατήρ σου εἶχε προσκτήσει μεγάλην φήμην ἐν τῇ ἐξασκήσει τῆς τέχνης του, καὶ τὸ μέλλον τὸν ὑπέσχετο πλοῦτον καλῶς κεκτημένον, καὶ ἐντίμως συνηγμένον... Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὁ πλούσιος καὶ περὶφανῆς κανονικὸς δὸν Ἐνρικέζ ἦλθε νὰ εγκατασταθῇ εἰς τὴν Σεβίλλην. Βλαστὸς εὐγενεστάτης οἰκογενείας, συγγενῆς τοῦ Ἀλβουκέρκ, ἐφημέριος εἰς τὴν Μητρόπολιν, καὶ πεπρωκισμένος δι' ἀπάντων τῶν προτερημάτων τελείου αὐλικοῦ, ὁ κανονικὸς ἦτο εἰς τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως δὸν Πέτρου. Μεθ' ὅλην τὴν τὸσφ λαμπρὰν κατάστασίν του, τὴν τὸσον ἐπιφθονον, δὲν ἦτο τελείως εὐτυχής. Τὸ κακόσημον τῶν ποδῶν του ἀπετέλει τὴν βάσανον τῆς ζωῆς του· ἐβάδιζε μὲ δυ-

σκολίαν καὶ μὲ τρόπον πολὺ γελοῖον. Γενώσκων τὴν ἐπιτηδειότητα, δι' ἧς ὁ Περὲξ εἰργάζετο τὰ ὑποδήματα ἅτινα πολλὰ ἔμψυτα ἐλαττώματα ἐθεράπευον θαυμασίως, προσέδραμεν εἰς αὐτὸν ὅπως οὗτος πειραθῆ νὰ τὸν κατασκευάσῃ ὑποδήματα, ἐλαττόνοντα τοῦλάχιστον τὴν δυσμορφίαν ἐκείνων. Πλὴν ὅλη ἡ δεξιότης τοῦ Γεωργίου ἐξελίπεν ἐνώπιον ποδῶν τὸσφ τερατωδῶς ἀκόμψων ὡς οἱ τοῦ Λιδεσιμωτάτου. «Ἡ ἀμάθειά σου ἤξιζε τὴν ἀγχόνην», ἐκραύγασεν ὁ κανονικὸς ῥίπτων κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ ἀδόκιμον ἔργον του. Καίτοι ἀπλοῦς χειρῶναξ ὁ πατήρ σου ἦτο ἀνὴρ, ὅστις εἶχεν ὁρθὴν ἰδέαν περὶ τῆς αξιοπρεπείας του, ἀπαιτῶν σέβας, ὡς ἂν ἔφερε τῆβεννον ἢ ξίφος· ὅθεν εἰς τὸ βάνουσον ἐκεῖνο κίνημα ἀπήντησεν οὕτω: «Μεμφθῆτε, αἰδεσιμώτατε, τὴν ἀμάθειαν, ἢ τὴν δυσμένειαν τῆς φύσεως, καὶ ὄχι τὴν τέχνην.» Εἰς τοιαύτην ἀπάντησιν ὁ θυμὸς τοῦ δὸν Ἐνρικέζ μετεβλήθη εἰς μανίαν. Ἀνωρθώθη, ἔδραξε παχειὰν τινα ράβδον, καὶ κατέφερε τὸσφ στιβαρὰν πληγὴν ἐπὶ τῆς γυμνῆς κεφαλῆς τοῦ Γεωργίου, ὥστε ὁ ἄθλιος ἔπεσεν ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ δὲν ἀνηγέρθη πλέον.

Αἱ χεῖρες τοῦ Γίλ συνεσφίχθησαν σπασμωδικῶς καὶ ὄλον τὸ πρόσωπόν του ἀποκατέστη, ὡς ἀνημμένος ἀνθραξ.

— Καὶ τί δύναμαι νὰ σέ εἶπω πλειότερον; Ὅταν ἡ δύστηνος μήτηρ σου εἶδε κομισθέντα ἐνώπιόν της τὸν νεκρὸν τοῦ συζύγου της, μανιώδης παραφορὰ κατεκυρίευσεν αὐτήν, ὡπλίσθη δι' ἐγχειριδίου, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ δράμῃ νὰ ἐκδικήσῃ, ἐν τῷ αἵματι τοῦ κανονικοῦ, τὴν δολοφονίαν τοῦ ἀνδρός της, ὁπότε ἐνθυμήθη ἡ τάλαινα, ὅτι ἐκέκτητο τέκνον, ταλαίπωρόν τι ὀρφανόν, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ὑπαρξίν ὤρριλε νὰ αφιερώσῃ τὰς ἡμέρας της, καὶ ἀπέσχε τοῦ σκοποῦ της, ὅστις ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς κίνδυνον. Ἐνόμισεν, ὅτι ἡ εὐθυδικία τοῦ δικαστηρίου ἤθελε τὴν ἐκδικήσῃ καὶ προσήγαγε τὴν ἔγκλησίν της ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου τῆς Μητροπόλεως, τῆς ὁποίας οἱ κανονικοὶ ἦσαν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἀρμόδιοι κριταὶ τοῦ κακουργήματος. Θερμαὶ ἦσαν αἱ λέξεις, ἃς ἀπέτεινεν εἰς τοὺς διερμηνεῖς ἐκείνους τοῦ νόμου, ταπειναὶ αἱ ἱκεσίαι, τὰς ὁποίας ἡ ἄπλετος λύπη της τὴν ὑπηγόρευ-

σεν, ὅπως κατανύξῃ τὴν καρδίαν των. Οἱ δικασταὶ τὴν ἠκροάθησαν μετὰ προσοχῆς, ἐφάνησαν συγκεινημένοι, καὶ τὴν ὑπεσχέθησαν ἀποχρῶσαν ἱκανοποιήσιν. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ κανονικὸς κατεδικάσθη...

— Νὰ ἀπαγχονισθῆ! τὸν διέκοψεν ὁ Περὲξ.

— Νὰ ἀποστῆ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν!

Μετὰ μακρὰν σιγὴν ὁ Γίλ ἀνωρθώθη καὶ:

— Σὲ εὐχαριστῶ, Γομέζ, εἶπεν αὐτῷ ἔχων ὠχρόλευκα τὰ χεῖλη καὶ συνεσφιγμένους τοὺς ὀδόντας. Ἀλλ' ἡπατήθης πρὸ ὀλίγου. Ὁ υἱός, ὁ μὴ ἐκδικῶν τὸν πατέρα, εἶνε πλέον ἢ ἄνανδρος, εἶνε ἄτιμος!

Βλέπων τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο τὸσφ ἄγριον, τὸσφ παραμορφωμένον, ὁ γηραιὸς ἀλιεύς, ἠσθάνθη ὀδυνηρὰν μεταμέλειαν, ὅτι ἐξερρίπισε τὸσφ φρικώδη σάλον παθῶν εἰς τὴν ψυχὴν τὴν τέως τὸσφ γαλήνιον, τὸσφ ἠπίαν τοῦ Περὲξ, καὶ, ἀποταθείς πρὸς αὐτόν:

— Ποῦ ὑπάγεις, Γίλ, τὸν ἠρώτησεν ἐν ἀδημονίᾳ.

— Νὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν μητέρα μου.

— Καὶ ἔπειτα;

— Χαῖρε, Ἰουλίσκη, χαῖρε Γομέζ.

— Ὡ! πάτερ μου, ἀνέκραξεν, ὀλούζουσα, ἡ δειλαία Ἰσπανή, πάτερ μου, τί ἔπραξας!

Β'.

Νεανίας τις ἐβάδιζεν ὅτε μὲν διὰ βραδέων, ἄλλοτε δὲ διὰ συντόνων βημάτων ἐπὶ τῆς ἀποκέντρου ὁδοῦ, ἦτις, τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, διήρχετο παρὰ τὸν Γουαλδακωϊβίρ ποταμὸν, οὔτινος τὰ ὕδατα ζωογονοῦν τὴν Σεβίλλην. Πλήρης κοινορτοῦ καὶ ἀτιμέλητος ἦτο ὁ ἱματισμὸς τοῦ δασεῖα κατὰμαυρος κόμη ἐκάλυπτεν ἐν μέρει τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς κροτάφους του, καὶ ἐν μέρει κατέπιπτε διερρηγμένως ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἠδύνατό τις ν' ἀναγνώσῃ ὀλόκληρον ἱστορίαν δυστυχιῶν καὶ ἀποτροπαίων σχεδίων εἰς τὴν ἀστραπηβολίαν τῶν ὀφθαλμῶν του, εἰς τὴν σπασμώδη ζωνρότητα τῶν κινήσεών του, καὶ εἰς τὸ κρᾶμα ἐκεῖνο τὸλμης καὶ ἐνδοιασμοῦ ὑπερδιεφαίνετο ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του. Ἀφοῦ ἀνέκαμψεν ἐπὶ μακρὸν ποτὲ ἔμπροσ-

θιν, ποτέ ὄπισθεν ἀπέναντι μεγαλοπρεπούς μεγάρου, ἔστη ἐξ ἀπρόοπτον, καὶ ἐστήριξεν νευραδικῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς προτοφῆς, ὡσανεὶ ἤθελε νὰ αναγνώσῃ τινὰ τῶν ἐπιγραφῶν τὰς ὁποίας οἱ Μαυριτανοὶ ἀναχωροῦντες διὰ τὴν ἐξορίαν, εἶχον ἀφήσει ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν ἀρχαίων τζαμιῶν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐντοσοῦτο τὸ σκίῳφωσ ἐπέχεε τὰς ἀτμώδεις ἀχλῦς του ἐπὶ τῆς πόλεως, μικρὸν κατὰ μικρὸν τὰ σκότη κατέβαινον νὰ καλύψουν τοὺς μαρμαίροντας θόλους τῶν ἀραβικῶν ἀκαδημιῶν καὶ τοὺς ἐπιχρῶτους σταυροὺς τῶν χριστιανικῶν ναῶν· ὅταν αἶψας, ὁ ἀγνώστος ἡμῶν ἔκκυε κίνημα ἐκπλήξεως, διακρίνας ἔτι καλῶς, εἰς τὸ ἀρτιγενὲς ἐκεῖνο σκότος, ἀνθρώπινον τινα, προβαίνοντα πρὸς αὐτόν. Μικρὸν μετὰ νόρπιον ἰμάτιον ἐκ μετὰξῆς, περιεσφιγμένον εἰς τὴν ὄσφιν ὑπὸ ζωστήρος, κεκοσμημένου διὰ χρυσοῦν κροσσῶν, κατέβαιναν ἕως τὰ σφυρά του, ἀρίνον ὀλίγον ἀποκεκαλυμμένα δύο περίκομψα σανάλια ἐκ μεταξοπίλου, συναπτόμενα εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ποδῆς δι' ἀργυρῶν πορπῶν. Ὅταν ὁ ἐρχόμενος ἐβήσεν εἰς μακρὰν ἀπὸ τοῦ νέου, ἀπόστασιν τοῦ παρατηρούντος αὐτόν μετ' ἀκορέττου Θηριωδίας, αὐτός παρήτησε παραχρῆμα τὴν ἐσχάτην γωνίαν τοῦ μεγάρου, ὅπου εἶχε πρὸς σιγμὴν κρυβῆ, καὶ ἀνελάττισε τὸν ἕτερον, φωνάζων·

— Δὸν Ἐνρικέζ! σιάσου.

— Ναι, ἐγὼ εἶμαι ὁ δὸν Ἐνρικέζ, ὁ κανονικός. Καὶ τίς εἶσαι σὺ, ὅστις μὲ κράξεις ὀνομαστί, καὶ ἀναχαιτίζεις τὴν πορείαν μου; ἀπεκρίθη ὁ κανονικός μετὰ φωνῆς κατεχομένης ὑπὸ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ δέους.

— Ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Περζέζ! ἴσως ἐλασμόνησες, ὅτι τὸ θυμὸν σου εἶπε τέκνον καὶ ὅτι τὸ τέκνον τοῦτο ἐμελλε νὰ ἀνδρωθῆ. Πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν κατασκοπεύω τὰ διαβήματά σου, ὅπως σὲ ἐπιτύχω τέλος μόνον, καὶ σὲ εἶπω: Ἰερὸν Ἐνρικέζ, ἐρόνευσες τὸν πατέρα μου. . . κατεδίκασες τὴν μητέρα μου εἰς δέκα ἐτῶν ἀλγεινὴν προσδοκίαν. . . ἡ μνήμη σου παρενεβλήθη, ὡς αἱματηρὸν πρόσκομμα, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς εὐτυχίας μου. . . Αἶ, λοιπὸν, προτευχίσου ἐπὶ ἐν λεπτὸν εἰς τὸν Θεὸν, δολοφόνε! ἐπέστη ἡ στυγμὴ τοῦ ἐξίλατου. Αἶ

κραυγαί σου ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ, δὲν θέλουν εὔρει συμπλοὴν ἡμῶν τὸ αἷμά σου δὲν θὰ φανῆ ἐν τῷ ζῶντι τῆς νυκτός· καὶ ὁ Γιουαδελκουβίρ θέλει παρασύρει, διὰ τῶν κυμάτων τοῦ πολὺ μακρὰν τῆς Σεβίλλης, τὸ μουσαρὸν πτώμα σου.

Ἀκούων τὰς ἀπειλητικὰς λέξεις τοῦ τεχνίτου, βλέπων τὸ ὕψαιμον βλέμμα του, τὰ ἐξωγκωμένα καὶ ὠχρόλευκα χεῖλη του, ἅπαντα προδιλότατα συμπτώματα αὐθιγίας ὀργῆς, ἀκραδάντου ἀποφάσεως, ὁ δὸν Ἐνρικέζ, ἐκεῖνος ὅστις μέχρι τότε ἐφρόνει, ὅτι ὁ ἱερός χαρακτήρ, δι' οὗ ἦτο περιβεβλημένος, καὶ ἡ εὐνοία ἣν ἔλαβε παρὰ τῷ βασιλεῖ ἤθελον ἐκροβίσει τὸν ὑποδαματοποιόν, ἠσθάνθη ἀριπταμένην τὴν ἐλπίδα ταύτην, καὶ κατενόησεν, ὅτι τὸ νὰ ἐξουτελισθῆ, νὰ ταπεινωθῆ, νὰ παρακαλέσῃ ἦσαν τὰ μόνον μέσα σωτηρίας, ἅτινα ἀπελείποντο εἰς αὐτόν κατὰ τὸν φερόν ἐκεῖνον κίνδυνον, ἡ μόνον ἀσπίς ἡ δυναμένη νὰ προστατεύσῃ τὴν ζωὴν του.

— Ἀκούσος, δολοφονία δὲν εἶναι ἐγκλημα, εἶναι δυστύχημα, εἶπε τότε πρὸς τὸν Γιλ, σχηματοποιῶν τὰς χεῖρας εἰς εἶδος ταπεινῆς ἰκεσίας. Ἐρόνευσας, εἶνε ἀληθὲς-αὐτὸν τὸν πατέρα σου, εἰς ὑπερβολὴν προξυμῶν· ἀλλὰ Κύριος οἶδεν, ἂν ἐπέβουλον τὸν θάνατόν σου Ἐξ ἄλλου μέρους, εἶναι πταίτηρα, ἂν τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ δυστύχημά μου ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ ἔλεγχοι καὶ ἡ μεταμέλεια δὲν ἰσχύουν νὰ ἐξαλείψουν; Τι ζητεῖς ἀπ' ἐμεῖ; Τι ἐπιθυμεῖς; Οἰοδῆποτε εἶνε ὁ βαθμὸς τῆς φιλοδοξίας σου, εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ τὴν κορέσω. Ἐγὼ θέλω σὲ ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν κηλίαν, θέλω σοὶ ἐξασφαλίσαι ἀνετον, εὐφρόνουν ζώην· θέλω σὲ καταστήσει ἰσχυρὸν, πλούσιον. . .

— Καὶ εὐτυχῆ;

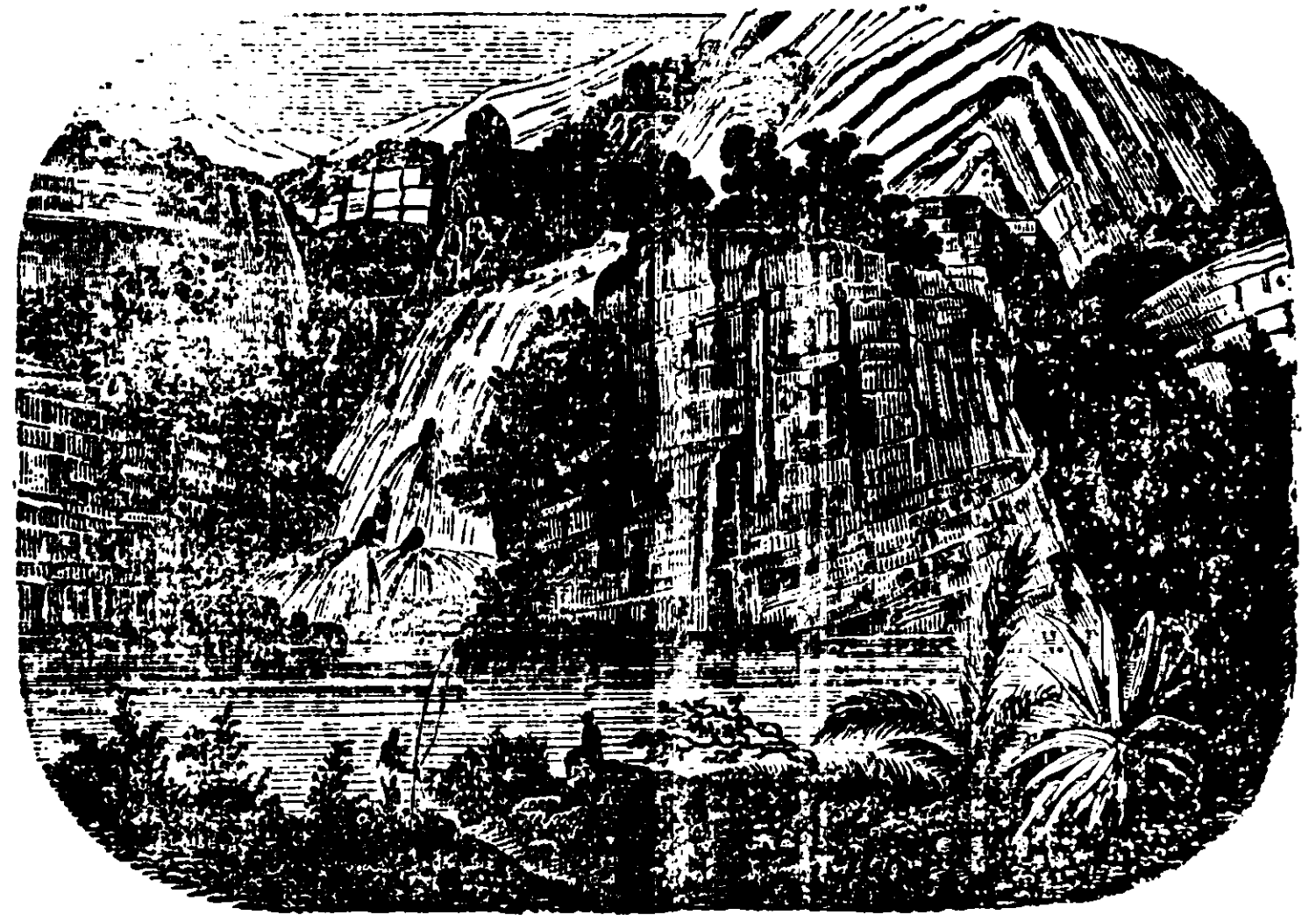
— Πιθκόν. . .

— Εἶνε προτέτι εἰς τὴν ἐξουσίαν σου ν' ἀναστήτῃς τὸ θυμὸν σου;

— Εἶνε τοῦλάχιστον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ ἐγείρω μνημῖον εἰς αὐτό, νὰ τὸ δυσωπήσω διὰ πολυκρήμων θυσιαῶν ἐξίλατου, ἂν εἰσέτι. . .

— Καὶ φρονεῖς ἄρα γε, ὅτι ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ὄρου δύναμαι νὰ συγχωρήσω τὴν ἄτιμον δολοφονίαν σου;

— Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐσυγχώρησε τοὺς

Καταρράκτης τῆς Σιεραμοράλης.

δουλοῦς του. . . Ἄ ναί! Ὁ ἀληθινός σου τὸ πταίτηρά μου ὅπως μὴ ἐκτιμήσῃς ἕτερόν τι ἢ τὴν μετάνοιάν μου· καὶ ὦ! πόσον, ἂν ἤξευρες, ἐβρήκασα διὰ τὴν ἀκούσιον ἐκείνην ἀνθρωποκτονίαν. . .

Οἱ θρόνοι διεκόψαν ἐνταῦθα τὰς ἰκεσίας τοῦ ταλαιπώρου κανονικοῦ.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ ἐξελιθῶς τὸ ἐγκλημα σου διὰ δακρύων καὶ ἂν ἐμελλες νὰ δεικνύσῃς ὅλην τὴν ζωὴν σου εἰς κλαυθμούς. Ὁ χρυσὸς ἂν ἴσχυσε νὰ διακρίσῃ τὴν δικαιοσύνην τῶν δικαστῶν σου, δὲν δύναται νὰ κορέσῃ τὴν ἐκδίκησίν μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Περζέζ, ἤρπασε τὸν ἱερέα ἐκ τοῦ λαίμου. Πάλιν φοβερὰ, ἀλλὰ βραχεῖα, συνεκροτήθη, ἥτις ἀπέληξε διὰ πληγῆς ἐγχειριδίου, καλῶς ἀπευθυνθείσας, καὶ δι' ὀξείας κραυγῆς ἄλλους. Ὁ Γιλ δις ἔλυψεν ἐπὶ τοῦ ἐκτὰδην κειμένου σώματος τοῦ δὸν Ἐνρικέζ, ὅπως ἀναζητήσῃ ὑπόλοιπόν τι ζωῆς, ὅπερ νὰ σῶσῃ, ὅμως δὲν εὔρει. Πρακτερήσας μετὰ πικρᾶς θλίψεως, μετὰ δεινοῦ τρόμου, τὸ αἷμα, δι' οὗ ἦσαν βεβαυμένα αἱ χεῖρες καὶ τὰ ἐνδύματά του, ἀνέμριξε, καὶ ἐφώνησεν: «Ὁ Γομέζ, Γομέζ! πόσον ὀχρῶδες, πόση τόλμη· χρῆζει ὁ υἱός, ὅστις, διὰ δολοφονίας, ἐκδικεῖ τὸν δολοφονηθέντα πατέρα του. »

Γ'.

Μὲ ἀστυνομίαν, πόσον ἀγρυπνον, ὡς ἡ τοῦ δὸν Πέτρου, ἡ δολοφονία αὕτη δὲν ἐμελλε νὰ διατελέσῃ ἀγνώστου, καὶ ἦτο ἀδύνατον ὡς ὁ αὐτοῦργός αὐτῆς νὰ μείνη ἐπὶ πολὺ κεκρυμμένος, καὶ διαφύγῃ τὴν ποινὴν τῆς ὁποίας ἐγείνεν ἄξιος. Καὶ τῶντι, ὁ Γιλ Περζέζ τάχιστα συνελήφθη. Ἡ δικαστικὴ ἤρξατο πάραυτα καὶ ἔχθη εἰς πέρας μετ' ἄρκου ταχύτητος, ὁμολογήσαντος τοῦ Γιλ τὰ πάντα, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου δισταγμοῦ. Οἱ δικασταὶ τοῦ βασιλέως πρὸ οὐδὲν τιθέμενοι τὰς περιπτώσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐλαφρῶσουν τὴν βαρῦτητα τοῦ ἐγκλήματος, καθότι ἰδιωτικὴ ἐκδίκησις εἶνε πάντοτε καθ' ἑαυτὴν βαρὺ ἐγκλημα, τὸν κατεδίκασαν εἰς τὴν ἀγχόνην. Ἡ εἰς τὴν εἰρκτὴν του εἰσοδος ἀπηγορεύθη σκληρῶς εἰς ὄλους, ὅσοι ἠγάπων τὸν δυστυχῆ. Εἰς μάτην ἡ μήτηρ του περιεπλανήθη ἡμέραν καὶ νύκτα περὶ τοὺς σκυθρωποὺς ἐκείνους τοίχους· εἰς μάτην ἡ Γιουλίση ἠγωνίσθη νὰ κάμψῃ εἰς οἶκτον, διὰ τῶν θρήνων καὶ τῶν ἰκεσιῶν, τὴν σιδηρᾶν καρδίαν τῶν δεσμοφυλάκων· εἰς μάτην ὁ Γομέζ κατέβαλε πᾶσαν σπουδὴν, ὅπως φθάσῃ μέχρι τοῦ Περζέζ, ἐπὶ τῇ ἀγίᾳ προθέσει, νὰ ἐξαί-

τηθῆ τὴν χάριν αὐτοῦ, ὃν αὐτὸς μόνος εἶχεν ὠθήσει εἰς τὴν ἐγκλημα ἐκεῖνο· τὰ πάντα ἀνωφελῆ. Ὁ Γιλ ἐδέησε νὰ ἀρυσθῆ μόνον ἐκ τῆς καρδίας του τὴν δύναμιν τοῦ νὰ ὑπομείνῃ τὸσφ φρικώδη μόνωσιν, ἐξ ἧς μόνος ὁ δῆμιος ἐμελλε νὰ τὸν ἐξαγάγῃ.

Ἡ θανατικὴ ἀπόφασις δὲν ἐβράδυνε νὰ διαδοῖθῃ καθ' ὅλην τὴν Σεβίλλην, καὶ ἔφθασεν εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ βασιλέως, ὅστις ἐπιθυμήσας νὰ μάθῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ συμβάντος καὶ τῆς δίκης, διέταξε νὰ προσαχθῆ ἐνώπιόν του ὁ καταδίκος δεσμώτης.

Ὁ δὸν Πέτρος, νέος τότε, κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς βασιλείας του, ἀγνός ἔτι τῶν κακουργημάτων καὶ ὠμοτήτων, αἵτινες ὀψιαιτέρον ἠμαρτύρῳσαν καὶ ἠτίμασαν τὴν μνήμην αὐτοῦ, ἐφημιζέτο ὡς μεγάλως σεβόμενος τὴν δικαιοσύνην. Αὐτὸς ἐπανελάμβανε συνεχῶς τὸ ὠραῖον τοῦτο ἀξίωμα: οἱ μεγάλοι καὶ οἱ μικροί, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ πένητες εἶνε ἴσοι ἐνώπιον τοῦ νόμου, ἐνώπιον τῆς δικαιοσύνης. Ἐλάλει ὡς ἀγαθὸς μονάρχης· ἀλλ' οἱμοί! τάχιστα ἐλησμόνησε τὸ ὠραῖον ἀξίωμα!

Ὁ Γιλ Περὲζ, ἀλυσίδετος, ἐπαροισιάσθη εἰς τὸν δὸν Πέτρον μετὰ ὄψεως ἀταράχου ἀνευ κόπου, ὡς ἐπίσης καὶ ἀνευ ἀδυναμίας.

— Κατηγορεῖσαι εὕτως, εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ δὸν Πέτρος, ὅτι ἐδολοφόνησες τὸν κανονικόν μου, δὸν Ἐνρικήζ. Εἶνε ἀληθές;

— Ἀληθές.

— Διὰ ποῖον λόγον;

— Ὅπως ἐκδικήσω τὸν πατέρα μου, ἀναξίως παρ' αὐτοῦ δολοφονηθέντα.

— Ὁ δὸν Ἐνρικήζ ἦτο ἱερεὺς, ἦτο εὐγενὴς κύριος, φίλος μου...

— Ὁ δὸν Ἐνρικήζ ἦτο ἄνθρωπος!

Καὶ διὰ βραχέων διὰ τῶν ἀρελῶν ἐκείνων καὶ εἰλικρινῶν λέξεων, αἵτινες μόνον δύνανται νὰ ἀπορρέουν ἐξ ἀγαθῆς καὶ ἀδιαφθόρου καρδίας, ὁ Γιλ διηγήθη τὴν κατασκευαστικὴν ἱστορίαν του πρὸς τὸν μονάρχην, ἐξέθκε τοὺς λόγους, οἵτινες τὸν εἶχον παρορμήσει εἰς τὴν ἐκδίκησιν, καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ τὴν ἔφερον εἰς πέρας. Ὁ βασιλεὺς διαρκούτης τῆς ὀμιλίας τοῦ Γιλ, δὲν ἐφάνη ποσῶς συγκεκριμένως, δὲν ἀφῆκε νὰ τὸν διαφύγῃ κἀνὲν σημεῖον οἴκτου ὑπὲρ τοῦ καταδίκου, οὔτε ἐνδια-

φέροντος ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου· ἀλλ' ἀποταθείς πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῶν φυλάκων, οἵτινες εἶχον συνοδεύσει τὸν φυλακισμένον τὸν ἠρώτησεν εἰς ποῖαν ποινὴν εἶχε καταδικασθῆ, πρὸ δέκα ἐτῶν, ὁ φονεὺς τοῦ Γεωργίου Περὲζ. «Ν' ἀποστῆ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χοροῦ ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν.» Ὁ δὸν Πέτρος συνοφρυώθη αὐτῆρως καὶ ἀνεφώνησε:

— Μὰ τὸν ἄγιον Ἰάκωβον! ὁ νόμος δὲν δύναται νὰ κάμῃ διαφορὰν μετὰ τῶν δύο τούτων δολοφόνων, οὔτε νὰ ἀναγνωρίσῃ προνομία. Ἡμεῖς ἀκροοῦμεν τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἡμετέρου δικαστηρίου καὶ συμμορφούμενοι πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ σεβασμίου Συνεδρίου τῆς Μητροπόλεως τῆς Σεβίλλης καταδικάζομεν τὸν ὑποδηματοποιὸν Γιλ Περὲζ, υἱὸν τοῦ ὑποδηματοποιοῦ Γεωργίου, νὰ ἀποστῆ τοῦ νὰ κατασκευάσῃ ὑποδήματα καὶ μικροπέδιλα (τσιτάλια) ἐπὶ ἐν ὅλον ἔτος καὶ μίαν ἡμέραν.

Εἰς τὰς ἀπροσδοκίτους ταύτας λέξεις, εἰς τὴν χάριν ταύτην τὴν τόσον ἀπρόοπτον καὶ τόσον ἀνέλπιστον, ὁ Γιλ ὠχρίασε, τὰ γόνατά του ἐλυγίσθησαν ατυπως, καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος παρα τοὺς πόδας τοῦ μονάρχου. Ἡ χαρὰ δύναται νὰ θανατώσῃ ἐπίσης, ὡς ἡ θλίψις· ἀλλὰ, κατ' εὐτυχίαν, δὲν συνέβη οὕτως εἰς τὸν ταλαίπορον Γιλ. Ὅταν, μετὰ λειποθυμίαν πολλῶν ὥρων, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν, εὗρεθη μετενηνεγμένος εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ποιητικῶν ὀρέων τῆς Σιερράμοραίνης, ἐπὶ τῶν εὐθαλῶν ὀχθῶν τοῦ Γουδαλκνιδιρ, ἐνώπιον τῆς καλύβης τοῦ Γομεζ, ἐνώπιον τοῦ ἡλίου καὶ τῶν βειθρῶν τῆς πατρίδος του, τὰ ὅποια δὲν ἤλπιζε πλέον νὰ ἐπανίδῃ. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν, καθ' ἣν ἀνέλαθεν ὅλας τὰς αἰσθήσεις του, ἤκουσε τὴν βραγχῶδη φωνὴν τοῦ ἀλιέως λέγοντος: «Εἶσαι, Γομεζ, νέος ἀνδρῆος καὶ ἐντιμὸς!» — τὴν τῆς μητρὸς του, ἧτις ἀνέκραζε: «Ἔσο, τέκνον μου, εὐλογημένον, μὲ ἐξεδίκησες!» — καὶ τὴν προσφιλή, τὴν μελιγρὰν φωνὴν τῆς Γιουλίσκης, ἧτις τῷ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς τὰς φρονίμους ταύτας λέξεις: «Νυμφίε μου, δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου ὑπὲρ τῶν ἀποθιγόντων!

Μετάφρασις

Δ. Σ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΥ.

ΦΙΛΙΑ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

ΚΑΙ

ΦΙΛΙΑ ΣΤΕΝΑΙ.

[Ἐκ τῆς Physiologie du mariage
τοῦ Balzac.]

Ἡ Λουίζα L., κόρη ἀξιωματικοῦ φονευθέντος ἐν Wagram, ἔτυχε τῆς ἰδιαίτης προστασίας τοῦ Ναπολέοντος. Ἐξῆλθε τοῦ Ἐκουανῶ ὅπως νυμφευθῆ πλουσίον τινα στρατιωτικὸν φροντιστὴν, τὸν Βαρῶνον V.

Ἡ Λουίζα ἦτο δεκαοκταετής καὶ ὁ Βαρῶνος τεσσαρακοντούτης. Εἶχε μορφὴν λιανὴν κοινὴν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ λευκή· ἀλλ' εἶχε ἀνάστημα θελκτικόν, ὠραῖους ὀρθοκλήμους, μικροὺς πόδας, ὠραίας χεῖρας, καλλισθησίαν καὶ πολὺ πνεῦμα. Ὁ Βαρῶνος ἐξηντλημένος ἐκ τῶν κόπων τοῦ πολέμου καὶ ἔτι μᾶλλον ἐκ τῶν παρεκτροπῶν νεότητος ὀρμητικῆς, εἶχεν ἐν ἐκ τῶν προσώπων ἐκείνων, ἐφ' ὧν ἦτε δημοκρατία, ἡ δικτατωρία, ἡ ὑπατεία καὶ ἡ αὐτοκρατορία ἐφαίνοντο ἐγκαταλείψασαι τὰς ἰδέας των.

Ἡγάπησε τοσοῦτον τυφρῶς τὴν σύζυγόν του, ὥστε, ἰκετεύσας τὸν αὐτοκράτορα, ἐπέτυχεν θέσιν τινα ἐν Παρισίῳ, ὅπως δύναται νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τοῦ ἡσαυροῦ του. Ἐπῆρξε ζηλότυπος, ὡς ὁ κόμης Almania, μᾶλλον ἐκ ματαιοφροσύνης ἢ ἐξ ἔρωτος. Ἡ νέα ὀρφανὴ νυμφευθεῖσα ἐξ ἀνάγκης τὸν σύζυγόν της ἐκολακεύετο ὅτι ἤθελεν ἔχει ἰσχύν τινα ἐπὶ τὴν ἡλικίαν. Προσεδόκα παρ' αὐτοῦ περιποιήσεις καὶ φροντίδας. Ἀλλ' ἡ καρδία της κατεθλιβῆ εὐθὺς εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου των ἕνεκα τῶν συνθητικῶν καὶ ἰδεῶν ἀνθρώπου, οὔτινος τὰ ἦθη μετεῖχον τῆς δημοκρατικῆς ἀκολασίας. Τοιοῦτον ἦτο τὸ πεπρωμένον.

Δὲν γνωρίζω ἀκριβῶς ἐπὶ πόσον διήρκεσεν ὁ Μὴν τοῦ Μελίτος τοῦ Βαρῶνου, οὔτε πότε ἡ διχόνοια εἰσέδου ἐν τῇ οἰκίᾳ του· ἀλλὰ νομίζω κατὰ τὸ 1816 καὶ ἐν μέσῳ λαμπροτάτου χοροῦ δοθέντος ὑπὸ τοῦ κυρ D... γενικοῦ τροφοδότου τῶν στρατευμάτων, ἐνθα ὁ στρατιωτικὸς φροντιστὴς προεβασθεὶς ἤδη στρατιωτικῶς

ἐπιμελητὴς ἐθόκμασε τὴν ὠραίαν κυρίαν B... σύζυγον τραπεζίτου καὶ τὴν παρετήρησε τοσοῦτον ἐρωτικῶς, ὅσον βεβαίως δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἄνδρα ἕγγαμον. Εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ τραπεζίτης βαρυνθεὶς νὰ περιμένῃ ἀνεχώρησεν ἀφίσας τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν χορὸν.

— Ἀλλ' ἡμεῖς θέλομεν σὲ συνοδεύσει μέχρι τῆς οἰκίας σου, εἶπεν ἡ Βαρωνίς τῇ κυρ. B... — Κύριε Y... προσφέρατε τὴν χεῖρά σας εἰς τὴν Αἰμυλίαν...

— Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς καθήμενος ἐν τῇ ἀμάξῃ του παρὰ γυναικὶ ἧτις καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν εἶχε δρέψῃ καὶ ἀπορρίψει μυρίας περιποιήσεις καὶ παρ' ἧς εἰς μάτην ἤλπισεν ἐν μόνον βλέμμα. Ἐκάθητο ἀκτινοβολοῦσα ἐκ τῆς νεότητος καὶ καλλονῆς της, ἀφίνουσα ὄρατους τοὺς ἐκλεούκους αὐτῆς ὤμους. Ἡ μορφή της συγκεκριμένη εἰσέτι ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῆς ἐσπέρας ἐφαίνετο ἀλλοιωμένη πρὸς τὴν λάμψιν τῆς μεταξίνης ἐσθῆτός της· οἱ ὀφθαλμοὶ της πρὸς τὸ πῦρ τῶν ἀδαμάντων καὶ τὸ χρῶμά της πρὸς τὴν λευκότητα τινῶν parabouls, τὰ ὅποια ἐνούμενα μετὰ τὴν κόμην αὐτῆς καθίστων καταφανέστερον τὸ ἐθέρινον χρῶμα τῶν πλοκάμων της καὶ τὰς διακυμάνσεις τῶν φαντασιωδῶν βοστρίχων τῆς κομώσεώς της. Ἡ ὄξει φωνή της συνεχίνει τὰς εὐαισθητοτέρας ἴνας τῆς καρδίας· τέλος διήγειρε τοσοῦτον ἰσχυρῶς τὸν ἔρωτα ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἅγιος Ἀντωνίος δὲν ἠδύνατο βεβαίως ἢ νὰ ὑποκύψῃ.

Ὁ Βαρῶνος παρετῆρει τὴν σύζυγόν του, ἧτις κεκμηκυῖα ἐκοιμάτο εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης καὶ παρέβαλε ἀκουσίως τὸν καλλωπισμὸν τῆς Λουίζης τοῦ πρὸς τὸν τῆς Αἰμυλίας. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἡ παρουσία τῆς συζύγου διεγείρει κατα τρόπον ὅλως ἰδιαίτερον τὰς ἀδιαλλάκτου ἐπιθυμίας ἀπηγορευμένου ἔρωτος. Οὕτω τὰ βλέμματα τοῦ Βαρῶνου ἀλληλοδιαδόχως φερόμενα ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς καὶ τῆς φίλης της, ἐξηγοῦντο εὐκόλως καὶ ἡ κυρία B... τὰ ἐξήγησε.

— Πόσον καταπεπονημένη εἶναι ἡ κυρία Λουίζα, εἶπεν αὐτῇ δὲν εἶναι διὰ τὸν κόσμον. Ἐχει τόσον ἀπλᾶς δρέξεις. Εἰς τὸ Ἐκουανὸν ἀνεγίνωσκε πάντοτε...

— Καὶ σεῖς τί ἐκάμνετε;...

— Ἐγώ... Κύριε! ὦ! ἡσχολούμην

μᾶλλον νὰ παίζω κωμωδίας, δι' ἃ καὶ μόνον εἶχον σφοδρὴν ἐπιθυμίαν!

— Ἀλλὰ διατί λοιπὸν βλέπετε τοσούτον σπανίως τὴν σύζυγόν μου; Ἔχομεν ἀγροκήπιον εἰς τὸ Saint-Prix, ὅπου ἠδυνάμεθα νὰ παίζωμεν ὁμοῦ τὴν κωμωδίαν ἐπὶ μικροῦ τινος θεάτρου τὸ ὁποῖον ἐκεῖ ὠκοδόμησα.

— Ἀλλ' ἂν δὲν βλέπω τὴν κυρίαν σας, τίς πταίει;... εἰσθε τόσοι ζηλότυποι ὥστε δὲν τῆ ἐπιτρέπετε οὔτε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς φίλας τῆς, οὔτε νὰ δεχθῇ αὐτάς.

— Ἐγὼ ζηλότυπος... ἀνέκραξεν ὁ Κ. V... μετὰ τεσσάρων ἐτῶν γάμον καὶ ὑστερον ἀπὸ τρία τέκνα;...

— Σὺντ... εἶπεν ἡ Αἰμυλία πλῆξασα ἐπὶ τῶν δακτύλων διὰ τοῦ ῥιπιδίου τὸν βαρῶνον. Ἡ Λουίζα δὲν κοιμᾶται...

Ἡ ἄμαξα ἐστάθη καὶ ὁ βαρῶνος προσέφερε τὴν χειρὰ του εἰς τὴν ὠραίαν τῆς συζύγου του φίλην, ὅπως βοηθήσῃ αὐτὴν νὰ καταβῇ.

— Ἐλπίζω εἶπεν ἡ Κυρία Β... ὅτι δὲν θελετε ἐμποδίσαι τὴν Λουίζαν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν χορὸν, τὸν ὁποῖον θὰ δώσω τὴν ἐβδομάδα ταύτην!

Ὁ βαρῶνος ἐχαιρέτισεν εὐσεβάτως.

Ὁ χορὸς οὗτος ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῆς Κυρίας Β... καὶ ἡ κπώλεια τοῦ συζύγου τῆς Λουίζης, διότι ἠράσθη περιπεπυστάτα τῆς Αἰμυλίας, δι' ἣν ἠδύνατο νὰ θυσιάσῃ ἑκατὸν νομίμους γυναῖκας.

Μετὰ παρέλευσιν μηνῶν τινῶν ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ταύτης καθ' ἣν ὁ βαρῶνος ἤλπισε νὰ κατακτίσῃ τὴν φίλην τῆς συζύγου του, εὐρίσκετο προῖαν τινα παρὰ τῆς κυρίας Β... ὅτι ἡ θαλαμηπόλος ἐσπευσεν ν' ἀναγγεῖλῃ τὴν βαρῶνίδα Λουίζαν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμυλία, εἰς τὴν ἡμέραν ταύτην παρ' ἐμοί, δύναται νὰ μὲ ὑποπτευθῇ. Εἰσεέλθετε εἰς τὸ παρακείμενον γραφεῖον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ προξενήσετε τὸν ἐλάχιστον θόρυβον.

Ὁ σύζυγος συλληφθεὶς ὡς εἰς μυστήριον ἐκρόβη ἐν τῷ γοαφείῳ.

— Καλημέρα, φίλη μου... εἶπον αἱ δύο γυναῖκες ἐναγκαλιζόμεναι ἀλλήλας.

— Καὶ πῶς τόσον προῖ... ἠρώτησεν ἡ Αἰμυλία.

— Ὡ! φιλιότη, καὶ δὲν τὸ μαντεύεις;... ἔρχομαι νὰ ζητήσω παρὰ σου μίαν ἐξήγησιν.

— Μπᾶ! καμμία μονομαχία!

— Βέβαια ἀγαπητή μου. Ἐγὼ δὲν σοὶ ὁμοιάζω. Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου καὶ τὸν ζηλεύω. Σὺ εἶσαι ὠραία θελκτικὴ, ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ εἶσαι φιλησσομένη, δύνασαι κάλλιστα νὰ ἐμπαίζῃς τὸν Κύριον Β... ὃν, φάνεται, πολὺ ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἡ κρετὴ σου· ἀλλὰ δυναμμένη νὰ εὐρίσῃ ὅσους θέλεις ἐραττάς εἰς τὸν κόσμον, σὲ παρακαλῶ ἄρες μου τὸν σύζυγόν μου... Εὐρίσκεται πάντοτε πλησίον σου, καὶ βεβαίως δὲν θὰ ἤρχετο ἂν δὲν τὸν ἤλυκυσες ἐδῶ...

Βλέπω ἐκεῖ εἰς ὠραῖον καναπέου.

— Τὸ εὐρίσκεις ὠραῖον; ἡ θαλαμηπόλος μου τὸ ἔραψε.

— Καλὰ λοιπὸν θὰ στείλω τὴν Ἀναστασίαν μου νὰ τὴν διδάξῃ ἡ Φλωρά σου... ἐλπίζω, ἀγαπητή μου εἰς τὴν φίλιαν σου, ὅτι θέλεις παύσει παρέχουσά μοι οἰκιακὰς δυσταρεσκείας...

— Ἀλλὰ, κατὰ μου φίλη, δὲν γνωρίζω πόθεν ὑποθέτεις ὅτι ἐγὼ δύναμαι νὰ αγαπῶ τὸν σύζυγόν σου... Εἶναι χονδρὸς καὶ παχὺς ὡς ἐσθλευτὴς τοῦ κέντρου· εἶναι μικρόσωμος καὶ δυσαιδέης. Ὅχι μ' εἶπες ἴσως ὅτι εἶναι γενναῖος εἶναι ἀληθές· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι προτερημα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ ἀρέσῃ τὸ πολὺ πολὺ εἰς μίαν κόρην τοῦ θεάτρου. Ὡς εὐνοεῖς ἀγαπητή μου εἰς τὸν ἡμέτερον ν' ἀποκτήσω ἐραστὴν, ὡς εὐαρεσθῆσαι νὰ ὑποθετῆς, δὲν θὰ ἐξέλεγον ἕνα γεροντα ὡς τὸν Βαρῶνόν σου. Ἐάν τοῦ ἐδῶσα καμμίαν ἐλπίδα, εἰς τὸν ἀπερρίψα, τὸ ἔπραξα πρὸς διασκεδασίν μου καὶ πρὸς ἀπαλλαγίν σου, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι εἶχες ἀδυναμίαν διὰ τὸν νέον Ροστάγγιν.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος)

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.

ΜΟΥΣΑΙΟΣ. — ΠΕΡΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ. — ΠΕΡΙ ΑΝΑΤΡΟΦΗΣ ΘΥΓΑΤΕΡΩΝ [ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]. — ΚΑΛΛΟΝΗ καὶ ΚΑΛΩΠΙΣΜΟΣ γυναικῶν παρὰ διαφόροις λαοῖς [Ἰτακ Δεσδρακίλ]. — ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ ΔΣΜΑ ΔΣΜΑΤΩΝ, Ἀρχαὶ Δ. Παπαρηγοπούλου. — ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ ΤΑ ΘΕΛΗΤΡΑ [Saint Pierre]. — ΤΟΡΚΟΓΑΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ ΑΓΡΗΓΗΝΙΑΙ [ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]. — ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑΙ. Νεοελληνικὰ Ἀνάλεκτα — Ἐφημερίς Β.δελικίων. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Τῆ Κ.χ. Κ.φ. — Τὰ Στραδία. — Τῆ Δεσποινίδι Ι. Σ. — Τὸ πούλι. — Φ. ΣΧΙΣΜΕΡΟΥ Μαρίας Στουκρῆς πράξις ἀέμιτρος μετάφρασις. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ. — Μία ἐκδίκησις [μετὰ εἰκόνας] — Φίλοι παρθενιαγωγεῖου, καὶ φίλοι στενὰ [ἐκ τῆς Physiologie du mariage τοῦ Balzac].

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ γῆς τοῦ Διαβόλου μυθιστόρημα Παύλου Φιδάλου.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες 10 συνδρομητάς εις τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆ κίτῃσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Πεῖρῆ Βαμπᾶ καὶ τῷ τυπογραφείῳ Καναριώτου. — ΕΝ ΣΥΡῶι παρὰ τῷ Κ. Γ. Μέμω βιβλιοπώλῃ. — ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ Κ. Ἀναστ. Γκολφινεπούλῳ καὶ τῷ καθηγητῇ Ν. Νεστορίδῃ. — ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ Κ. Ἀλεξ. Οἰκονόμῳ. — ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑΙ παρὰ τῷ Κ. Ν. Μπουρτίδῃ. — ΕΝ ΣΠΑΡΤῃι παρὰ τῷ Ἄντων. Λούλῳ. — ΕΝ ΓΥΘΕΙΑΙ παρὰ τῷ ταχ. ἐπιστάτῃ. — ΕΝ ΝΑΥΠΑΓΙΑΙ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ Σοφῆ καὶ Κ. Εὐθυμιοπούλῳ βουλευτῇ. — ΕΝ ΣΙΦΝῶι παρὰ τῷ Κ. Κωνστ. Προβελεγγίῳ. — ΕΝ ΚΑΡΥΣΤῶι παρὰ τῷ Ἀριστείδῃ Στρατῇ. — ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ Κολέπιδι. — ΕΝ ΛΑΜΙΑΙ παρὰ τῷ Κ. Ἀντωνίῳ Μεταλᾶ πρωτοδίκῃ. — ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΙ παρὰ τῷ Κ. Γ. Φλωριᾶ δικηγόρῳ καὶ τῷ γραφεῖῳ τῆς « Σφήκας ». — ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶι παρὰ τῷ Κ. Γ. Σφήκᾳ. — ΕΝ ΠΛΕΘΙΟΙΣ παρὰ τῷ ἐπαρχεύοντι Θεοχ. Πλιεπούλῳ. — ΕΝ ΑΔΡΙΣΣῃι παρὰ τῷ Κ. Στεργίῳ Παπαζιώάννου. — ΕΝ ΒΩΛῶι παρὰ τῷ Κ. Παπακωστοπούλῳ Προξένῳ τῆς Ἑλλάδος. — ΕΝ ΔΑΞΑΝΔΡΕΙΑΙ παρὰ τῷ Κ. Δ. Μικρῇ (Grand-casino). — ΕΝ ΚΑΙΡῶι παρὰ τῷ Κ. Β. Ματαράγκᾳ. — ΕΝ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ παρὰ τῷ Εὐαγγελινῷ Στρατῇ δικηγόρῳ. — ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃι παρὰ τῷ Γ. Ζηζυριάδῃ δικηγόρῳ. — ΕΝ ΣΕΡΡΑΙΣ παρὰ τῷ Κ. Ν. Κοκκινῳ. — ΕΝ ΣΑΜῶι παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἐφημ. « Σάμης ». — ΕΝ ΚΡΗΤῃι (Ρέθυμνον) παρὰ τῷ Κ. Ἐπαμ. Κολομενοπούλῳ. — ΕΝ ΜΙΤΥΛΑΙῃι παρὰ τῷ Θεομιστοκλεῖ Μιχρίνου. — ΕΝ ΣΜΥΡΝῃι παρὰ τῷ Κ. Σπυρίδωνι Ρίχῃ. — ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ Γ. Ν. Καλλιθέηνῃ μουσικῷ. — ΕΝ ΧΙῶι παρὰ τῷ Λεωνίδᾳ Ἀργυροπούλῳ γραμματεῖ τοῦ Ἑλλήν. προξενείου. — ΕΝ ΜΕΛΙΤῃι παρὰ τῷ Κ. Εὐστρ. Πετροκοκκίνῳ. — ΕΝ ΜΑΝΧΕΣΤΕΡ παρὰ τῷ Κ. Κλεάνθῃ Μιχαηλίδῃ. — ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ ὁ « Δέγιος Ἑρμῆς » Δ. Φιλικοῦ καὶ Σακ (Γαλατῆς ἀριθ. 24 Πόστ. Γιοκού).

ΚΩΝΩΠΕΣ. Ἐφημερὶς πολιτικὴ, γιολογικὴ καὶ τῶν εἰδήσεων, ἐκδιδομένη τετράκις τοῦ μηνὸς εἰς μέγα ὄγδρον. Τιμὴ συνδρομῆς διὰ μὲν τὰς Ἀθήνας δραχ. 12, διὰ τὰς ἐπαρχίας 14 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φράγκα 16. Πᾶς νέος συνδρομητής, προκαταβάλλων τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν του, λαμβάνει δωρεάν ὅλα τὰ μέχρι σήμερον ἐκδοθέντα φύλλα ἐν οἷς περιέχεται ἡ ἔναρξις τοῦ ἐν παραρτήματι ἐκδιδομένου περιεργωτάτου καὶ νεωτάτου μυθιστορήματος τοῦ Ἰκινόλδου « Ἀπόκρυφα τῆς Αὐλῆς τοῦ Λοιδίου ».

Παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ Πεῖρῆ-Βαμπᾶ πωλοῦνται τὰ ἑξῆς νέα βιβλία.

Αἱ δικάσιμοι δίκαι Φουκίε. — Ἡ Ὠραία Παρτοπώλις καὶ ὁ Εὐστάθιος Λεινδ. 1 μετάφρασις Σκαλίδου, τιμᾶται λεπτὰ 50. — Δίκη Λουδοβίκου ΙΣΤ'. δρ. 1,50.

Τρεῖς σωματοφύλακες ἑκδοσις νέα τόμοι πέντε δραχ. 8.

Ἱστορία Ναπολέοντος Α'. δραχ. 2.

Καλλέργαι. — Λουκάς Νοταρῆς. — Δραματικὰ δοκίμια ὑπὸ Σ. Βασιλειάδου. Εὐρίσκονται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις καὶ τιμῶνται δραχ. 5.

Οἱ Φυγάδες. Δράμα μετὰ μακρῶν προλεγομένων περὶ Πόντου ὑπὸ Π. Τριανταφυλλίδου. Τύποις Πεῖρῆ Βαμπᾶ δραχ. 6.

Φάνουστ. Μελόδραμα. Μετάφρασις ἑμμετρος καὶ πεζῆ ὑπὸ Π. Ματαράγκᾳ, γρόσια 5.

Νεοελληνικὰ Ἀνάλεκτα. Τόμος Α' φυλλ. Α'. Δημιώδη Παραμύθια. Ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου « Παρνασσῶ » καὶ τιμῶνται δραχ. 1 ἕκαστον φυλλάδιον.

Μῦθοι Κ. Κατακουζηνοῦ δραχ. 5.

Τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἀναγκραὶ ἑκδοσις Σπ. Λάμπρου.